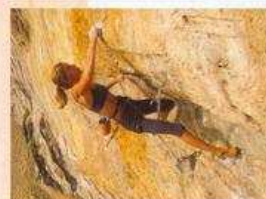

contents obsah

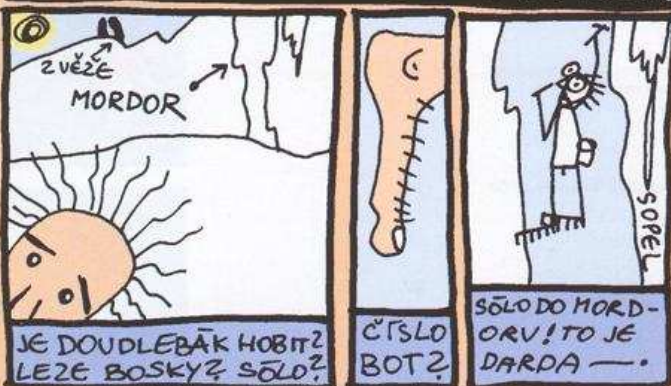
Úvodník Editorial	Úvodník Vilém Pavelka	2
Co-mixs Diff & Rence	Roz & Díl Vojtěch Dvořák	2
Mixy na padrt Crashing mixes by Dušan „Stoupa“ Janěk	Mixy na padrt Petr Plechowicz	3
Sportovní lezení na Riviéře Sports climbing in Riviera	Sportovní lezení na Riviéře Hermann Erber	6
Hákování How to hook	Hákování Tomáš Roubal	10
Cesta na západ aneb Yosemitey 2003 Last autumn in Yosemite experienced by Watt.	Cesta na západ aneb Yosemitey 2003 Vojtěch Dvořák	16
Tereza Kysilková An effigy.	Tereza Kysilková Rostislav Tomanec	18
Ortler – Nordwand Classical route on the Ortler's nord face.	Ortler – Nordwand Leoš „Letoš“ Dvořáček	20
Conrad Anker An effigy of the famous American climber.	Conrad Anker Janek Bednařík	22
Hory a mesto 2004 Mountain film festival – caption.	Hory a mesto 2004	25
Ze Saska do Meteory An effigy of German climber D. Hasse.	Ze Saska do Meteory Martin Krejsa	26
Výlet do hor High Tatras as seen by a dabbler	Výlet do hor Čestmír Benda	32
Cesta nahoru III What is the best way to improve your climbing. (Part 3)	Cesta nahoru III Rostislav Tomanec	34
Nevermind Story Is it right to use magnesium on sandstone? Reflection.	Nevermind Story Vilém Pavelka	36
ČHS News from the Czech Mountaineers Association.	ČHS V. Voňák, A. Čepelková	37
Kýbl From our readers.	Kýbl J. Puš, A. Škrabák	38
Knihy New books	Knihy V. Procházka, J. Růžička	39
Matroš Climbing gear.	Matroš R. Fáborský, -HRV-	40
Skalní záchranná služba v CHKO Broumovsko Teplíče-Adršpach's rescue team annual report.	Skalní záchranná služba v CHKO Broumovsko	43
Tatry High Tatras' walls – Strelecká věža (2.131 m)	Tatry Jozef Gurník	44
Himálajská výročí 2004 Himalayan summits. XXX	Himálajská výročí 2004 Jiří Novák	45
Galerie Info section. (Terza and Seconda Torre di Sella)	Galerie Jiří Novák	46
A jdi... Go for it...	A jdi... T. Roubal	48
Info Some information about climbing in Petrohrad.	Info Petr Resch	50
Mix	Mix	53
Závody Competitions	Závody Tesloš, V. Bureš, S. Holec, R. Tomanec, Hourmy	54
Hovory z Montany Epilogue	Hovory z Montany Tomáš Roubal	60

Titulní strana
Florian Nimmervoll ve „Viaggio Nell Futuro 7c+“,
Monte Sordo, Finale
foto: Hermann Erber

4. strana obálky
Gerda Raffetseder v cestě „No Siesta 8b“,
Specchio di Atlantide, Muzzerone
foto: Hermann Erber

ROZDĚL UVÁDĚT VÁŠ EXTRA KOM!

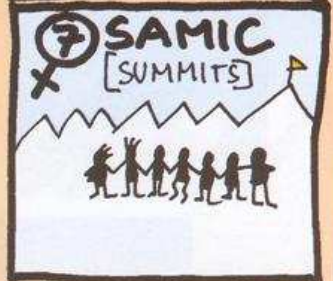

INTERVIEW

S ČÍM LEZE ŠPIČKA? ROZĚŘ SONĀ....

SEXPEDICE

KMETI

1. ČISTĚ ŽENSKÁ EXP.
WWW. 7SAMIC.ORG

MINI SERIÁL: RĀDI
RĀDY RĀDY

CO JE TO VOSTREJ POKUS? LUBOŠ H. JE ŽENATEJ! A CO NA TO KGB? JAK VYPADĀ BÍLEJ ČERNOUŠEK? MALI 2003 ZAČAU SE VĀM LIBIT HOLKY Z BRNA? VĚ VŠICHVI VIDĚLI VERTICAL LIMITS? KOLIK VAČEK JE JISTOTA? HOUK!

Vilém Pavelka

Tuhle jsem dostal od kamaráda na Vánoce originál sovětský benziňák, typ „Aljoša“. Vyzbrojen spoustou napínavých historek, kdy hlavní roli sehrála ohnivá koule vycházející právě z tohoto děla, a faktem, že se v azbukou psaném návodu nevyznám ani po půllitru vodky, přemýšlím nad hamletovským „být či nebýt“ a s odvahou nevědoucího se pokouším natlakovat nádržku za pomoci vylitého a zapáleného benzinu. Po napínavé chvíli otáčím kolíkem a šlape jako hodinky. Utírám pot na čele a spokojen s výsledkem zírám do modrého, hučícího plamene. Myslím zcela výjimečně na lezení a věci kolem. Strach a určitá dávka nebezpečí, obojí je v jisté míře spojeno s lezením v horách a nejen tam.

Podle různých pouček je dobré se bát, ale ještě lepší je umět strach ovládat. To, spolu s uměním odhadnout míru rizika, než někam vlezete, je velice užitečné a mělo by to patřit k základnímu vzdělání těch, co se hodlají motat v horách. Takový dobrý odhad se asi nejlíp získá přežitím několika průserů, ale chce to jistou dávku štěstí ostatně jako jinde. Pokud budete náhodou někde vlezlí a budete se cítit všelijak (třeba „ranoutově“), zkuste se v čase vrátit o pár minut a v duchu si říct dnes již 20 let známou větu Mirka Šmída: „Věděl jsem, že bych se nevrátil, tak jsem se vrátil.“ Možná se v tu chvíli nebudete cítit jako mediální bohatýři, ale kdo by stál (při té horší variantě) o zlatá písmenka na leštěné žule, nečekaně se shodující s údaji v rodném listě. Nechci malovat čerta na zeď, ale dávejte si při té nesmyslné činnosti, kterou lezení bezesporu je, velký pozor, ať se nestane chyba a sezonu si užijte jak chcete. Zdar a sílu!

Vilém Pavelka

Hrot cepínu zaskřípal ve skalní jamce, tělo lezce zaplápolalo vzduchem. Nohy okované děsivými mačkami bleskově dopadají na malý stup uprostřed velkého převisu. Další mráz nahánějící zaskřípání kovu o skálu, dlouhý přesah do dobré díry, tutová pata a závěrečný zásek cepínu do ledové glazury. Sprška ledu dopadá na rozpálenou tvář unaveného lezce, který už s přehledem dolézá ledovou pasáž.

Mixy na pádrt'

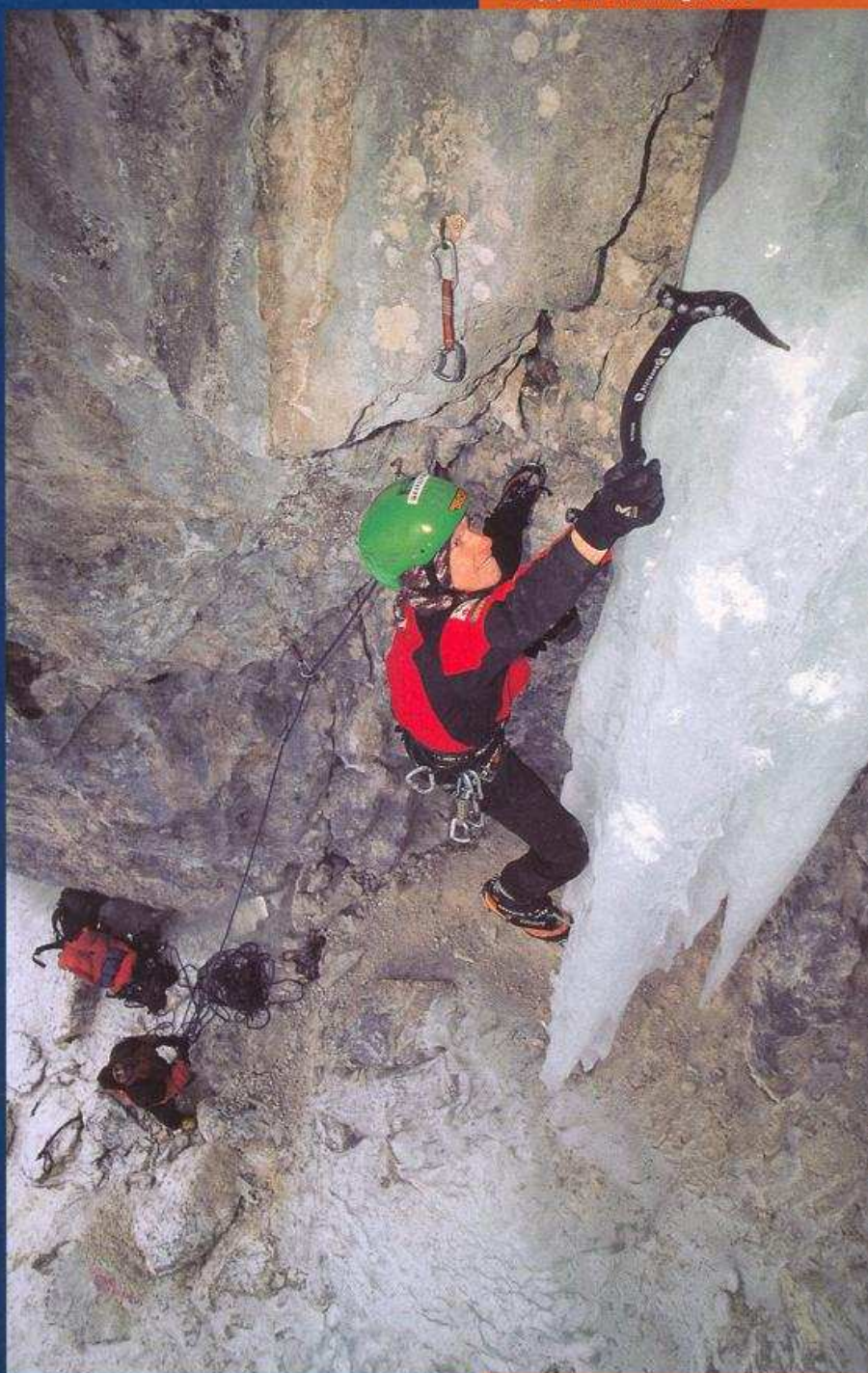
Stoupa, Stille Erinnerungen" M 9-

Do údolí Höhlensteintal v italských Dolomitech nás přivádí malá jeskyně ozdobená ledovými rampouchy, protkaná dvěma „emkovými“ gardami. Stoupa tady má zásluh hlavně na „Fly in the Wind“ M 10, ale nepohrdá ani „Stille Erinnerungen“ M 9-

První den se rozlézáme na pohodovém ledovém závoji, který Stoupu evidentně nudí pro svou snadnost. Protože je na převislé prásce pořádně nažhavený, vybíhá ještě ten den do ledové jeskyně. Už za šera balancuje v Stille Erinnerungen, kterou nedolézá. Ve velkém převisu je už příliš velká tma a není vidět na chyty a stupy.

Ráno sněží, hory jsou zahaleny hustými mraky. Teplý čaj, kafičko, něco do žaludku a jde se na to. Na rozechlání si Stoupič odkrokuje „Stille“, kterou druhým pokusem s přehledem vydrtí. Druhá linie „Fly in the Wind“ už bude jiné kafe! Devadesát procent cesty vede stropem jeskyně, na jehož konci je ledový závoj. Dlouhé tahy, atletické kreace doprovázené skřípáním kovu o skálu pomalu Stoupu posouvají k okraji jeskyně. Tady na „střapatého drtiče“ čeká brutální přesah za hranu a přesun do ledového závoje. Kus ledové záclony evidentně chybí, což ztěžuje výlez z převisu.

? Stoupo, nemyslíš, že je poněkud složité klasifikovat tyto cesty, na kterých se stupeň obtížnosti může snadno změnit právě tím, že se ulomí část rampouchu, jenž prvovýstupci usnadnil vylezení cesty?

Stoupa,
"Stille Erinnerungen"
M 9-

Hohensteintal

! Stoupa: Složitě to není, rozhodně ne víc než na skalách, ale klasifikace se mění daleko rychleji. Jednak kvůli ledu, který je pokaždé jiný – minulý rok jsme s Doudlebákem zkoušeli nějaké M9/M10 od Jaspera v Kaprunu, nejtěžší skalní pasáž šla a potom jsme jeli, dolů protože chyběly asi čtyři metry ledu – a za druhé kvůli tomu, že i skalní pasáže dostávají zbraně pořádně zabrat. Například než jsem zkusil „Fly...“, tak cestu zkoušel Ajšek Anderle ze Slovinska. Cestu nacvičil týden předtím a přjel si v podstatě pro skalp. Ukazoval mi místo, kde před týdnem vylomil velký chyt a kde se místo do police musí šahat výrazně dál do nejisté lišty. Většinou ale cesty zlehknou, hnízda na cepíny se prohloubí a hlavně u noh hraje roll každý milimetr.

Chvilke odpočinku, trocha horkého čaje na zahřátí (hlavně promrzlého jistíče) a Stoupa dává druhý pokus. Pikl založit na spodáka, dlouhý přesah do spáry, vypustit nohy, zaháknout patu a přidat druhy pikl. Atletické sekvence dělá Stoupa s naprostou přesností. Důležitá je vytrvalost a hrubá síla, které zřetelně ubylo.

? Nemyslíš, že současné speciální cepíny a lehké boty s mačkami jsou tak trochu podvod? Že k podání světového výkonu nebude nutná technická vyspělost lezce, ale postačí jen hrubá síla?

! Stoupa: Jako ve sportovním lezení v převise stačí i na sportovní mixy v převise hrubá síla, ale musí jí být dost. Má to blízko ke gymnastice na náradí. Jiné je to, když jsi v nejistěné glazuře, to má blíž k lezení na písku.

Oproti sportovnímu lezení hraje v tom zimním jasně klíčovou roli výzbroj. Ve stropě v podstatě každý krok vypouštíš nohy a stavíš nikoli špičku, ale hákuješ patní ostruhou. Já měl k dispozici normální rámovky bez speciální ostruhy a horské boty a ten dvoukilový nebo tříkilový handicap na koncokách a nemožnost se dobře postavit jsem dost cítil. Ten prototyp piklu, který jsem měl, je asi na drytooling lepší než Charlety, to naštěstí trochu vyrovnal. S novým nádobíčkem mi nepřipadalo M10 fyzicky těžší než Kýborg v Kráse, který je za M8+. Vidíš, ten byl taký před X přejezy za M9...

Chvilka odpočinku, bohužel v nýtu a Stoupa „stoupá“ vstříc závěrečnému problému na okraji převisu. Zbraň brutálně zaskřípe. Stoupa zabere na maximum, aby dosáhl na ledovou záclonu. „Křup!“ Klíčový chyt pod náparem „drtičový“ síly nevydržel a odporoučel se do údolí. „Tak a je posekáno!“ – a asi pro všechny. Takový příspěvek do světového mixového lezení má trochu cimrnovský nádech.

? Většina současných mixových prásků vede ve skále nevalné kvality, kde poškození od hrotu ce-

pinu a maček nikoho příliš netrápí. Co se ale stane, když se tyto možnosti vyčerpají?

! Stoupa: Pak se zničí polovina skal, na kterých se leze i volně a dojde ke kvalitativnímu posunu. Anebo k němu dojde dřív a zničí se toho míň. Tady budou hrát roli média, výrobci a počínání nejlepších lezců.

? Kam se až posunou hranice „drytoolingu“? Mám na mysli obtížnost přelezů...

! Stoupa: Tahle otázka je voda na můj špekulantský mlýn. Z překotného vývoje mixového lezení, kde na začátku sezony se vyleze rotpunkt „nejťažší projekt“, který na konci sezony někdo „flešne“, je podle mě zřejmé, že se nelepší lezci, ale výzbroj. Bubu lezl „Fly...“ on sight, ke kterému mu tímto gratuluji, zhruba hodinu. Celá cesta má, respektive měla, jenom patnáct až dvacet kroků. Dnešní výzbroj umožní odpočívat všude tam, kde zavěsíš zbraň a ostruhu. I na závodech málokomu dojde, většinou se vypadáva na přešlapy, pád zbraně, vylomení chytu nebo ledu, smeknutí se jako v gymnastice. Fyzické těžkosti cesty se degradují vespolestí výzbroje. Je ale nesmyslné po lezcích chtít, aby odložili High-Tech pomůcky, stejně jako nikdo neleze na vápně bosky nebo na písku v papučkách s konopným lanem a bez sedáku.

Jedinou možností, jak posouvat hranice obtížnosti mixového lezení, tak zůstává etika. Jedni z nejlepších světových mixových lezců Jasper a Beat Kammerlander jsou toho dokladem. Jasper se pokouší zavést psychickou stupnici E, Kammerlander se stáhl ze sportovního drytoolingu a realizuje se ve spoře jištěných mixových cestách, kde je i hodně ledu, který je v principu hůř jistitelný. Taky jsem slyšel o „flešnutí“ cesty za M12, onsightech nebo RP přelezech Jasperových cest za M10 E1 a M11 E1, ale nikomu se to nepovedlo u Jasperovy cesty Flying circus M10 E4, která je přitom jednou z prvních mixových desítek na světě, i její rotpunkty lze podle mě spočítat na prstech jedné ruky.

Nemusíme se rozhlížet ani tak daleko do Evropy, Doudlebákoví k výkonu v Maltatalu (sólo Mordoru – Gastein – WI 5 bez poutek a bez sedáku) gratuluju minimálně stejně jako Bubuovi. Nicméně, než začnu posouvat světovou obtížnost, rád bych nějakou tu nýtovanou desítečku už konečně dolezl.

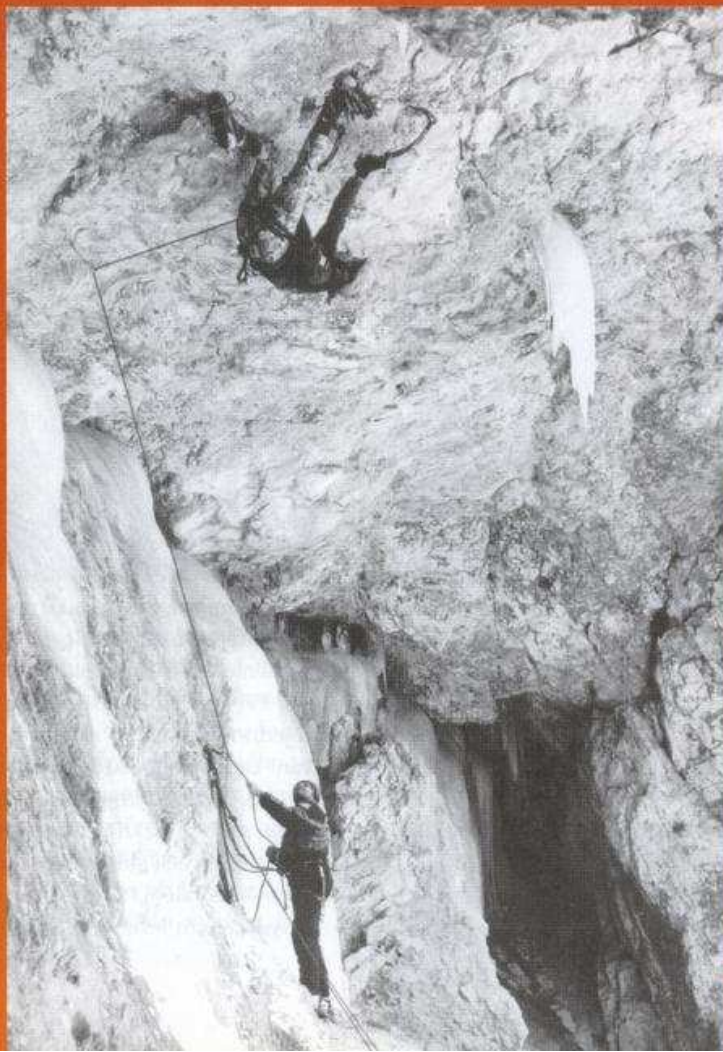
Pořád hustě sněží. Dalšího pokusu ve „Fly in the Wind“ se Stoupa vzdává. Po vylomení chytu se obtížnost cesty zřejmě posune hodně nahoru, možná až nedosažitelně. Bude nutno celou závěrečnou pasáž vymyslet znova a nejlépe o metr až dva vedle s novými nýty.

Urovnáváme binec, který v malé „Filce“ vznikl a přesouváme se do údolí Maltatal, kde objevujeme krásu místních vodopádů, samozřejmě zmrzlých, a probíráme, zda spočívá budoucnost lezení v chytech na stisk, nebo sólových kracích.

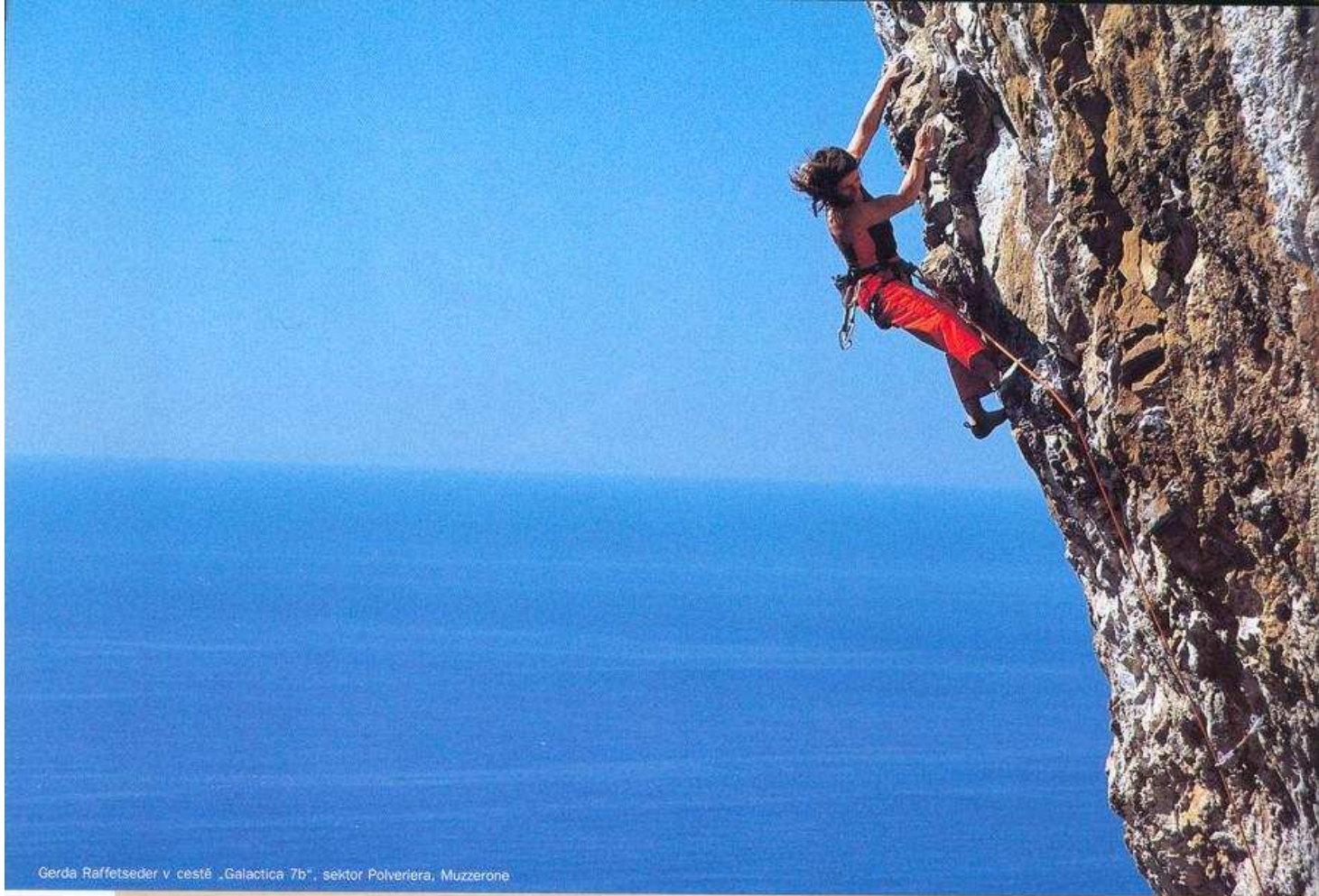
text a foto: P. Piechowicz

Dušan „Stoupa“ Janák - Fly in the Wind, Dolomity

Dušan „Stoupa“ Janák - Mittlere Maramfälle, Maltatal

Gerda Raffetseder v cestě „Galactica 7b“, sektor Polveriera, Muzzerone

Sportovní lezení • na Riviére •

Vzpomínky na léto už dávno vybledly a studené roční období se ukazuje z té pochmurnější stránky. Proti takovým smutným dnům naštěstí existuje poměrně jednoduchý recept. Člověk k tomu potřebuje nějaký pojízdný dopravní prostředek, partnera, pár lezeček (značka podle vkusu), šedesátimetrové lano, sedák a 12 expresek. To všechno do ruksaku, silně zatřepat a nechat se odvézt asi 10 hodin po dálnici. Hotovo.

Cílem cesty je Ligurské pobřeží, přesněji řečeno Finale. Už při vystupování stěží potlačíte úšklebek. Stojíme tu v krátké košili, co asi dělají ti ostatní doma? Roztahují deštníky a seškrabávají námrazu z čelních skel svých aut. Tak nespravedlivý může být život, ale kam bychom přišli, kdyby chtěli všichni utéct na jih? Oblast kolem Finale patří k nejdůležitějším lezeckým oblastem Itálie a každý rok ji navštíví tisíce lezců z celého světa. Hlavně místní zpřístupnili v posledních třech desetiletích spoustu cest, ale také premianti lezeckého světa zde přiložili ruku k dílu (či spíše na skálu). Vyba-vuje se nám fotka s legendárním Wolfgangem Güllichem, jak se s vizáží osmdesátých let komíhá nad hranou

stropu v cestě Silvester. S mnohem skromnějším materiálem, ale jen s poloviční silou se tady budeme od chytu k chytu příštích několik dní pohybovat my.

Staré centrum Finalborga je klenotem středozevní architektury. Staré domy jsou seskupeny kolem vydlážděného náměstí, kde se také nachází nejdůležitější lokality. Horolezecký obchod na jedné a kavárna na druhé straně. Při výběru oblastí už nejsme tak zajedno, jako při kolektivním objednávání cappuccina. Každý preferuje něco jiného. Jeden chce převislé cesty, jiný spíše plotny, někdo radši slunce, jiný stín. Jsme větší skupina se společným koníčkem, ale s různými představami o vydařeném lezeckém výletu.

A právě pro takové dilema je Finale jako stvořený. Oblast Monte Sordo nabízí všem ideální pole působnosti. Většina cest leží na slunci – vždyť jsme na jihu, daleko od sychravého počasí, které naše přátele zahnilo do lezeckých hal. Ale už po dvou zahřívacích cestách jednohlasně usuzujeme, že za našim poklesem výkonnosti je horko. Sotva nám sluníčko zpřijemnilo život, zase před ním utkáme.

Při listování průvodcem objevíme zvláštní jeskyni, ve které nebude možné se vymlouvat na počasí. Přístup je namáhavý a zdá se nekonečný, zvláště když člověk nezná cestu. Ve chvíli, kdy už byla nálada pod bodem mrazu, se najednou před námi objeví jeskynní okno a pohled skrz nám prozradí, že den

je zachráněn. Horlivě uvazujeme lano a spouštíme se dolů do liduprázdné arény. Při vybírání jednotlivých cest musíme úplně zaklonit hlavy – tak převislé tady všechno je. Lezeme některé cesty a jsme nadšení. Náhle uslyším šelest a z díry v zemi vedle mě se vynoří rukšak. Lehce rozrušen čekám na to, co přijde. Z díry vyleze přátelsky se smějící Ital s hlinou v obličejí. „Co to tady je?“ ptám se sám sebe. Poustevník či lezecký podivín, který chce strávit zbytek života v jeskyni? Následují jej ještě další. A na naši udivenou otázku se dozvídáme, že tato podzemní chodba je přírodním přístupem do naší jeskyně.

Po tomhle zajímavém objevu jsme v dalších dnech navštívili ještě jiné oblasti Finale. Vytvořili jsme si vlastní životní rytmus. Totální fyzické nasazení při lezení jsme střídali s příjemným popíjením kávy v kavárně Centrale, odkud se dal báječně pozorovat jižanský shon.

„Za co nejméně co nejvíce lezecké radosti“ je motto většiny lezeckých dovolených. Když jsme dorazili do dalšího cíle na stejném pobřeží, ale dob-

Módní oblast 80. let už poněkud ztratila na popularitě, každopádně Tete de Chien neztratil nic ze svého lesku. Sedíme na vyhlídce, užíváme si pohled na Azurové pobřeží, světla města a přístav s luxusními jachtami pod námi. Lok červeného vína z plastového kelímku, lehce připálený hrnec těstovin a den má báječný závěr. Další ráno zaútočíme na proslulou lezeckou oblast.

Kolem nás je asi deset sektorů různého charakteru. Rozhodujeme se pro nádherný kus: pro jeskyni jménem Big Ben, neboť jsme zvědaví na cesty v převisu. Tato linie patří k tomu nejpohlednějšímu, co si může lezec přát. Vše je ještě umocněno pocitem, že vám Monako leží u nohou. Po lehké úvodní délce lezu napříč stropem jeskyně, která od středu do konce opět lehce klesá. Na štandu, úplně nahoře jeskynního portálu, provléknou lano a slaním. Ohromen jedinečným pohledem na Monako hluboko pod sebou, dostávám nápad: „Víte co tady musíme udělat?“ Ostatní už to tuší. Místo je jako stvořené pro kyvadlový traverz. Když stojím

Iris Erber v jednom „šestáčku“ vedoucí převisem nad Monakem

rou hodinku autem západně od Finale, lišíme se značně od místních. Starý autobus mezi samými Ferrari je docela pěkně nápadný. No co, v Monte Carlu jsou peněženky holt o něco tlustší než u nás. Po kratší prohlídce opouštíme knížetství. Serpentinami stoupáme do malého francouzského městečka La Turbie a odtud k mohutnému skalnímu masivu, který trůní nad Monakem.

opět oběma nohama na zemi, je všem jasné, že už jsem se rozhodl. Nastoupám znovu do cesty a brzy dosáhnu bodu, odkud už nejde zpět. Lano je napnuto skoro vodorovně – od mého sedáku až ke slaňovacímu štandu. Všechny pohledy jsou upřeny na mě, přátelé mě podněcují, chtějí to obrovské kyvadlo vidět. Tak jako při bungee-jumpingu jsem odpočítán a skáču. Nej-

hannah
outdoor equipment

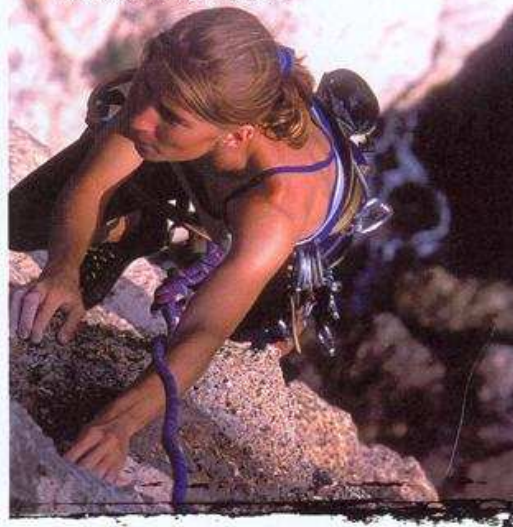
novinky

batohy hannah

silikonizované stany
řada zlepšení stávajících modelů

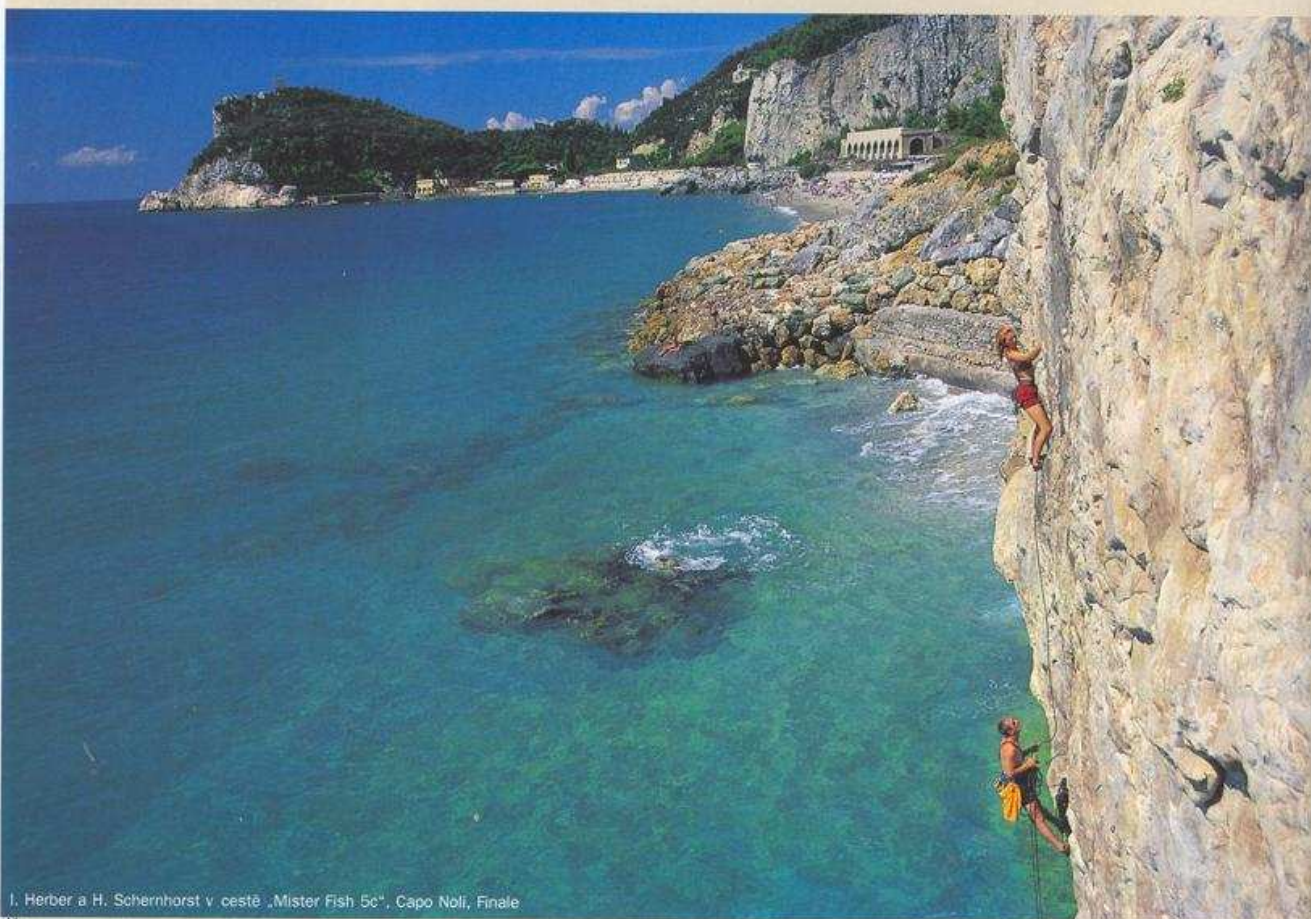
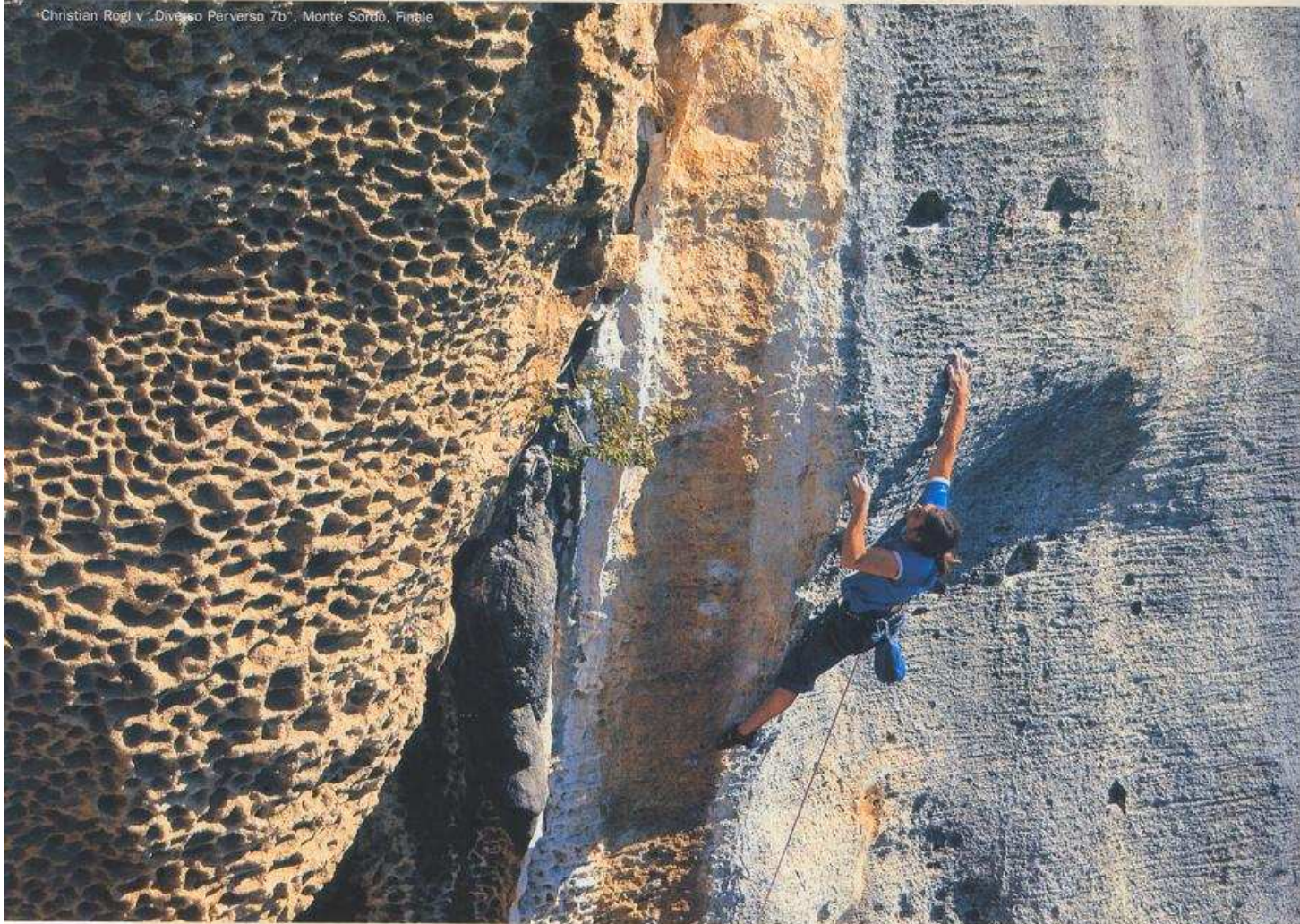
CLIMATIC

Climatic - nové modely
lepší parametry materiálů

stany
spací pytle
sportovní oblečení
batohy

Hannah Czech a.s.
Americká 54, 301 00 Plzeň 1,
tel: +420 379 200 111,
e-mail: hannah@hannah.cz
www.hannah.cz

I. Herber a H. Schernhorst v cestě „Mister Fish 5c“, Capo Noli, Finale

dřív nemám ze svého letu vůbec nic, tak razantní je zrychlení. Když mimo jeskyni dosáhnou nejvyššího bodu letu, vidím se přistávat na stadionu v Monaku. Při druhém zhoupnutí si už můžu tuhle obrovskou lanovou houpačku plně vychutnat. Také ostatní adrenalinoví šílenci si nenechávají tento let zadarmo nad Monakem ujít. Povzbuzení touto zábavou se konečně oddáváme lezení ve slunných cestách mimo jeskyni.

Po návratu do domácí zimní krajiny se nadšeně věnujeme výletům na lyžích. Když ale začne snít tát, a vše nasvědčuje tomu, že brzy zmizí úplně, táhne nás to opět na Ligurijské pobřeží. Kdo jednou ochutnal slanou vodu, ten touží po slunných skalách, příjemných teplotách a pohledu na moře. Mnozí básní o Cinque Terre a neobyčejně pěkném pobřeží. Ale jen někteří vědí o tamní lezecké oblasti. Už příjezdem do Portovenere předěří Monte Muzzerone naše očekávání. Z vrcholu malého poloostrova se díváme na přístavní město La Spezia. Za Ligurským mořem zapadá slunce, zatímco na druhé straně vychází měsíc. Jaký to úvod!

Tady, kde z moře ční vápencový masiv 200 metrů do výšky, nabízí Muzzerone i vícedélkové cesty.

Když jsme se protloukli rozvětvenou sítí cestiček k uvedené stěně, vystaly pochybnosti. Kde tady, sakra, máme najít ten správný nástup? Po zralé úvaze si vybíráme cestu, která se vzdáleně podobá našemu nákresu. Další výzvou je nástup do cesty. Ten vede po zetlelém stromě stojícím mezi mnou a Středozemním mořem. Už na prvním štandu je jasné, že jsme zvolili dobře. Lehké lezení a dobře zajištěná cesta – tedy s o hledem na to, že jištění je denně vydáváno všanc slanému větru.

Když jsem svou partnerku dobral na poslední lanové délce, ohnivě červené slunce zapadlo do moře a vzalo s sebou několik stupňů tepla. Kdyby šlo o výstup někde u nás doma, bylo by to teď docela hektické, ale naši jedinou starostí, zatímco jsme šli těch pár minut k autu, byla večeře. Lehce připálený hrnec těstovin, k tomu červené víno z plastického kelímku... Nebo přece jen pizzerie?

text a foto: Hermann Erber

FOTO

Finale Ligure

Všeobecné

Za Finalborgem tvoří „Pietra del Finale“ vrchovinu, na jejímž okraji se nachází lezecké sektory. Také na pláži Finale Ligure najdete zpřístupněné skály. Na výběr je z celkem 2.000 různých cest v relativně měkkém vápenci, převážně střední obtížnosti.

Příjezd

Přes Brennerský průsmyk. Dále po autostrádě A10 Savona-Ventimiglia, sjezd Fegolino nebo Finale. Železnicí přes města Mailand nebo Genua.

Roční období

Protože je masiv různě exponován, dá se zde lézt po celý rok. Nejvíce možností máte na jaře nebo na podzim.

Život

Kempinková místa ve Finalpi a La Manie. Volné kempování se toleruje v Monte Cucco. Hotely a penziony, tak jako i supermarkety, najdete bez problémů. Lezecký obchod „Rockstore“ najdete na hlavním náměstí Finalborga.

Průvodce

„Finale Y2K“, tento podrobný lezecký průvodce sepsal Andrea Gallo.

Muzzerone

Monte Muzzerone patří k divokým a romantickým kusům přírody v národním parku Cinque Terre, mimochodem vhodnému rovněž k trekování. Z dnešních asi 370 cest je jejich nejvíce mezi 5b až 7b. Světly vápenc je vodou a větrem vyhlazen tak, že místy najdete elegantní technické lezení, které prověří vaši práci nohou.

Přes Brennerský průsmyk. Dále po autostrádě A15 přes Parmu do města La Spezia. Další 20 km do Le Grazie. Železnicí přes Bolonu nebo Genuu do La Spezia.

Díky otočení skal k západu je Muzzerone ideální na lezení za chladného jara.

Kempinky jsou 30–50 km vzdáleny, a to v centrech: Lerici, Levanto a Bocca di Marga. Divoké kempování je zakázáno. Hotely a penziony najdete v Portovenere a La Spezii. Vodu a potraviny dostanete i v Le Grazie, kde v pizzerii „La Terrazza“ často potkáte nějaké lezce.

„Muzzerone – Guida alle arrampicate“: C.A.I. – autorem průvodce (a to i po turistických trasách) je Davide Battistella

Monaco

Výhledem na Monako je skalní masiv La Turbie jedinečný. 500 dobře zajištěných cest ve všech stupních a skloněch (z toho přes 100 kvalitních cest do 6a) vám zajistí skutečně rozmanité lezení. Od ploten až po převisy.

Přes Brennerský průsmyk. Dále po dálnici přes italsko-francouzské hranice do Monaka, odkud je to do La Turbie už jenom kousek. Železniční spojení do Monaka trvá kolem 24 hodin.

Sektory jsou převážně otočeny jihovýchodně, proto můžeme doporučit jaro i podzim, eventuálně i zimu.

Kempink „Les Romaris“ 8 km od La Turbie směrem na Nizzu (otevřeno od 1.4. do 30.9.) Vodu a jídlo dostanete v La Turbie, vše ostatní (jako například lezecké věci v obchodě „Decathlon“) v Monaku.

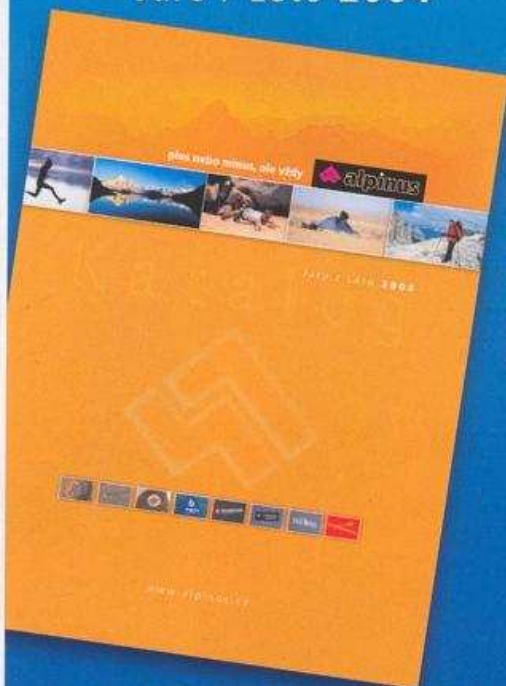
„Mistral 2“ od K. Oelze a T. Marschnera. „L'escalade dans les Alpes Maritimes“ od J.-D. Raibauda.

plus nebo minus, ale vždy
alpinus

new

katalog

Jaro / Léto 2004

new

prodejna

v Ostravě

Jiráskovo náměstí 10
otevřená od dubna

new

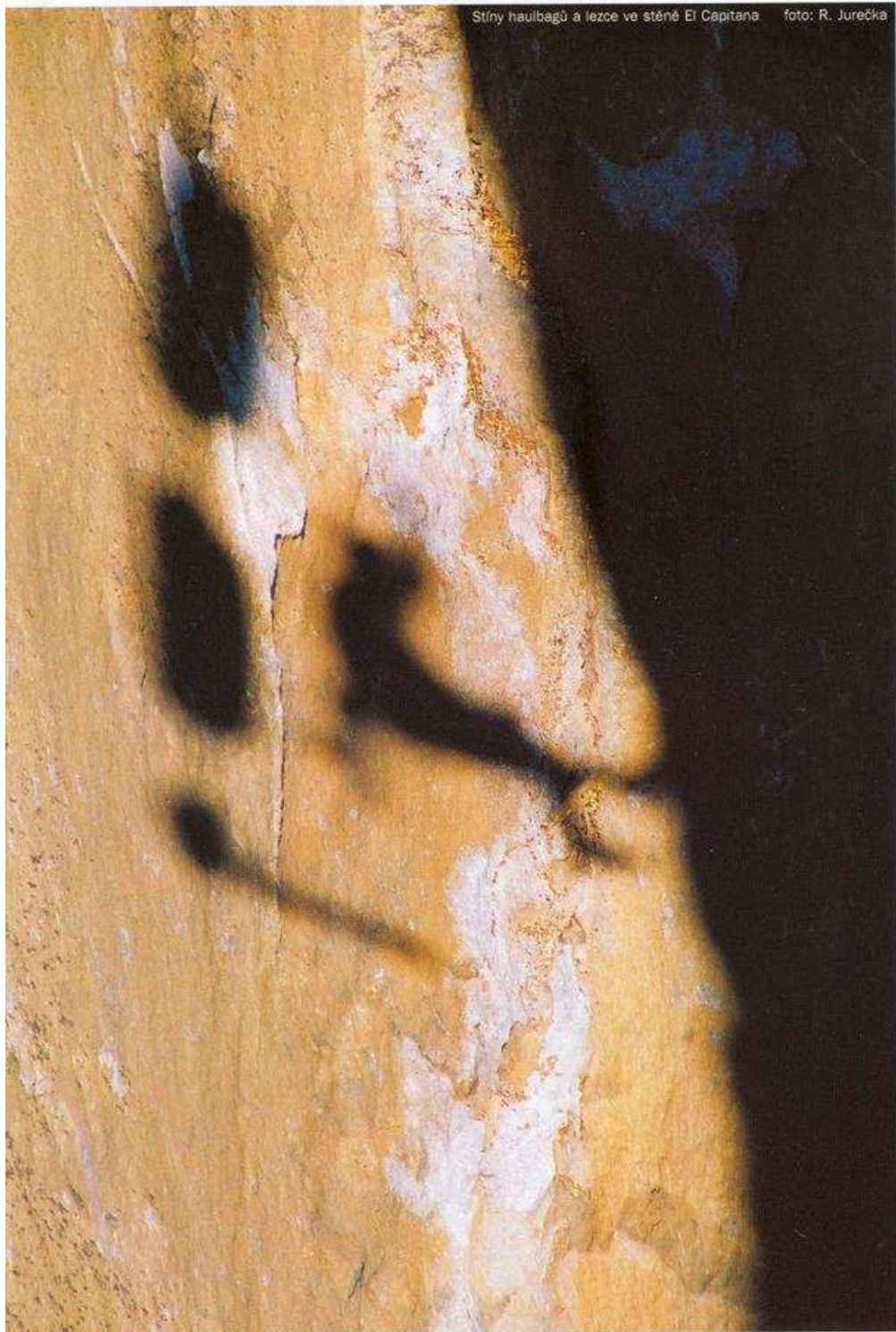
e-obchod

od dubna na

www.alpinus.cz

Praha 1, OUTDOOR CENTRUM, Na Perštýně, tel.: 224 228 045
Praha 2, Bělehradská 98 (Tylovo nám.), tel.: 222 522 616
Praha 4, Nuselská 13, tel.: 241 742 764 • Praha 5, Obchodní centrum Nový Smíchov, tel.: 251 510 724 • Praha 9, Obchodní centrum Tesco, Veselská 663, tel.: 284 014 325
Liberec, Obchodní centrum Hypernova-Nisa, tel.: 485 130 835 • Hradec Králové, Obchodní centrum Futurum, Brněnská 1825/23a, tel.: 495 271 445 • Ostrava, Obchodní centrum Futurum, ul. Novinářská, tel.: 596 614 154 • Ostrava, Jiráskovo nám. 10 • Brno, Panská 2/4, tel.: 542 212 872

www.alpinus.cz
e-mail: alpinus@alpinus.cz

Vysvětlujte něco klasikovi! Kolem lezení se sice už nějakou dobu motám, a ačkoliv se dnešní boulderoví přeborníci nezřídka narodili v době, kdy já už úspěšně zvládal vyjmenovaná slova a sborově zpíval Internacionálu, nejsem zase tak stár, abych si osobně pamatoval „dobu železnou“.

Teprve před časem jsem si, víceméně náhodou, začal dělat představu, co to hákování vlastně je. Ještě před několika lety to pro mě byl hlavně nečistý způsob přelezu sportovní cesty, kde se člověk nenápadně přidržel expresky či něco na ten způsob. Omyl!

Hákování, tedy zdolávání lezeckých cest za pomoci technických pomůcek, je něco úplně jiného a rozmanitějšího! S příchodem moderního sportovního (či čistého) lezení se zdálo, že se doba obrátila, a muži s „železářstvím“ u opasku nadobro patří minulosti. Jenomže ať lezete sebelépe, vždycky můžete narazit na pasáže, které nepůjdou volně přelézt. Ve sportovních oblastech to není problém, prostě se necháte spustit a začnete si lézt znovu někde jinde. Ale ve velkých stěnách se vám „umění hákovat“ může hodit.

Jeden by řekl, že na tom nic není. Vsadím se ale, že zpočátku vám to nepůjde tak snadno, jak by se mohlo z pouhého popisu či pozorování jiných zdát.

Tento článek je psán pro všechny, kteří se o hákování chtějí dozvědět něco bližšího. Vyšel jsem z vlastních zkušeností. To proto, aby mé vyprávění mělo nějaký začátek a konec. Jak se ale dočtete dále, o mém příběhu to vůbec není.

Pár slov úvodem – stupnice obtížnosti

Asi před deseti lety na nás volal jeden nešťastný lezec, kterému jsme doporučili na Hřebeniči cosi na rozlez: „Kluci a nebyla ta pětka náhodou římská?“

H á ě k o v á n í

Kdysi dávno se odehrála v redakci asi tato debata:

„Odjeli jste do těch Tater?“

„Ne, jel jsem do Krasu, učil jsem se hákovat.“

„To seš tak zaostalej?“

Stupnice technického lezení se označují písmenem A (z anglického „aid“ – výpomoc, pomůcka) a římskou číslicí od nuly do pěti. Vezmu-li to hodně zkrátka, tak A0 znamená, že se můžete chytout skoby (či stoupnout do smyčky do ní zavěšené) a A5 znamená, že se můžete šeredně potlouct či zabít. Až potom je to celkem jasné. Ovšem, je zde háček (ostatně bavíme se o hákování, ne?) V našich skalách bylo tradiční hodnocení hákování poměrně měkké. Až v poslední době je zde snaha sladit naši starou stupnici se stupnicí tvrdší, americkou či přesněji Yosemitekou. Marná sláva, yosemitští draci hákovat umějí, a tak udávají pravidla hry.

Takže pozor na to, o jakých „áčkách“ je vlastně řeč! Zkusím to trochu přiblížit na příkladu. Najdete-li v nějakém starším průvodci cestu označenou jako 5A2, očekávejte pětkové lezení a několik skob, ve kterých možná budou viset i smyčky. V horším případě založíte frenda a budete-li muset něco tlouct, určitě bude kam. Oproti tomu A2 „amerických“ už vyžaduje zakládání háčků, sadu čoků všech možných

šlápějích byl velký znalec hákování, žen a života vůbec, Janek. Teprve s odstupem času, když jsem sám trápil další adepty na tento místy nervyucuchající druh lezení, jsem si uvědomil, jak důležité je začínat na krátkých cestách. Ten, který cestu vyvede, se může nechat spustit dolů, a pak vám může radit. Navíc nepotřebujete tolik materiálu.

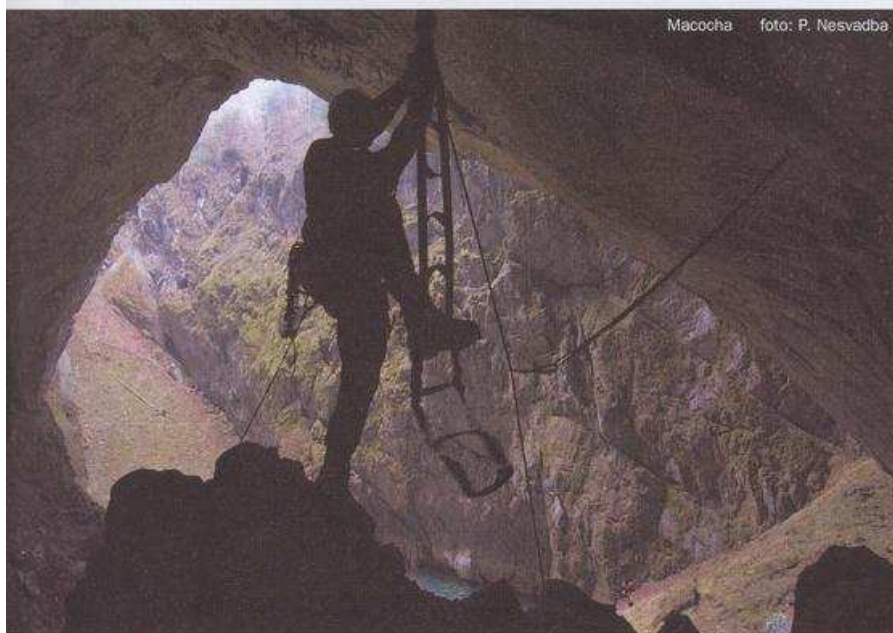
A co budete k prvním krůčkům potřebovat? Předpokládejme, že občas jezdíte do hor, nebo „méně sportovních oblastí“, a tak budete oproti vaší obvyklé výbavě (helma, pohodlný sedák s odsedkou, frendy, hexcentry, nějaká skoba a kladivo) potřebovat deisychain, fifiháček a dva žebříčky. Deisychain je v podstatě dlouhá odsedka s mnoha oky. Zpočátku leze nahradit smyčkou, ale velmi rychle pochopíte, že to není ono. A žebříčky? Ty můžete mít buď duralové, nebo z popruhu. První model je vývojově starší a levnější. Pro který typ se rozhodnout? Kovové žebříčky jsou sice levnější, při lezení se ovšem častěji zachytávají o skálu a někomu vadí i skřípavý zvuk, kte-

tvár a i několik po sobě jdoucích „nejistých“ kroků. Konkrétní cesty jsou samozřejmě natolik rozmanité, že tento příklad berte skutečně jenom jako příklad.

Zastavení první – jdeme na to

Hned úvodem musím napsat, že průvodcem a rádcem v mých prvních

rý při tření o skálu vydávají. Na druhou stranu umožňují pevné příčky snazší manipulaci v botách s mačkami. Příznivci (a dnes jich je většina) popruhových žebříků navlékají na horní příčku kus lehké podélně rozříznuté a zmačknuté trubky, která pak „drží tvar“. Tolik ve stručnosti. Argumentů pro ty či ony žebře by se našlo jistě víc.

Macooha foto: P. Nesvadba

MAMMUT

START 2000
Ø 10,5 mm

7 pátá UIAA • váha: 71 g / m • nárazové síle: 9,3 kN
pracovní prodloužení: 5,9 % • podíl opletku: 39 % • posun opletku: 0 mm

Lana kolekce 2004

START

PRÉMIE S KAŽDÝM STARTEM

Vysocce uhlazení magnesiem vhodná pro lezení vlnou i „venitř“
kosťka 56 g

START 2002
Ø 10 mm

6 pátá UIAA • váha: 66 g / m • nárazové síle: 9,2 kN
pracovní prodloužení: 6,5 % • podíl opletku: 37 % • posun opletku: 0 mm

K dostání: Boulder Bar, Praha • Windsport, Liberec • prodejny Alpinus • Elix Sport, Olomouc, Brno • Sagarmatha, Brno • Horák sport, Olomouc • Fun sport, Pardubice, Hradec Králové • Green Sport, Uherské Hradiště • Hannes sport, Plzeň • Redpoint, Teplice n/Metují • Alpin Sport, Teplice • Sialok, Turnov • Jifi Plecháč sport, Turnov • M Sport, Český Těšín • Sport Český náč, Mladá Boleslav • AS Sport Marek Bláha, Tábors • Nemke, Praha • Sportim, Smržovka • Sun Sport, Brno • UI100 sport, Brno • Wampere sport, Praha 2 • Yetti Sport, Pardubice

Ať už se rozhodnete jakkoliv, žebříčky opatřete tenkou šňůrkou, kterou přichytíte do hlavního oka sedáku. Šňůra by měla být tak dlouhá, aby vám nebránila všem žebřík kamkoliv dosáhnete. Na vršek každého žebříčku si přidělejte fifiháček. Další fifiháček si přidělejte na krátkou smyčku k oku vašeho sedáku.

Fifiháček je plochý háček, který urychluje manipulaci – práce s ním je mnohem rychlejší než s karabinami, které musíte neustále zacvakávat a vycvakávat. Háček zaháknete, zatížíte a je to.

Řekl bych, že národ lezecký je národem chlubitvým, a u hákovačů to platí rovněž. Veškeré výhody toho či onoho „udělátka“ jsou zpravidla zasvěceným známé dřív, než mají novinku po-

Ve stěně El Capitana foto: R. Jurečka

foto: R. Jurečka

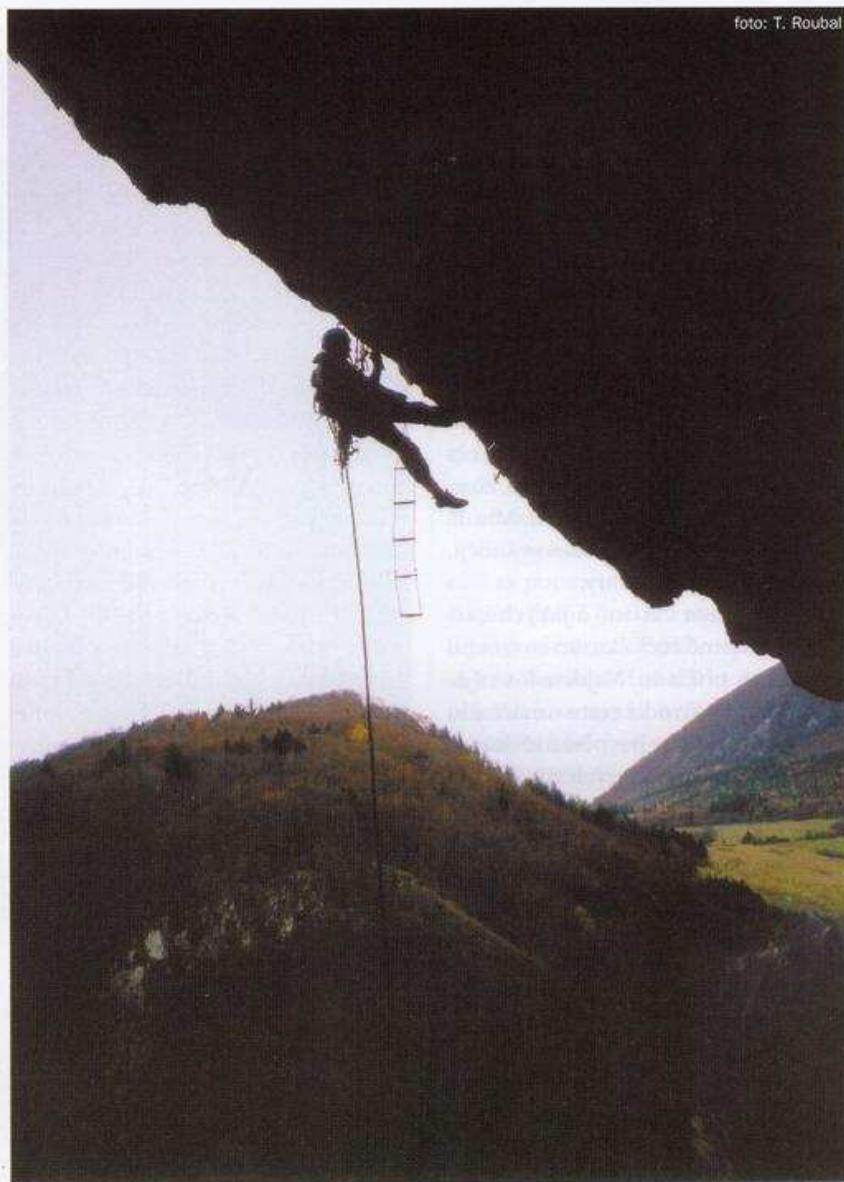

foto: T. Roubal

prvé v rukách. Vás to ovšem v této „vývojové fázi“ ještě nebude nijak znepokojovat.

Kde začít? Tot' otázka. Nejedna dnes volně lezená cesta byla kdysi hákovačkou. Na druhou stranu se snažte být ohleduplní. Co bylo, bylo, a za urvání klíčové lišty v nějaké desetmínusce vám určitě nikdo nepoděkuje. Ideální jsou lehké cesty, kde mezi dvě tutová jistění dáte do spár několik friendů, jimiž se neublíží skále, nebo „kamenolomy“ v takovém stavu, kde už skále nijak ublížit nemůžete. V druhém případě si ovšem musíte být jistí ve skobování natolik, že budete bezpečně vědět, která skoba s vámi může vypadnout, a která určitě ne.

Jak na to? Založíte jistění, ozkoušíte je, a nakonec do něj přenesete svou váhu. Pro tuto chvíli předpokládáme, že polezete pod vedením zkušenějšího partnera, takže co a jak se dozvíte od něj.

Po svém prvním hákovaní se budete muset rozhodnout. Buď prohlásíte, že se takhle blbě nehodláte zabít, či že na tom něco je, nebo si spolu se mnou uvědomíte, že: „Sex je pro děcka, chlapi pijou a bouráci hákují.“

Zastavení druhé – výbava hákovačova

V době, kdy už jsem měl vlastní žebříčky, a věděl, že se hodí mít i ustřížené pracovní rukavice, abych šetřil kůži na rukách, přišel Janek s nápadem odjet na Jastrabku a zkusit Jet Stream.

Z původního plánu, že si jako pohovím na druhém, nakonec sešlo, a já se zakrátko ocitnul „v ohňu“. Když se to tedy vezme kolem a kolem, má první pořádná hákovačka byla za A3+! Přiznám ale, že v některých pasážích jsem tak trochu připomínal dálkově řízeného robota. „Vdrží?“ „Vdrží!“ „Vdrželo...“ a znovu...

První vážnější cesta dodá sebedůvěru, to je známá věc. Na druhou stranu, pokud nemáte zkušenějšího partáka, berete si raději ze začátku menší sousta. Však se dočkáte!

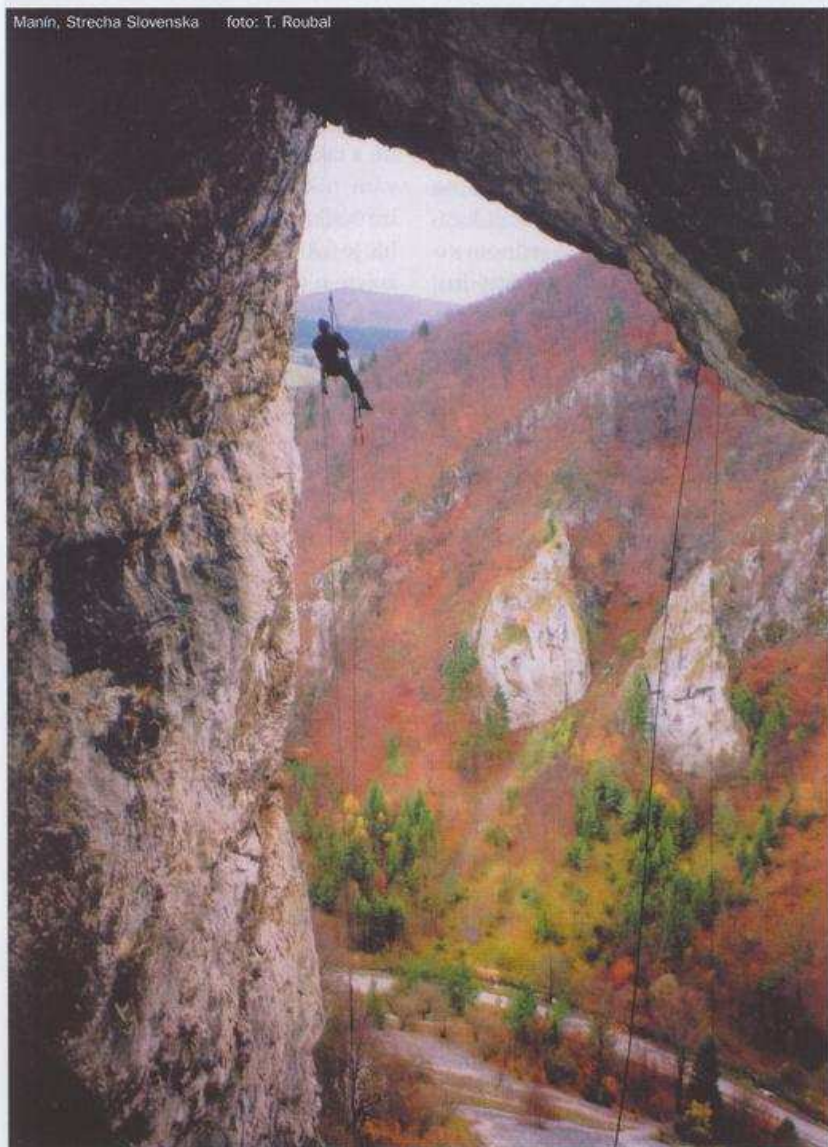
Pomalou začnete získávat důvěru k různě založeným jistěním a tím se stáváte rychlejším a rychlejším. První, s čím se budete muset důvěrně seznámit jsou – jak jinak – háčky. Zpočátku budete potřebovat tak dva tři háčky různých tvarů, později k nim přibudou další. Skutečné hákování zřejmě začíná až tam, kde musíte použít háček. Na malou lištu na skále tento založíte a vhodně jej zatížíte. Celou dobu, co v něm visíte, sebou nesmíte moc mlít a hlavně nesmíte háček jakkoliv odlehčit – zvětšujete tím pravděpodobnost, že vypadne. Po odlezení háček s sebou vezmete, nebo jej necháte na místě pro spolupulce. Skuteční mistři mají dvě sa-

dy háčků. Co když (jako na potvoru) v jednom sedíte, a na další krok potřebujete přesně ten samý?

Další pomůckou do těžkých cest jsou copperheady či aluheady (souhrnně nazývané „žvýkačky“). Jde o kusky mědi či hliníku (na různou horninu kov s různými vlastnostmi) s kusem drátku, ne nepodobnému lanku v brzdě vašeho kola. Vhodný „hed“ se roztluče ve spárce či spíše žlábků a přes očko na lanku se udělá další krok. Už o hákování něco víte, a tak je vám jasné, že „žviksný“ se necvakají, protože je to zbytečné.

Sami začnete o věcech přemýšlet a hledat to nejlepší. Průvodním znakem výše popsaného stadia je, že nenápadně posloucháte jak se spolu baví zsvěcení a občas přihodíte svůj poznatek. Někdy večer nemůžete usnout při rekapitulaci několika vypečených

Manín, Strecha Slovenska foto: T. Roubal

novinka

in tune with each other

Velmi kompaktní lano, které dovolí pouze minimální tření mezi vlákny. Právě tato vlastnost dává lanu Accord velkou odolnost proti opotřebení. Hmotnost, průměr lana a počet pádů tvoří spolu s dalšími parametry vyrovnaný celek. Díky tomu je možno Accord 8,3 použít jako poloviční nebo dvojité lano.

Průměr	8,3 mm	+/- 0,1mm
Hmotnost	43 g/m	+/- 1g/m
Posuv opletu	0 %	+/- 0,25%
	1/2	∞
Statický průtah	11 %	6,4 %
Dynamický průtah	33 %	34 %
Počet pádů	5	15
Rázová síla	6,3 kN	9,7 kN

 singing rock
www.singingrock.com

kroků, kdy jste (moudře) ani necvakali lano, protože dobře víte, že by vás pak vytrhané jištění jenom klepalo do čela. Také si vzpomenete na to, jak se při zatlokání jedné skoby odchlípl celý sklaní blok a začala vypadávat i do té doby „zdravá“ skoba..

Ve druhém stadiu se naučíte perfektně nadávat. Nadávat budete, když s vámi něco vypadne, když překonáte místo, které s vámi mohlo vypadnout, nebo když budete v jištění, které hrozí vypadením. Ve zvláštních chvílích klidu, kdy budete mít zmíněné útrapy na chvíli za sebou (či před sebou), budete potom nejspíš nadávat z radosti.

Zastavení třetí – uvnitř diamantu

Manín. Strecha Slovenska a Strecha Moravy. Obrovský převis, který prověří, jak jste na tom s prací nohou. Lézt v kolmém či mírně převislém je jedna věc, avšak hluboká propast pod vámi, nemožnost „o něco se opřít“ spolu s pohledem na ztrouchnivělou smyčku, ve které visíte, vám řádně pocuchají nervy. Pád do prostoru je nepřijemný a vzrušující zároveň. Jeden by neřekl, jak dlouho se vydrží tělo kymáčet. Pohledem vracíte do spárky napul vytaženého frienda a nezbývá než čekat...

Pomalů vás to chytlo. Už víte, že ve vícedélkových cestách je dobré mít na štanu lavičku, také gri-gri není k zahození. Nejlepší je lézt na jednom co možná nejtlustším laně a používat druhé lano jako nákladní. Je vám totiž jasné, že není v lidských silách, aby prvolezec od začátku nesl všechny ty krámy, které v cestě postupně rozvěsí. Snazší je, když prvolezec vyrazí „nalehko“ a druholezec mu postupně posílá potřebný materiál.

U pasu máte jumary, protože když vypadnete v převisu, musíte vyjumarovat po laně, na kterém visíte, zpět do cesty – jiný způsob „sebezáchrany“ prostě není.

Lezete ve starých hadrech a ty, kteří se na hákování dostaví v nové goráčovce, máte za bohatce nebo za hlupáky. Ve sportovním bazaru už jste si konečně vyčihli za pár korun nákolienky po nějakém odrostlém skejtákovi. Víte, jak skála dokáže tlačit a studit.

Přijde-li řeč na hákování, nenápadně utrousíte, že aluheady jsou spíš na vápno a copperheady do žuly. Ochotně se vyjadřujete ke klasifikaci přeplazených cest. Nejste malicherní, protože víte, že cesta se s každým dalším přeplazem mění. Vytloukají se čím dál větší díry na skoby, sem tam něco upad-

ne a tak dále. Znáte své možnosti. Už vám nikdo nenakuká, že „tohle je brnkačka na pár hodin“, nebo že „tohle je fakt darda“. Docela vážně už uvažujete o tom, že prsák je při hákování na nic (metodikové prominou).

Zastavení čtvrté – Macocha

Macocha je „nejznámější propast v České republice hluboká 139 metrů s velkým množstvím obtížných technických cest horského charakteru. K výstupu je nutné písemné povolení...“ (horolezecký průvodce Moravské skály). Z citátu vám musí být jasné, že Macocha pro nás byla velkým cílem.

Všechno, co jste se naučili, dále zdokonalujete. Už máte svůj způsob, jak nabalit haulbag a jak jej rychle vytáhnout na štand. Víte, jak stloukat několik skob, víte, co znamená „udýchat“ pár háčků nebo „žvýkaček“ za sebou. Nosíváte u sebe spoustu různých tlustých provázků. Víte, že až dojde na provlékání skob, bude vám jakákoliv šňůrka s průměrem větším než čtyři milimetry nejspíš k ničemu. Už jste vytrhali i několik jištění za sebou. Koupili jste si největšího frienda, protože se občas hodí. Cesty do kterých nalézáte, musí-

te buď dolézt, nebo se z nich vrátit. Je vám totiž jasné, že nikde není psáno, že po cestě narazíte na vhodný kruh, který by umožnil ústup. Šilháte po volné lince na nějaký ten prvovýstup. Jestliže nejste profesionální fotograf, nechávejte foťák zásadně doma. Víte, že můžete vyfotit akorát tak tmavou siluetu proti obloze, binec na štanďu nebo ověšenou postavičku několik kroků od vás. Takových fotek máte doma několik filmů a z žádné nejde poznat, kde jste to vlastně lezli.

Už ani moc nenadáváte. Spíše si polohlasem broukáte neslušná slova. To, že občas někde vypadnete, neberete nešťastně.

Zastavení páté – svou cestou

Bylo to jeden jasný den, někdy z kraje loňského prosince. Krátce před polednem jsem to zapíchnul v práci a v jednu už jsem stál na Pálavě pod „Velkým pavoučím převisem“. Tentokrát jsem hákoval sólo. Tedy jištěné sólo. Hákovat bez jištění musí být pro lidi bez nervů.

Už víte, že američtí bouráci hákující sólo, si nesou volný konec lana v batůžku, nebo mají nabranou několikametrovou smyčku přichycenou u sedáku prusíkem. To proto, aby lano snáze projíždělo jistítkem u pasu. Nedávno jste někde viděli fotku, na níž stojí yosemitský démon ve dvou háčcích pro jistotu přilepených ke skále kusem náplasti. Pořád je co se učit.

Čím dál víc si uvědomujete, že spíš

Na štanďu – foto: P. Nesvacha

než na konci jste na začátku opravdového hákování.

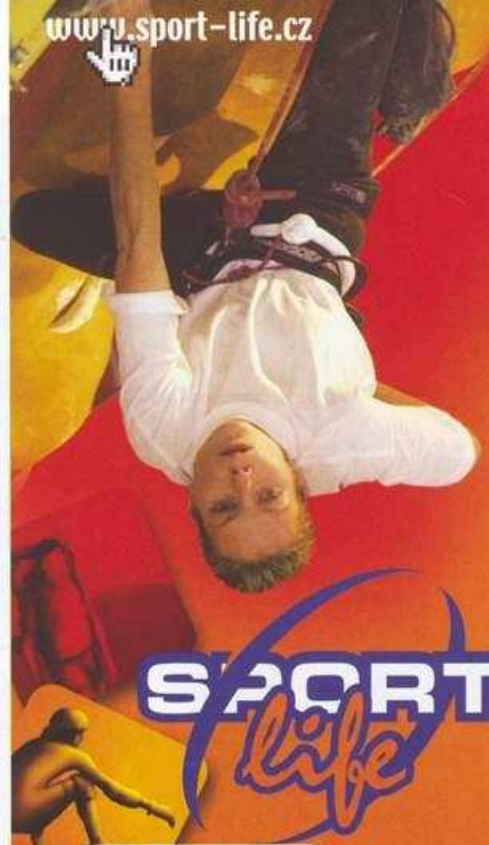
Thomas Huber v knize Yosemite píše: „V roce 1998 jsem pozoroval německo-maďarské družstvo Thomas Tivadar a Gabor Berecz při prvovýstupu cesty *Higway to Hell (A5/5.9)*. Odnesl jsem si z toho nezapomenutelný zážitek. Protože používali ‚bat hooks‘ místo vrтанého postupového jištění, byla hned první lanová délka jednoznačnou hrou s osudem. První spára začíná až 20 metrů nad zemí, pod ní jen ty nejmenší lišty a v nástupu velká hromada ostrých žulových balvanů. Tivadar vystoupil od posledního závěsného háčku do prvního ‚bird beaku‘, jehož útlá špice byla z poloviny zasunuta v tenoučkém začátku spáry. Posledním postupovým jištěním byla smyčka položená kolem skalního hrotu 6 metrů nad zemí. Dole seděl s klidným výrazem ve tváři a s ještě klidnější rukou zasněný Berecz, nahoře Tivadar bojoval o život. Nemohl jsem se na to dívat. Pomalu jsem se vzdaloval a neustále naslouchal každému zvuku v očekávání, že uslyším výkřik padajícího horolezce. Nedočkal jsem se. Lanová délka dostala výstižný název – *The Guillotine* – a přirozeně stále čeká na prvního zájemce o zopakování.“

Pár slov závěrem

Je mnoho možností, kterak provozovat lezení. Hákování je jednou z nich. Někomu to možná přijde podivná zábava. Osobně si myslím, že je dobré zkusit všechno, co zavání bojem s gravitací – nikdy nevíte, kdy se vám to bude hodit. A nevládný podzimní či jarní den, kdy se už (a nebo ještě) nedá lézt venku volně, je v našich podmínkách k hákování přímo ideální.

Při vzniku tohoto článku se začaly objevovat další a další věci, které by si zasloužily rozvést. Už teď se proto můžete těšit na některou z příštích Montan, v níž se dočtete o hákování více. O názorné kresby, obrázky z Yosemite a autentické citáty by neměla být nouze. Průvodní slovo předběžně přislíbili skuteční znalci hákování. Takže už se trochu bojím, jak jejich autentické a syrové vyprávění převedeme alespoň do hovorové češtiny.

Tomáš Roubal

Mezinárodní sportovní veletrh

- ✓ světový pohár v lezení na obtížnost
- ✓ přednášky s tematikou turistiky a horolezectví
- ✓ výstava stanů
- ✓ outdoorové atrakce pro veřejnost
- ✓ 30 000 návštěvníků se zájmem o akční styl života

11.-14.11.2004

11. - 12. 11. 2004 pro obchodníky

Brno – Výstaviště

Veletrhy Brno, a.s.
Výstaviště 1
647 00 Brno
Tel: +420 5 4115 3350
Fax: +420 5 4115 3068
e-mail: sport-life@bv.vv.cz
www.sport-life.cz

BVV
Veletrhy
Brno

Watt uvádí:

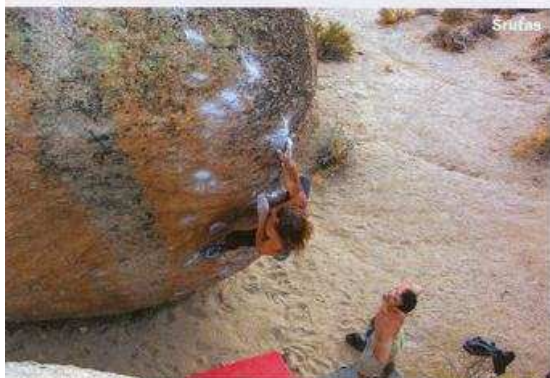
Cesta na západ aneb Yosemite Zoo3

Příběh několika českých týpků v USA

Hrají:

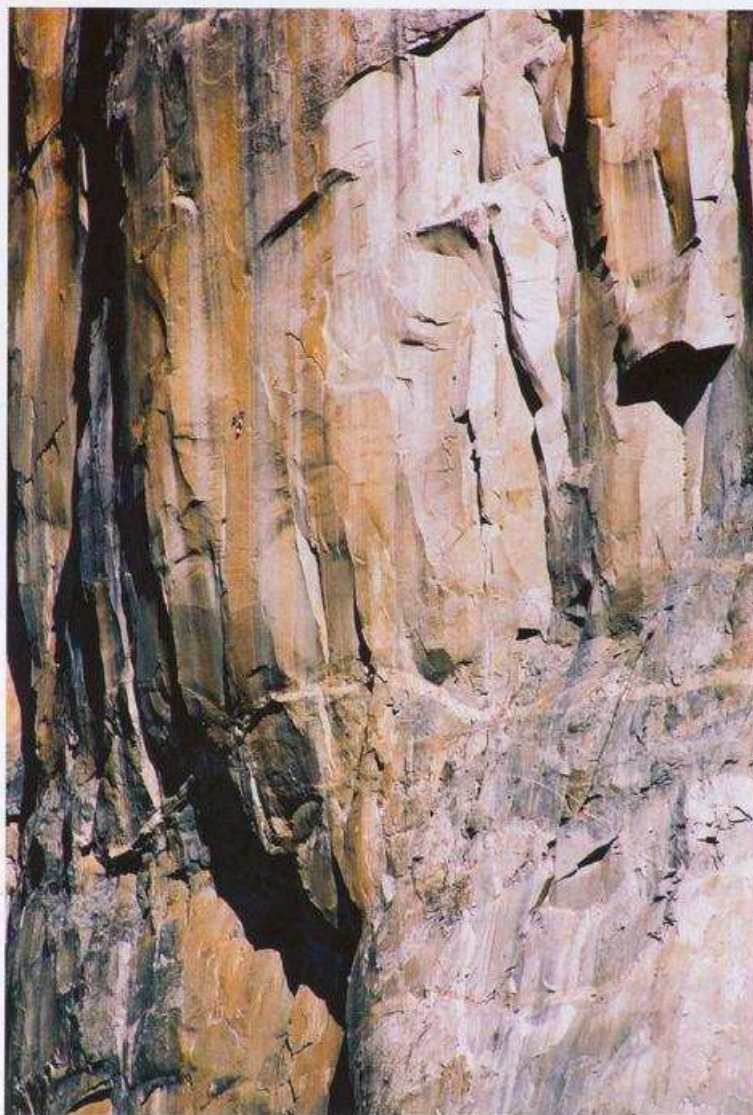
Jiří Šrůtek zvaný Šrůtas

Vyleze mnoho cest v Yosemitejském údolí a zařadí se do klubu 100+ (tím se automaticky stává každý, kdo vyleze v Yosemitejském údolí spec. na El Capitanu, více než 100 lanových délek). Pěkně se nám ve stěně vyrýsuje a udělá si na bříšku želví krunýř.

Na samém začátku se Šrůtas zatoulá na Lost Arrow a tam kvalitně zahulí s Leo Houldingem a projde se pod El Capitanem, kde potká samotného, jak on říká Bima Jimbrella (rozuměj Jima Bridvella). Během konverzace zjistí, že má Bim dost špatnou angličtinu a tudíž Šrůtas nebude vůbec vědět, co mu říkal. Je skutečnou lahůdkou sledovat Šrůtase během krásné přednášky o lezení na písku a nových tréninkových metodách a způsobu přelezení těch nejtěžších cest. Má to fungovat na principu postkoitální koncentrace energie a mentálního vyrovnání s nastávající situací... více na www.postcoitclimb.org

Po dlouhém půstu v El Capitanovi si vše vynahradí v boulderingové Mekce v Buttermilks. Nakoupí si ty největší jogurty a nejlevnější (poměr cena/výkon) párky a ty do sebe láduje i při čelovce před spaním. Takže se nám během čtyřdenního bouldrování, nebojte se, pěkně spraví. Přese všechny pokusy svěst milého Šrůtase na scesti zůstává věrný své dívce Dáše, které poctivě telefonuje (mizí na dlouhé minuty k telefonní budce) a zodpovědně píše e-maily. Z internetového novice se stal v bishopské knihovně zkušený surfer. Je-

nom malou vadou na kráse je těsně před závěrečnou předodletovou scénou prohlášení, že je rád, že se naučil zacházet s tím Internátem (Interdrátem).

Nejkrásnější výkony je možno pak shlédnout v cestách: The Nose, Salathe, Lurking Fear, Astroman, Separate Reality...

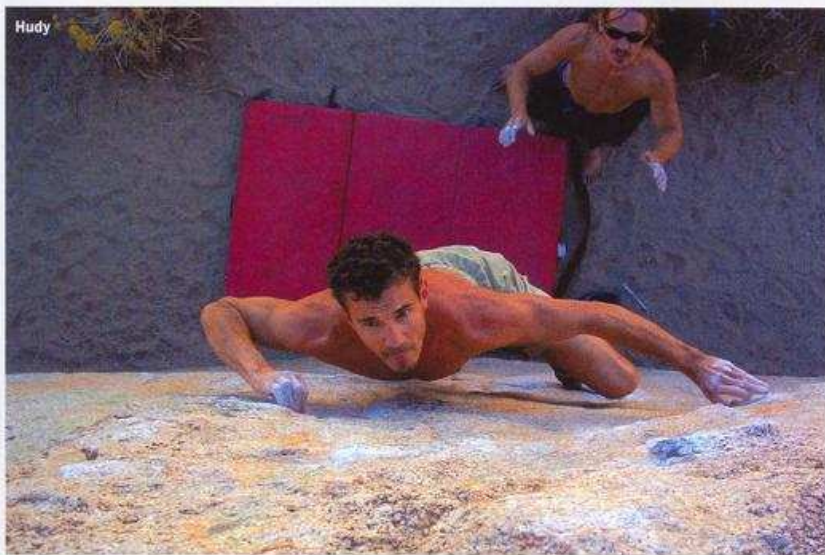
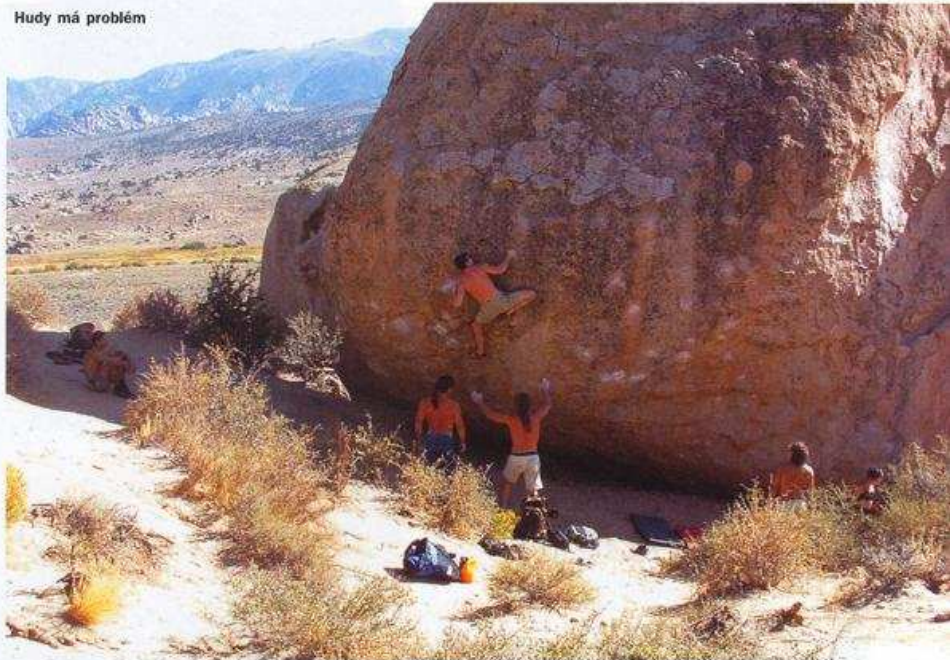
Pavel Kryze & Richard Jurečka

Ostřílená to yosemitská dvojka, která se ihned po příjezdu nabalí a pod rouškou tmy vrhne do stěny El Capa. Kluci se patřičně vybavili teplým spodním prádlem, fleecem a goretexovým oblečením. Jenom se jim už nevešla do haulbagu

voda a jídlo. Takže je všem od začátku jasné, že budou mít po pěti dnech v Shieldu asi žízeň. A že jsou to kluci nezdolní, ihned se vypraví na Half Dome, kde jim podlehne nejen Regular Route, ale i několik lezoucích a bivakujících dvojek či trojek. Mexická dvojka byla natolik vyděšená, že zahodila jointy a začala lézt. Tito chlapi skutečně neví, kdy přestat a po krátkém odpočinku se pustí do Salatheho. Takže i oni se zařadí do prestižního klubu 100+. Na závěr si už jen nabalili malé haulbasy a pustili se do nějakého A4, které nedolezli. Korunu tomu nasadí v Praze, kde si dají Everest v Imaxu ještě jako nášup. Samozřejmě bez kyslíku (v tom kině se fakt nedalo dejchat).

Největší akční výkony obou protagonistů jsou k zhlédnutí ve scénách: The Shield, Salathe, Regular Route na Half Dome...

Hudy má problém

Jindřich Hudeček alias Hudy

Hudy, přítel lehkého stylu a rychlé akce, se ihned pustí do volného lezení a moc se s tím nepará. Ukáže, že je lezcem par excellence ve velmi krásných a i krajinově vděčných scénách na Rostrum a Elefant Rock. Absolvuje dvakrát pohodový nástup pod Half Dome. Vyleze Regular Route v superrychlém stylu s vlastní variantou pod vrškem. Také perfektně „vymenežuje“ a logosticky ošetří přísun materiálu (bot, oblečení, čelovek a pití) na vršek Half Dome. Tímto děkujeme Vaškovi za vynášku. Ještě týž večer po sestupu naskočí do auta a odjede spolu s nějakými týpký bouldrovat do Buttermilks. Tam přebouldruje bratry Huberovce. Udělá perfektní salát a ukáže těm

týpkům Ameriku v noci. Ordinuje pečená kuřata, salát a americké brambory. Dech beroucí scénou je však jeho počínání v cestě Lurking Fear (El Capitan) kde si na desáté délce dá za tričko šutr se slovy, že si založí perfektního hexa o šest metrů výš. Hudymu se spára nelíbí, zakládá deštníky, kamené hexcentriky, páčí ruce, vráží do spáry nohy. Marně. Prostě do ní nemá co dát. Přesto držíme našim hrdinům palce dál a oni nás odměňují přeazením West Face (El Capitan). Však největší Hudyho satisfakcí je přeazení Midnight Lightingu V7 v Camp 4. Po dvaceti letech se tak splnil jeho sen (Yosemity I).

Jeho kvalit nejvíce oceníme v exteriérových scénách na Rostrumu, Ele-

fant Rocku, Regular Routu, Midnight Lightingu, West Face na El Capitanovi a Čtyřech pstruzích (Sabrina Lake).

Pavel Halapaš zvaný Gomi

(ml.– pozn. redakce)

Oč je tato postava nenápadnější v našem tak spletitém yosemitském příběhu, o to víc oceníme její komorní vystupování, lehkost a grácií se kterou se pohybuje v oblasti kolmých velikánů. Většinu času náš Gomi tráví osamocen v obrovských vertikálách okolních žulových stěn. Vráti se po šesti dnech ze stěny a zabručí něco o tom, že to bylo v pohodě... Stává se našim spolehlivým partnerem na cestách za dobrodružstvím. Namátkou vyberu ty nejhezčí scény: Separate Reality, Tis-ak na Half Dome (solo), Lurking Fear na El Capa a mnoho dalších pěkných špeků nám předvede náš nenápadný hrdina, zvaný všemi prostě Gomi.

Vojtěch Watt Dvořák

Je průvodcem celým tímto poutavým příběhem. Je to hrdina, který se vždy objeví v pravou chvíli na pravém místě a nezkazí žádnou legraci. Získává si srdce nejedné dívky, nejednoho lezeckého fandy svým entuziasmem a jistě i lezeckými výkony. A my ho za to jistě odměňujeme bouřlivým potleskem. Zvláště pak při lezeckých exhibicích na El Capitanovi, Rostrumu, Elefantu, Half Domu a při bouldrování v Buttermilks.

Watt Production™

Tereza Kysilková

V šestnácti letech přelézá 8b!

Terka Kysilková si s rodiči odjela po náročném sezoně odpočinout do Thajska. Neodpočívala však dlouho, nový rok již oslavovala s novou metou na on sight, Gilles No Limits 7c+. Krátce na to zamířila ještě výš. V lednu, po několikadenním nacvičování, skočila z dosavadní obtížnosti 8a rovnou na 8b. Na skalách u moře vylezla cestu Jai Dum, kterou u nás uvedli ve známost svými přelety i články Tomáš Svišť Pilka a Pavel Kořan už v roce 1998. Svišť v tom roce vylezl Jai Dum, zatímco Pólo už o rok dříve. Svišť v našem rozhovoru cestu hodnotil velmi vysoko: „Je to super cesta, a že je to těžké 8b, to potvrdili i Pólo i Milan Benian, kteří tady byli o rok dříve než já a Jai Dum vylezli. Ani pro ně to nebyla tehdy snadná kořist. To něco vypovídá o Terčině výkonnosti a věřím, že se to brzy projeví na jejím dalším působení jak na skalách, tak v závodech.“ Jak věci vidí Terka, nám přiblíží následující rozhovor.

Terko, osmé místo na Světovém poháru v Leccu, suverénní vítězství na mistrovství ČR, už se čekalo, kdy se taková výkonnost projeví i na skalách. Odjízďela jsi do Thajska s velkými plány?

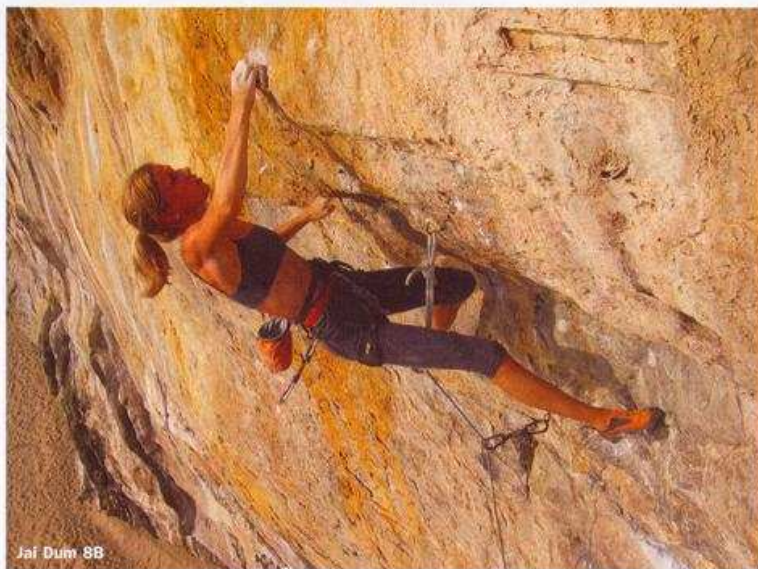
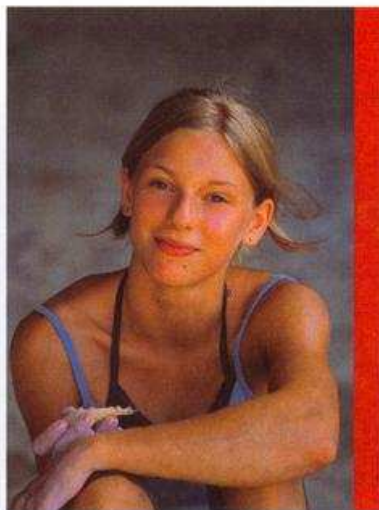
Thajsko беру jako super relax a taky místo, kde se kvalitně zregeneruji pro přípravu na další sezonu. Určitě jsem teda neměla v plánu „drtit“ těžké cesty, spíš jsem chtěla zapracovat na technice a vylezenosti množstvím lehčích cest. Taťka měl sice trochu připomínky, že když tam vloni padlo moje první osmáčko, tak tentokrát by to mohlo být osmběčko, ale myslím, že s tím moc nepočítal.

Popiš nám trochu svůj pobyt v Thajsku, jak často jsi chodila ležt a tak. Přípravovala ses nějak na svůj onsight?

Jak už jsem říkala, byl to hlavně odpočinkový pobyt, to znamená, že jsme sice lezli skoro denně, ale jenom pár cest. Nakonec to bylo celkem kolem 75 cest klasifikace většinou 7A až 7C. K tomu jsem chodila večer s taťkou běhat, denně jsem plavala a často chodila na masáže.

Pokud myslíš tím onsightem „Gilles No Limits“, tak tam příprava nebyla žádná, vlastně jsem si chtěla vylézt jen 7áčko a 7běčko vedle a toto 7C+ si nechat na později až budu lépe rozlezená. Lezli tam ale nějakí Amíci a jeden z nich (Bryan) mě nahecoval ať, to hned zkusím. Tak jsem to dala.

On sight je jediný pokus, je otázkou krátké chvíle, kdy se musíš naplno koncentrovat. Ale u osmběčka sis vytkla cíl, pracovala na něm a to asi bylo psychicky podstatně náročnější, ne? Jak ses vyrovnala s novým a možná dosud nepoznaným psychickým tlakem?

S Jai Dum to bylo netradiční, protože jsem cestu lezla jenom kvůli focení. Bryan (doporučil mi jej přímo Gilles) se mnou chtěl něco nafotit a jako nejlepší mu přišel právě Jai. Nejdřív mě zarazilo, že mě žene do 8B a nevěděla jsem, jak se tam budu hýbat. Bylo ale dobré, že během focení jsem všechno nakrokovala, což mě hodně povzbudilo. V dalších pokusech jsem měla problémy určité pasáže spojit, ale pokus od pokusu se to zlepšovalo, takže jsem určitě pod žádným tlakem nebyla. Každý pokus mne vždy víc motivoval, protože jsem se čím dál víc přibližovala k cíli.

Musela ses někdy přemlouvat k dalším pokusům? Jakou roli v dění sehrál tvůj otec i trenér zároveň?

Bryan mne přemlouval na focení, ale pravděpodobně tušil, že bych Jai mohla dát a měl na mne tím pádem pozitivní vliv. K dalším pokusům jsem se rozhodně přemlouvat nemusela, šlo to pořád lépe a lépe. V jednu chvíli jsem byla dost unavená a potřebovala jsem 2 dny rest. V té době taťka moc pozitivní roli nehrál, cítila jsem totiž, že pochybuje, že to vylezu do konce pobytu, který se blížil. Vyřešili jsme to prodloužením pobytu. Nakonec jsem to vylezla den před původním odletem.

Jak vlastně funguje vaše spolupráce s otcem, bez které si své výkony ani neumím předsta-

vit? Táta ti je pravým koučem, manažerem, psychologem i kamarádem. No a také sponzorem. Pohádáte se někdy?

S taťkou už jsme na sebe zvyklí. Sice se pořád hádáme, a to vždycky proto, že jsme oba tvrdohlaví a máme za jakýchkoliv okolností oba pravdu. Prohání to asi tak, že na sebe štekne pár ironických poznámek, taťka použije něco ve smyslu, že mne teda už nemusí trénovat, a pak si každý zvlášť jdeme na toho druhého stěžovat za maminkou. Takže nejvíc to nakonec paradoxně odnese ona. Celý to ale trvá několik minut a je všechno zapomenuto.

Popiš nám, prosím, obě cesty. „Gilles No Limits 7c+“ a především „Jai Dum 8b“. Kde

ležely pro tebe největší problémy?

Tak Gilles: Cesta je dost dlouhá (30 m). Jde hlavně o začátek, který je po pozitivních lištách a pěkných technických krocích. Zlomem je boulder v polovině po mikrolíštách. Závěr už se nedá pokazit, je lehčí, vytrvalostní. Cesta mi fakt sedla, jen v bouldru jsem musela zatnout.

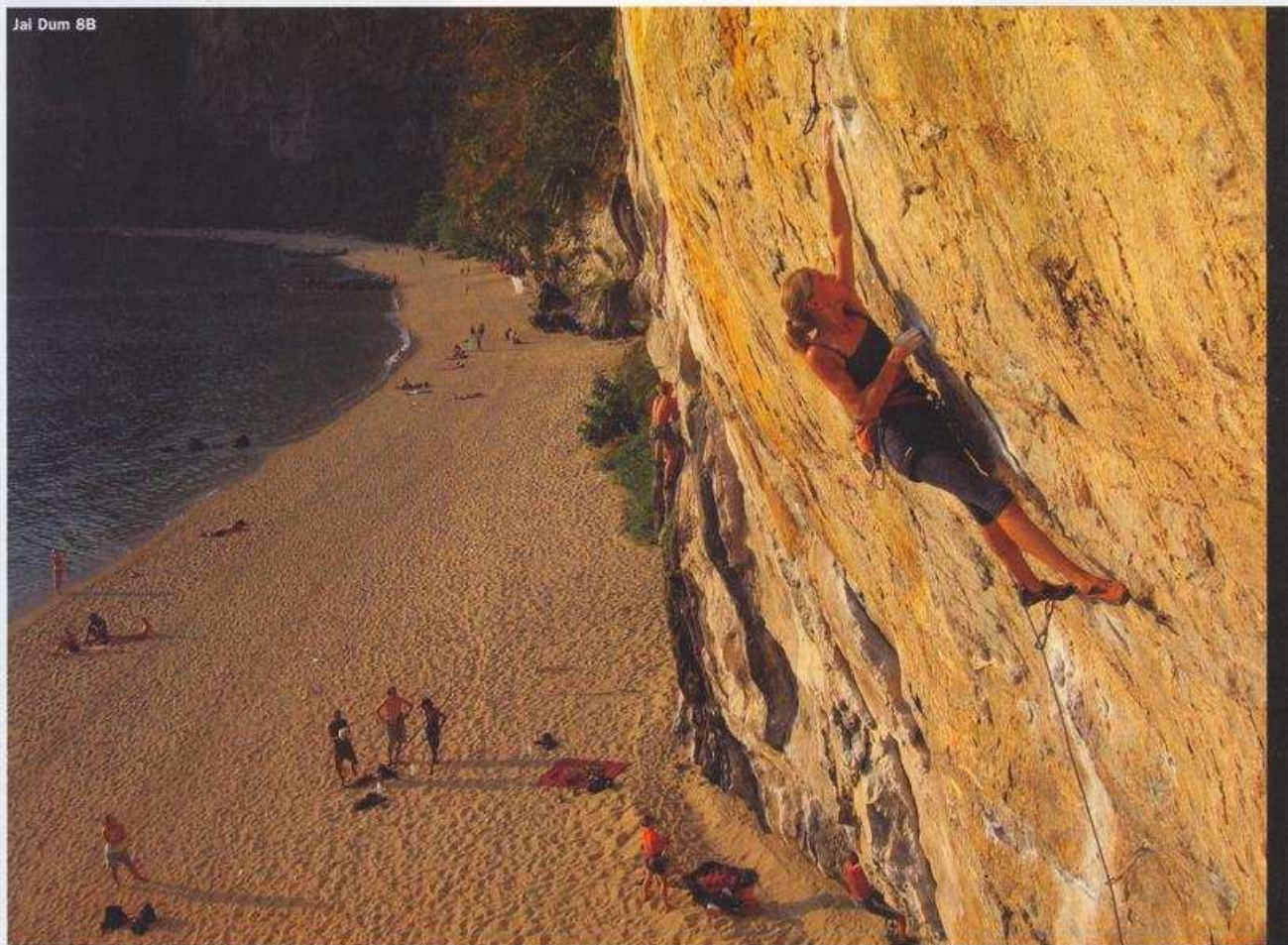
Jai Dum: Cesta je taky hodně dlouhá (25m). Byla pro mě výzvou kvůli množství skoků, který mi fakt dělají problémy a chtěla jsem si dokázat, že na to mám. Ke třetímu nýtu to došla jde, a pak začíná série kroků po malých lištách včetně skoků a křížů. Jediný místo na „rest“ je pod závěrečným bříškem. Konec je především o dobrém postavení noh při výlezu.

A lezky, ve kterých se ti v Thajsku lezlo nejlépe, stále jsou to Katany od La Sportivy?

Lezu jenom v La Sportivách. Katany jsou podle mě vyloženě lezečky na malý stupy. Lezečky, kterým věřím a nejlíp se v nich cítím, jsou ale Cobry. Na stěně lezu jenom v nich a v Thajsku jsem v nich lezla všechny těžší cesty.

Rozběhla se nová sezona, prioritou bude asi Světový pohár, ovšem vy s taťkou jezdíte hodně na skály, už jste si stanovili nějaký plán, co, kde a kdy vyzkoušíš?

Souvisí to hodně s tréninkovým plánem, který pro mě velmi pečlivě připravil Tufi, a to

včetně skalních projektů. Od táty mám za úkol 8A OS nebo FL a 8B RP. Tufi to převedl do konkrétních cest. Na výkony na skalách se budeme soustředit hlavně na podzim, ale na skalách chci lézt během celého roku. Určitě plánuju Osp, Arco, Ceusse, Sardinii, Juru.

V Arcu, v oblasti Massone, leží nádherný Maraton za 8b+, u nás slavná Pietra Murata. Nevím, jestli bys byla první ženou, kdybys ji vylezla, ale v sedmnácti určitě nejmladší

Pietra je ve výčtu cest samozřejmě úplně nahoře. Chci ji ale lézt, až se na ni budu opravdu cítit a je mi celkem jedno, jestli to bude v mých 17 nebo třeba o rok později. Hlavní bude, abych do ní šla s vědomím, že na to mám.

Mít své vysoké cíle na závodech i na skalách je nesmírně vyčerpávající, jistě v tom máš jasné priority, a ty leží na závodech.

Letos určitě nepojedu na tolik světláků jako loni, protože to bylo hodně náročný a narušovalo to systematickosti tréninku. Takto můžu podstoupit kvalitní přípravu na sezonu a vyladovat mezi jednotlivými závody. Ze závodů, kterých se zúčastním, nakonec vyšlo: 7 SP,

ME a možná MSJ. Na EPJ určitě jezdit nebudu a MČR ještě zvažím. I když je pro mě důležité, tak termínově mně nesedí. Asi nejdůležitější pro mne bude SP v Brně.

Jak teď budeš hledat čas na povinnosti ve škole? Máš individuální plán?

Povinnosti ve škole zvládám v pohodě. Díky studijním a sportovním výsledkům mám individuál, takže si domlouvám termíny zkoušení. Je taky velkou výhodou, že ve škole mě kvůli lezení pouštějí kdykoliv a na jak dlouho potřebuji.

Rodiče mi často říkali, že pro studium máš nadání, že jsi cílevědomá i ve škole a studium má před lezením přednost. Teď jsi však vrcholový sportovec, nezmění se na nějaký čas toto pořadí?

Škola je povinnost, to znamená, že jí musím věnovat dostatek času, abych neměla výčitky, že to flákám, ale zase mně nesmí narušovat trénink. Když mám mít trénink, tak ho rozhodně nevynechám kvůli tomu, že se musím učit. Snažím si všechno uspořádat tak, abych zvládala oboje a měla ještě čas na kámoše. Zatím se to daří.

co o zábavě, ale jiné. Co právě čteš? Čtení je tvou nejlepší relaxací?

Neřekla bych, že čtení je mou úplně nejlepší relaxací, ale určitě je pro mě důležité. Teď čtu hodně časopisy. Z cest si vozím hodně anglických, tak se tím snažím prokousat. A z knih povinnou četbu, která mě naštěpí baví. Konkrétně je to teď Balzac, Stendhal a Mau-passant.

A zpět k „zábavě číslo 1“. Neuvažuješ o tom, že by ses stala profesionální lezkyní na „celý úvazek“?

Zatím tomu nechávám volný průběh. Do doby než dodělám gympl se chci naplno věnovat lezení s tím, že musím brát ohled na školu. Co bude potom, fakt netuším. Určitě chci na výšku, ale taky se může stát, že budu do lezení tak zblblá, že ji odložím na neurčito a jenom polezu a v té době se tím budu i živit.

Prozrad nám své sponzory na letošní sezonu.

Sponzorem je tradičně Hudy Sport a Rock Empire. Ozvala se La Sportiva.

Držíme palce!
Rošťa Tomanec

BOLL
ALPINE RIDER

mountain & outdoor gear

...a mnoho dalších na www.boll.cz

NEW GENERATION

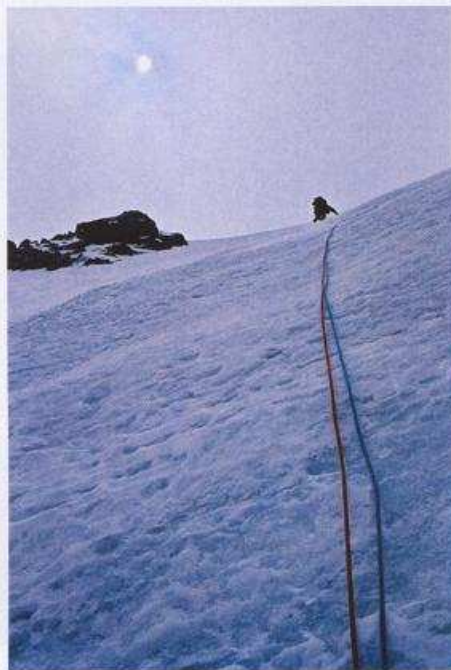

Ortler - Nordwand

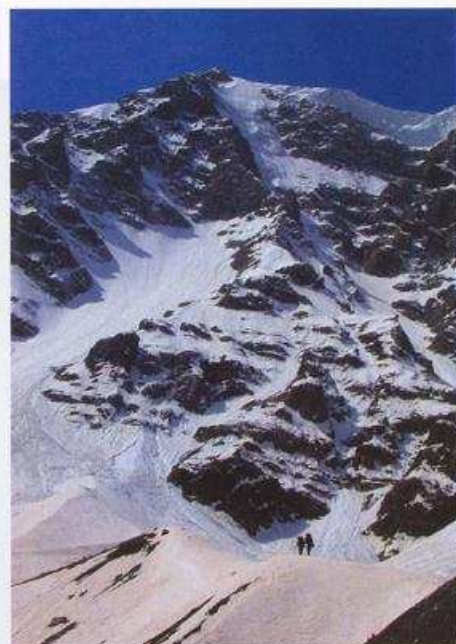
8.-10. 5. 2003

Po několika telefonátech na lince Kolín-Chomutov a úspěšném sbalení všech cajků určených k pobytu a lezení v zimních horách sedím jako kosmonaut v odpoledním pátečním autobuse Chomutov-Praha.

Ten pocit kosmonauta mi rozhodně nepřináší rychlost jízdy, ale spíše můj „skafandr“ včetně „plastáku“ na nohách. V našich končinách už léto klepe na dveře a tak na většinu spolucestujících působím jistě kuriózně. Nicméně kolem osmé večerní již sedím na Chodově a vyčkávám příjezd mých partáků, kteří přijíždí, jak je jejich dobrým zvykem, na čas. Rovnou vyrážíme, cesta nás čeká ještě daleká. Ve tři nad ránem uleháme ke krátkému spánku kdesi v Itálii.

Hned za rozednění pokračujeme až do našeho výchozího bodu malebné vesničky Sulden. Po obligátním překráčování a lehké snídani vyrážíme jako těžkooděnci vzhůru pod stěnu. Jedině z naší skupinky, komu stoupání nečiní žádný problém, je Karlosův táta a během okamžiku nám mizí z dohledu. Že by proto, že jde nalehko? Rozhodl se po čas naší nepřítomnosti trekovat po okolí a v autě na něj dokonce čekají lyže,

takže program má. Nasazujeme každý své tempo a zaměstnán vlastními myšlenkami opouštím zvolna rozkvétající louky v údolí, abych o tři hodiny později procítl na ledovci pod nebetyčnou stěnou. Těch 1.200 metrů skal, sněhu a ledu nad hlavou vzbuzuje celkem pochopitelnou úctu. Nelze si nepředstavit dva klasiky, pana Ertla a pana Schmida, jak tudy 22. června roku 1931 vyrážejí vstříc dosud neprostoupené stěně. Klobouk dolů, pánové.

Dáváme krátkou pauzu, loučíme se s naším společníkem a dál vyrážíme vzhůru jen ve dvou. Je slunečné odpoledne a tak se není co divit, že všudypřítomný sníh citelně ztěžuje náš postup. Svým oblíbeným stylem SP (sněžný prasata), však přece jenom postupně ukusujeme několik stovek metrů z vybraného krajíce. Tato úvodní část výstupu je vlastně široký sněhový kuloár o sklonu do 45°. Současným postupem jsme se do večera dohrabali k vstupnímu

trychtýři, oddělujícímu spodní pohodovou část od horní, lezecky nesrovnatelně zajímavější. S nocí na krku jsme se jali hledat místo našeho dnešního bivaku. Po několika marných sondách jsme došli k závěru, že sněhu je sice všude okolo plno, ale když ho člověk opravdu potřebuje, tak se mu ho nedostává. Chtěli jsme zůstat po dobu našeho nočního rozjímání co nejvíce chráněni před případnými nemilými pozdravy z výšin, a tak jsme počali budovat naši útulnu pod skalním prahem. Zatímco já předváděl své stavitelské umění, Karlos testoval svoje znalosti kuchařské. A tak než bys řekl švec, švec, švec, uléhali jsme do záhrabu s teplem v žaludku.

Ráno ve spacáku jsou v podstatě všechny stejné – nechce se z něj! Ale nás čeká snad pěkné lezení, tak hurá. Asi v 8 hodin už máme zase krysy na zádech a vyrážíme. Oproti včerejší štrachanici je to opravdu rozdíl. Teď je povrch ledový, s pouze občasnými sněhovými fleky. Taky sklon trochu povýšil. V průměru je tady terén mezi 50° až 60°. „To jsem zvědav, co tomu budou za chvíli říkat lejtka“. Z dumání mě probírá svištění nad hlavou. Intuitivně svírám pevněji násady svých ledoborců. Prolitlo kolem mě hejno šutrů, jako by někdo nahoře vysypal ošatku. Tak takhle tedy ne! Dolézám na položenější flek a vytahuji z báglu lano. Karlos, který ke mně traverzuje zpoza hrany, ani nic mimořádného nezaregistroval, po objasnění situace se však navazujeme a začínáme jistit. Točíme délku za délkou, všechny mi postupně splývají do neustále se opakujícího rituálu: přebrat matroš, vytočit třetinu či polovinu (to v závislosti na sklonu a povrchu), zavrtat, dolézt, zaštanovat, dobírat (a při tom vydýchat, rozhlédnout se po okolí, případně něco nafotit), předat matroš, jistit, zrušit, dolézt, a znovu a znovu. Z této roviny vzpomínek výrazně

ční pouze jedna délka v Messnerově narovnávací variantě, kde si dovolím tvrdit, že jsme potkali jeden ledový výšvih asi o 80° sklonu. Karlos, na kterého tato pikantérie vyšla, má zřejmě tolik morálu, že si ani nestihl sundat bágl a celý to bez zaváhání přesmažil. Pak už ve stejném stylu jako v předešlých úsecích, až na vrcholový hřebínek. Při dolézání se nám pravda trochu pokazilo počasí, ale našťastí jenom potulující se cáry mlhy s dírami s částečnou viditelností. Pod vrcholem jsme dokonce potkali dva Pražáky, kteří sem dorazili normálou, a tudíž nám prošlápli stopu na sestup. Hned se ptali po něčem k snědku a na pití. Po krátkém rozhovoru jsem nabyl dojmu, že chlapci tentokrát trochu přestřelili a obráceně nasazená mačka na botě jednoho z nich mě v mém názoru jenom utvrdila.

Vydali jsme se na vrchol a kluci začali sestupovat. Asi v půl páté stojíme s Karlosem u vrcholového kříže. Výhledy sice nejsou nic moc, ale hřejivý pocit na srdci z pěkného výkonu máme oba. Jelikož hodláme ještě dneska sestoupit na Payer-Hütte, máme do večera o zábavu postaráno. Asi za hodinku jsme v bivakové budce na SSZ hřebenu. Zde opět potkáváme naše známé z vrcholu. Oni chtějí přespat tady a sestoupit zítra. Vaříme všem alespoň nějaké pití, loučíme se a pokračujeme v sestupu. Přes sněhové pláně a skalnaté hřebeny se kolem 21. hodiny dopotácíme k winterraumu u Payer-Hütte. Karlose musím docela úporně ukecávat, aby šel spát pod střechu a ne do závěje. Je to holt nenapravitelný romantik. Po čínské polévce usínáme spánkem spravedlivých.

Ráno začínáme s námořnickou rozvahou sestupovat kolem desáté na Tabaretta-Hütte. Rozbředlými sněhovými svahy se prodíráme do údolí. Asi po dvou hodinách otvíráme dveře na chalupě a trošku odpočíváme. Po asi další hodině sestupu docházíme do Suldeny, kde nás už očekává Karlosův táta s autem plným proviantu. „Dáváme za žebro“, klábosíme a podnikáme oddychový výlet k vodopádům v okolí. Za noclehem ujíždíme do Němec. Po noci strávené u kempu v GaPa, odjíždíme směr domovina s pocitem příjemně strávených svátků osvobození.

Horám Zdar! **Letoš**

Účastníci:

Karel „Karlos“ Skřivánek

H0: Potkali se u Kolína

Leoš „Letoš“ Dvořáček

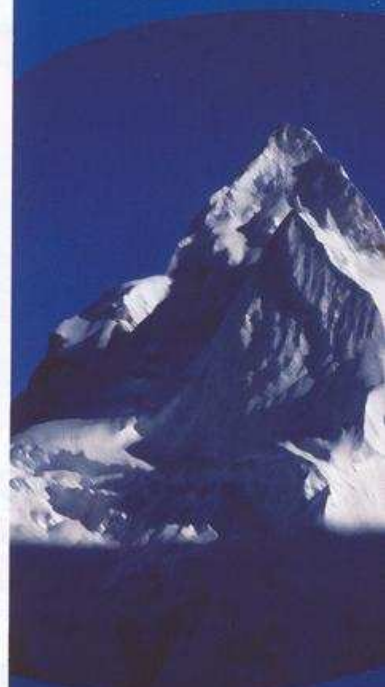
H0: Horoklub Chomutov

● **Soutěž Výstupy s Tilakem**

ALPHA SPORT

Ž i l i n a

Váš obchod
na Slovenskej
strane

Nákup s odpočtom
DPH

Tel : +421-41-5626910

alphasport@alphasport.sk

www.alphasport.sk

ALPHA SPORT

Národná ulica č.16

(bývalá Masarykova) v pasáži

010 01 Žilina

Conrad Anker

Conrad Anker patří v současnosti mezi nejuznávanější profesionální americké horolezce. Šestadvacetkrát vylezl El Captain, má četné výstupy na Aljašce, v Patagonii, Antarktidě, Himálaji, Kyrgyzstánu, Rusku a Pákistánu. Žije v Montane se svou ženou a dvěma malými dětmi a momentálně ho nejvíc baví hledání nových cest na divokých skalách kolem jeho domu.

Conrade, jak se z tebe stal horolezec?

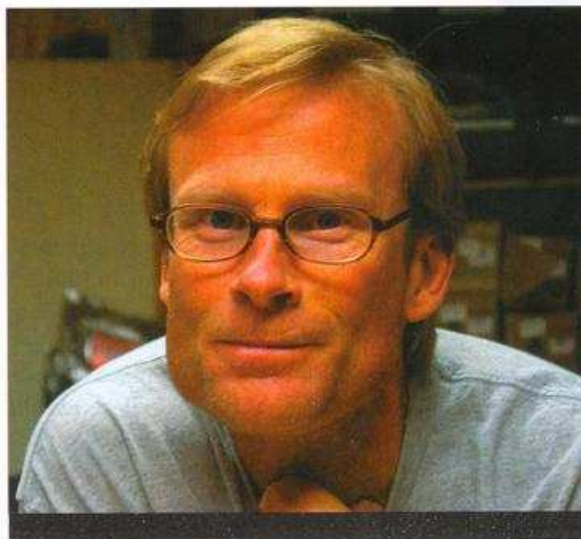
Odkakživa mě táhl sport. Jako kluk jsem toho dělal hodně. Navíc mě k tomu také vedli rodiče, kteří se mnou často lezli po horách. Když jsem později vystudoval vysokou školu, stal se ze mě profesionální horolezec. Ale nebylo to tak, že bych si to lezení vybral mezi ostatními sporty, které jsem dělal a řekl si „tak a teď budu už jenom lézt a stane se ze mě horolezec...“. Přišlo to pomalu a plynule. Lezení se pro mě stalo životním stylem, výzvou. Výzvou stále něco překonávat, zápasit s gravitací. Je to stejné jako v životě, kde člověk musí stále něco překonávat.

Je to věc, kterou už potřebuješ tak, že ji prostě musíš dělat?

Je to potřeba, kterou stále musím uspokojovat. Lezení je něco, v čem nacházím sám sebe. Můžeš být muzikant, politik nebo konstruktér letadel, já jsem horolezec a je to stejné.

Měnil se postupem času tvůj vztah k horám, tvoje touha lézt?

Ano, velmi. Dnes už nejsem ve své touze tak „agresivní“, jak jsem býval třeba v pětadvaceti. Jsem naprosto spokojený s tím, co lezu. Je mnoho lidí, kteří dělají bláznivější a obtížnější věci než já, ale mně to stačí. Jsem mnohem víc vyrovnaný než dřív. Mění se to díky horám, díky lezení, které člověka učí pokoře a skromnosti.

V amerických filmech je Everest často používán jako synonymum nejvyšších obtíží. Ty jsi tam byl, myslíš si také, že to byla pro tebe ta nejtěžší hora?

Je to složité. Everest je nejvyšší a to pro veřejnost automaticky znamená nejobtížnější. Ve skutečnosti záleží na mnoha jiných věcech. Můžu říci, že jsem lezl na Aljašce, v Antarktidě, Patagonii, Kyrgyzstánu, Pákistánu nebo třeba v Yosemitech technicky mnohem obtížnější cesty, které zase nebyly tak vysoko. Každá oblast, hora a cesta jsou jiné a unikátní. Pro to je těžké to vzájemně porovnat.

Myslíš si, že je lezení nebezpečné?

Ano, velmi. Stačí se podívat na statistiku. Je to dáno především vysokou mírou objektivního nebezpečí.

Dostal jsi se také někdy do situace, kdy jsi byl v ohrožení života a museli tě zachraňovat?

Ano. To už se mi stalo.

Máš ženu a děti, jak se ti daří kombinovat rodinný život s profesionálním lezením, kdy často nebýváš týdny doma?

Moje žena to chápe a toleruje. Vychází mi vstříc a já se jí to snažím oplácet. Naštěstí nejsem voják, kterého posílají někam na dobu neurčitou, kam třeba ani ne-

chce, aby tam bojoval. Moje žena ví, že všechno, co dělám, dělám bezpečně, jak jen dovedu, protože ví, že rodina je u mě na prvním místě. Nechci žít sám.

Vím, že jsi toho vylezl hodně, ale nejvíc jsi se proslavil tím, že jsi před dvěma lety našel na Everestu tělo George Malloryho, který zmizel v roce 1924 při pokusu o výstup na vrchol. Byla to jedna z největších záhad historie dobývání Everestu, skoro 80 let se nic nevědělo. Jak jsi se cítil, když jsi Georgovo tělo našel?

Cítil jsem velkou úctu, respekt... Když jsem viděl jeho boty a oblečení, ve kterých se tehdy pohyboval v tak nehostinných podmínkách, a já jsem tam nad ním stál v nejmodernějším vybavení, cítil jsem opravdovou pokoru a přiznám se, že jsem nebyl schopen ani fotit. Museli to udělat kamarádi, kteří tam byli se mnou.

Celý svět tehdy s napětím čekal, najde-li se také Malloryho fotoaparát, který by vydal důkaz, zda byli Mallory s Irvinem na vrcholu...

Fotoaparát jsme žádný nenašli. Ale i tak si troufám tvrdit, že tam nebyli. Já jsem o tom zcela přesvědčen, nad vší pochybnost... Mnoho let jsem studoval veškerou dokumentaci a fotografie, které jsou k dispozici a také podmínky, jaké tenkrát ve

C. Anker a J. Bednarik

stěně měli. Díky tomu jsme také Malloryho našli dá se říci na první pokus. Zahynul pádem z hřebene, mnohem dřív, než se často předpokládalo. Asi největší mystifikací je už samotná spekulace o tom, že snad zdolali „Second step“ (Druhý výšvih). Každý, kdo Druhý výšvih lezl, si to nedovede ani v nejlepším představit. S jejich tehdejší výbavou a technikou, kterou používali, to jednoduše ani nebylo možné. Přesto to byl neuvěřitelný výkon, provedený neobyčejnými lidmi.

Expedice na Everest nebyla jedinou tvou expedicí, založenou na rekonstrukci historických událostí. Jako prvním se ti podařilo společně s Reinholdem Messnerem zopakovat přechod Jižní Georgie, který v roce 1916 podnikl Ernest Shackleton při dramatickém návratu z Antarktidy na záchraném člunu..

Shackletonův přechod a vůbec celá jeho záchranná výprava byl mimořádný výkon. Přesná rekonstrukce toho přechodu už bohužel dnes není možná. Dnes je to obtížnější, než to bylo v roce 1916, protože ledovce ustupují a mnoho míst, které Shackleton zdolával po ledě, je dnes už bez ledu. Proto to také trvalo tak dlouho, než se to někomu v pozdější době podařilo zopakovat.

Plánuješ ještě nějakou historicky založenou expedici?

No, já myslím, že už jich bylo dost.

A co Yeti?

... (smích). Tak toho jsem ještě neviděl, to je pravda. Když si uvědomíš, jakou dnes máme k dispozici techniku od GPS až po nejlepší špiónážní družice a co všechno je dnes samozřejmé. Zdá se být nemožné, že by někde mohla žít populace, o které se ještě neví. Ale právě proto jsou záhady dobré a je dobře, že jsou.

Jsi zkušený organizátor a vedoucí expedic. Je o tobě známo, že si velmi pečlivě vybíráš lidi, kteří se tvých expedic zúčastní a že je velmi obtížné se mezi ně dostat, proč?

Když s někým lezu, musím mu plně věřit. Jinak se sám necítím jistě a bojím se. Bezpečnost je na prvním místě a úspěch je vždy výsledkem týmové práce. Proto je

výběr partnerů velmi důležitý a často rozhoduje o všem.

Znáš nějakého českého horolezce?

Jo, znám jednoho vašeho horolezce, co vyrábí friendy. Nebo je prodává? Nemůžu si teď ale vzpomenout na jméno.

Kouba?

Nevím, snad. Ale pamatuji se velmi dobře na Mirka Šmída. Je to už moc let, co jsme se potkali v Yosemitech a na Aljašce. To byl skutečně moc silný, bláznivý a divoký chlap. Pamatuji si, jak se na Aljašce večer v základním táboře dobře bavil a velmi hodně popíjel. Druhý den ráno všichni vospávali kocovinu, zatímco on vyrazil na několik dní sám na výstup.

Někde jsem četl, že největšími hrdiny pro tebe jsou Martin Luther King, matka Tereza a Gándhí, proč?

Ještě taky dalajláma. Ano, to je pravda. Byli to lidé, kteří ukazovali cestu a ostatní je následovali. Byli to velcí vůdci a stále jsou. Na Zemi žije v současnosti 6 miliard lidí a všichni tito lidé potřebují skutečné vůdce, kteří je povedou správným směrem. Je nás už hodně a jediné co děláme je, že tenhle svět pomalu zabíjíme. Myslím si, že prezident Spojených států není tím správným vůdcem. Spojené státy se po studené válce staly supervelmocí na planetě a je strašné, když vidíte, kolik toho v Americe spotřebujeme, když na druhém konci světa lidé hladoví, je šílené, když si uvědomím, že Spojené státy spotřebovávají většinu světových zásob energie. Bojím se toho a myslím si, že by to mělo být jinak.

Svým postojem k ochraně životního prostředí jsi známý. Neláká tě politika podobně jako Reinholda Messnera?

Bojím se, že bych nebyl dobrý politik. Jsem jiný než ten, kdo by to měl skutečně dělat.

Co bys na závěr vzkázal horolezcům do Čech?

Hmm...(dlouhá odmlka). Buďte opatrní a držte se tradic. Máte velmi bohatou lezeckou historii, ze které vyšly specifika a vzácné tradice, které máte. Tak se jich držte.

Pro Montanu se ptal a fotografoval:
Janek Bednařík

V DUBNU VYCHÁZÍ KATALOG HUDYSPORT LÉTO 2004.

**ŽÁDEJTE VE VŠECH
26 PRODEJNÁCH
NEBO OBJEDNEJTE NA
WWW.HUDY.CZ**

OBRATEM VÁM HO ZDARMA ZAŠLEME.

LIFE

FREEDOM

HAPPINESS

NEXT-TO-SKIN

Polartec® Power Dry®
Polartec® Power Stretch®

INSULATION

Polartec® Classic
Polartec® Thermal Pro®

WEATHER PROTECTION

Polartec® Wind Pro®
Polartec® Windbloc®
Polartec® Windbloc-ACT®
Polartec® Power Shield®

Hory a mesto 2004

Aupark Bratislava, 22.-25. 4.

5. ročník festivalu horského filmu a dobrodružstva Hory a mesto sa uskutoční v priestoroch bratislavského Auparku v dňoch 22. až 25.4. 2004. Hlavnými lezeckými hosťami festivalu budú americká ikona boulderingu, jeden z „objaviteľov“ a hlavných protagonistov liepania **John „Verm“ Sherman**, špičkový nemecký lezec a alpinista **Thomas Huber**, kanadsko-americká lezkyňa **Kim Csizmazia** a outdoorový multitalent **Will Gadd** z Kanady, skalný a mixový lezec a paraglajdista par excellence.

Červiak Verm Sherman sa preslávil vylezením stoviek nových problémov v Hueco Tanks a propagáciou tejto oblasti, počas svojej 29ročnej kariéry vylezol viac ako 15 tisíc (!) všakovakých liepakov a ciest (bol jedným z prvých, ktorí zopakovali *The Thimble* a *Midnight Lightning*, známe to pomníky amerického lezenia), zaviedol „V“ stupnicu bouldrovania („V“ znamená Verm), a navrhol prvú komerčnú boulderingovú žinenu. Liezol vo všetkých končinách sveta a náruživý písal o všetkom, od lezenia na pieskoch až po sexuálnu disfunkčnosť redaktorov lezeckých časopisov. Publikoval tri knihy: *Stone Crusade*, bibliu o boulderovaní v USA; *Sherman Exposed*, zľahka cenzúrovanú kolekciu jeho najlepších a najsmiešnejších historiek; a nešťasne prostituoval sám seba v knihe *Better Bouldering*. V súčasnosti Verm odhodlane pokračuje v posúvaní hraníc boulderingu a spoločenských noriem. Návštevníci festivalu Hory a mesto sa o tom budú môcť presvedčiť prostredníctvom európskej premiéry jeho legendárnej show *The Fab 50*, v ktorej predstaví svoj zúfalo absurdný pokus liezť vo všetkých 50 štátoch kedysi slobodnej krajiny. Chcete zažiť to najlepšie a najhoršie, čo Amerika ponúka, od Yosemitev až po zradnú bažinu st.louisského močiara? John vám v piatok 23.4. v Auparku dokáže, že keď naozaj potrebujete liezť, a od toho závisí váš život alebo duševné zdravie, vždy sa niečo nájde Sherman okrem toho plánuje zdržať sa v našich končinách pár týždňov a údajne sa najviac teší na lezenie na pieskoch a na pôžitky s tým spojené.

Thomas Huber z Nemecka (starší brat Alexandra, ktorý bol hosťom Hory a mesto 2002) patrí medzi najlepších súčasných lezcov a exceluje v mnohých lezeckých disciplínach. Na konte má neuveriteľné množstvo prelomových výstupov, medzi inými prvý RP výstup viacdĺžkovej cesty *The End of Silence* (Koniec ticha, 8b+), prvé voľné vylezenie *Salathé Wall* v Yosemitech (5.13b), prvý voľný výstup cesty *El Nino* na El Capitana (5.13c), západnú stenu Latoku (6.450 m) alpským štýlom, a posledne prvý výstup na Ogre III a druhý výstup na Ogre. Na rozdiel od brata Alexandra je Thomas citlivejší a emočnejší a jeho prednáška na festivale Hory a mesto 2004 v sobotu 24.4. vovedie divákov do hĺbín duše lezca.

„Hlavným lezeckým svalom je váš mozog,“ parafrázuje Thomas výrok Reinharda Karla. „Už ani neviem, ako často sa problémy so ženami vplietli do mojich podrobne prepracovaných lezeckých plánov... Konečne som sa naučil, že kľúčom k úspechu nie je môj lezecký talent, ale oblasť emócií. Je to nový pocit, transcendentálna lezecká vášeň, ktorá ma postupne urobila imunným a oslobodila ma od emočných kríz.“ [TH]

Will Gadd predstaví kombinovanú show o mixovom lezení a rekordných preletoch ma paraglajde ponad USA, včítane reportáže o prelezení jednej z najťažších mixových ciest na svete *Musashi* v kanadských Rocky Mountains. **Kim Csizmazia** ponúkne prehliadku nielen svojho úchvatného ramenného svalstva, ale aj lezenia v púštnych oblastiach USA.

Premietanie festivalových filmov bude ako obvykle rozdelené do blokov SKALA, ZEM, VODA a VZDUCH. Z lezeckých filmov zaujmú dlhoočakávaný *Pilgrimage* (Púť, USA) s Chrisom Sharmom a Katie Brownovou na bouldrovačke v Hampi v Indii; lezecký road movie z Rakúska *The Trip* o lezení, surfovaní a lietaní v najlepších oblastiach Európy; krátky hraný „docufiction“ *The Race* (Pretek, Nemecko) od Uliho Wiesmeiera o nevšednom preteku lezca a paraglajdera, v hlavnej úlohe so stále príťažlivým Stefi Glowaczom; a *In the Shadow of the Chief* (V tieni Chiefa, Kanada), retrospektíva historického prvovýstupu na veľkú stenu Squamisha. Kompletný program filmov bude známy tesne pred festivalom.

Hlavnou sprievodnou akciou festivalu Hory a mesto bude V4 Cup Preteky Slovenského pohára v lezení na obtiažnosť s medzinárodnou účasťou (24.-25. 4.). Okrem toho už tradične výstava horskej fotografie, cestovateľské kluby Dobrodružné cestovanie, lanové prekážky, filmové semináre a konferencia k tematike OUTDOOR, podujatia zamerané na lezenie a skialpinizmus v slovenských horách a miniveltrh outdoorových potrieb. Po festivale v Bratislave sa víťazné filmy vydajú na putovné turné do krajín V4.

Hory a mesto 2004 pozývajú všetkých horských fotografov do festivalovej fotografickej súťaže o hodnotné finančné, materiálne a duchovné ceny. Prihlášky a informácie sú k dispozícii na www.horyamesto.sk alebo na požiadanie na adrese Hory a mesto, Topolová 18, 811 04 Bratislava, tel.: 02-54653651, fax: 02-54653652, mobil: 0903-465810, e-mail: info@horyamesto.sk.

Blížšie aktualizované info o festivale je prístupné na www.horyamesto.sk.

V České republike budete moci navštíviť festival Hory a mesto v Brně, a to ve dňoch 5. až 7. listopadu. Více informací najdete v některém z příštích čísel.

POLARTEC

WIND PRO

- o Vysoká schopnosť odvádní potu, vynikajúci pre aktívny šport
- o Velmi teplý
- o Nízka hmotnosť
- o Vodě odolný
- o Vysoká trvanlivosť
- o Vhodný pro praní v pračce

Čepice a Rukavice

Tento stylový pár čepice a rukavic, vyráběný firmou Kwark, je schopný chránit před zimou, větrem a deštěm díky dvojitému použití látky nazvané Polartec® Wind Pro®. Svým vzhledem jsou moderní a zároveň velmi praktické a pohodlné, ideální pro použití při venkovních aktivitách.

www.kwark.pl

www.polartec.com

Hľadejete visáčku.

Dietrich Hasse patří k nejvýznamnějším pískovcovým lezcům padesátých let. Pochází z Bad Schandau v Německu. V okolních oblastech saských pískovců uskutečnil mnoho náročných výstupů a téměř 100 prvovýstupů, z nichž většinu podnikl s bratrem Christianem. Vzhledem ke stále se zhoršujícím poměrům v bývalé NDR emigroval v roce 1955 do Západního Berlína, později se přesunul do Stuttgartu a nakonec do Mnichova, odkud to bylo do hor blíže. Zaměřil se na obtížné skalní túry v Dolomitech. Postupem času zde vznikly jeho přičiněním prvovýstupy, které ve své době představovaly to nejtěžší, co bylo v Alpách zlezeno. Nejznámější je nepochybně direttissima Severní stěny Velké Cimy, která se těší velké oblibě u lezců dodnes. Působil v mnoha zajímavých oblastech, v nichž vytyčil další ze svých četných prvovýstupů; navštívil Hindúkuš a Andy. Svůj lezecký um však beze zbytku uplatnil v řecké Meteore, kterou se mu v 70. letech podařilo pro sportovní lezce objevit. Mnoho desítek úžasné tvarovaných skalních věží mu učarovalo. Prosadit u místních obyvatel jejich zlezení ale moc jednoduché nebylo. Připadalo jim totiž nevhodné, aby se podnikaly výstupy v místech, kde kdysi přebývali světci. Dietrich jejich problematické postoje vyřešil jednoduše. Požádal o posouzení soluňského biskupa, pod něhož Meteora církevně patří, a který s lezením na věži souhlasil. Dietrich Hasse je autorem nebo spoluautorem většiny novodobých výstupů, díky jeho aktivitám v období let 1975–1985 zde vzniklo více než 200 cest na všech 100 skalních věžích. Vůbec první návštěvu Meteory uskutečnil v létě roku 1970 se svým přítelem – profesionálním fotografem Heinzem Lohtarem Stuttem. Postupem času se oba stali znalci oblasti. V roce 1977 vydali společně prvního lezeckého průvodce Meteory, který se v roce 1986 dočkal druhého vydání. Svě bohaté lezecké zkušenosti si nenechával jen pro sebe, autorsky se podílel na velkém množství knih a publikací – kromě zmiňovaného lezeckého průvodce po Meteore zpracoval také historii saského lezení. Dlouhá léta pracoval jako šéfredaktor časopisu „Bergkamerad“. Spolupracuje rovněž s bezpečnostní sekci DAV, již pomáhal koncem 60. let zakládat.

Těch věcí, co za svůj bohatý život Dietrich Hasse stačil uskutečnit, je opravdu hodně. Když máte to štěstí, že se ocitnete v jeho společnosti, o otázky směřující na jeho hlavu pak nouze opravdu není. Nebyl jsem sám, komu se jej poštěstilo potkat na letošním filmovém festivalu v Teplicích. Bylo jej možno zahlédnout v doprovodu dlouhodobého přítele z Teplických skal Bohouše Sýkory. Byl to také on, kdo zprostředkoval zajímavé setkání s Dietrichem a ochotně překládal zvědavé dotazy, jichž bylo opravdu početně.

Ze Saska do Meteory (a ne jen přes hory)

Pane Hasse, jak jste se vlastně dostal k lezení?

Bylo to těsně po válce, kdy moje rodina prožívala velmi těžké období. Otce mi odvedli a někde jej nechali zastřelit. Nikdo jej už více neviděl, žádná zpráva o jeho osudu nepřišla. Nevíme ani kde je pochovaný. S bratrem Christianem jsme se pak snažili najít únik z bídy doma a tak začali vandrovat po okolí Bad Schandau. Ke sportu jsme neměli nikdy daleko, za války se v mládežnických organizacích hodně sportovalo. Během jedné túry po Saském Švýcarsku, kdy jsme s bratrem sbírali borůvky, se nám naskytla zvláštní podivná. Na vrchol nedaleké pískovcové věže právě dolézala lezecká dvojice. Poté slanili a odešli. Velmi nás výjev ze skal zaujal. Pokoušeli jsme se přijít na způsob, jakým oba lezci vrchol zdolali. Lákalo nás jejich výstup zopakovat. Obešli jsme věž dokola, ale nenašli jedinou možnost, jak se nahoru dostat. Nakonec nás napadlo vylézt na okrajovku a na skálu se podívat shora. Objevíli jsme komín, kterým se dalo bez lana slézt dolů do sedýlka, odkud už na věž vedla lehčí cesta. Byl to můj první vrchol v životě. Horolezci na okolních věžích se pak stali terčem našeho pozorování. Snažili jsme se zjistit, kudy lezou nahoru. Jednalo se ale většinou o náročné výstupy, na něž jsme si netroufali. Přítel mého staršího bratra Christiana byl také horolezec a s pomocí jeho lezeckého průvodce se nám podařilo najít několik věží, které jsme zdolali lehkými cestami bez lana. Lezení po skalách se nám zalíbilo. Bylo to přesně to, co jsme hledali a co nás z té smutné skutečnosti doma konečně vysvobodilo.

Do jedné z prvních těžkých cest jsme se pustili až s lanem, zapůjčeným od otce našeho kamaráda, jenž zahynul ve 2. světové válce. Neuměli jsme s ním moc zacházet. Christian byl starší, a tak lezl jako první. Přeskočil z okrajovky na šikmou skalní hranu, kde objevil hodiny. Protože jsme ještě nevlastnili smyčky ani karabiny, na chvíli se odvázel a lano protáhl hodinami. Byla řada na mně. Odražil jsem se, ale nedoskočil. Spadl jsem dolů do strže a bratra samozřejmě stáhl s sebou. Zůstali jsme oba viset na hodinách. Kdybychom je neměli provázané, byl by s našim lezením konec – hned v jeho počátcích. Věnovali jsme mu pak mnoho času, získali tak potřebný cit ke skále a velice rychle se zlepšovali.

Je známo, že šťastní lezci byli vyhlášenými spáraři. Lezli jste kromě nich ještě něco jiného?

Nejprve jsme se pustili do komínového lezení, do stěn jsme si troufli až později. A nakonec, to je typické pro celé pískovcové lezení v Sasku, se teprve šlo do spár. Vlastně jsme se je naučili lézt už v komínech. Začínalo se

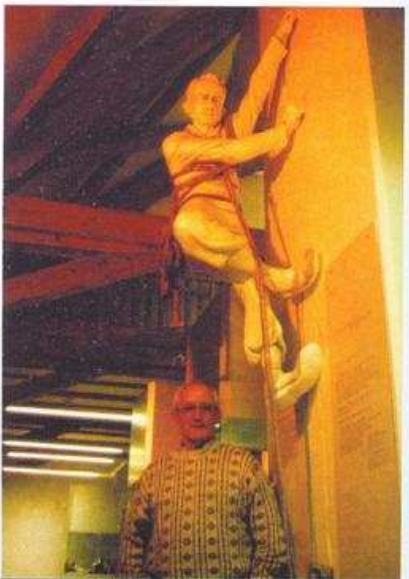
19. přelezení legendární Gondovy cesty Bergfinkenweg na Rokokotürme v oblasti Affensteine v Labských pískovcích uskutečnil 15.8.1956 Dietrich Hasse, Werner Hornemann a Manfred Trätorius, foto: Reinhard Diepen. Poznámka: Prvovýstup klas.VIIIb provedli 26.6.1949 Karlheinz Gonda a Gerhard Junghaus. Tato cesta patří k milníkům v poválečných prvovýstupu. Gonda, tehdy nejlepší lezec v Sasku, zahynul v severní stěně Eigeru

nejprve v komínech širších, které se postupem času zužovaly, a tak se z nich muselo často vylézat ven na jejich okraj. Tímto způsobem jsme získali správné návyky pro lezení ve spárách, které přišlo na řadu opravdu jako poslední.

Ve kterých lezeckých oblastech jste nejčastěji lezli?

Rád jsem měl všechny pískovcové oblasti, ale zpočátku byly naším cílem pouze skály v okolí Bad Schandau, protože byly nejbližší. Později přišly na řadu Schmilka, Schrammsteine a Affensteine. Do Čech nebo Rathenu jsme jezdili až později.

V mnichovském muzeu Alpenvereinu pod svou figurou
foto: archiv D. Hasse

Mnohé vaše cesty jsou v Sasku dodnes vyhlášené. Jak jste si k děláni prvovýstupů našel cestu a na který z nich vzpomínáte nejvíce?

S bratrem jsme se v Bad Schandau stali členy klubu, ve kterém sice bylo mnoho lezců, ale většinou velmi slabých. Na rozdíl od nás ale uměli zacházet s lanem, tlouct skoby – základní dovednosti, které jsme se od nich naučili a hned je využítvali na skalách. Podnikli jsme množství krásných výstupů, ale na vlastní prvovýstupy jsme museli ještě chvíli počkat. Nějak zvláště jsme je zpočátku ani nevyhledávali. Až později se nám třeba zdálo, že se na věž otevírá možnost další cesty. Hned jsme koukali do průvodce, jestli už náhodou není hotová. Když nebyla, příště jsme si do skal vzali s sebou skoby a šli do toho...

Velmi se mi do paměti vryl můj první vážný prvovýstup s názvem „Vzpomínková cesta na doktora Rudolfa Fehrmanna“ na Blossstock, který jsem udělal v říjnu 1950 – relativně brzy. Je to fantastická cesta, hlavně traverz v ní je opravdu úžasný. Před námi stěnu nikdo nezkoušel přelézt, protože ji všichni považovali za neprostupnou.

Expertí považují za nejhezčí z mých prvovýstupů cestu Talweg na Höllenhund v Rathenu. Je to také fantastická zeď, ale není až tak těžká, jak se zespodu zdá. Léta jsem tam tak postával a hlavou se mi honilo: „Škoda, že taková krásná stěna nejde vylézt.“ Když jsem později utekl do Západního Berlína, neustále se mi Sasko vracelo v myšlenkách. Smutně proslulá Berlínská zeď ještě nestáa, tak jsem chodil domů načerno a přitom dělal další prvovýstupy. Jednou jsem si v duchu pomyslel: „Musím Höllenhund alespoň zkusit. Přesvědčit se, jestli je stěna opravdu nelezitelná...“

Vzpomenul jste vaše cesty do Čech. To muselo být po válce asi hodně dobrodružné...

V Sasku jsme se znali s chlapem, který do Čech převáděl načerno. Jednoho dne se rozhodlo, že s ním půjdeme také. Samotný přechod hranic moc obtížný nebyl – museli jsme se jen pořádně rozhlédnout, jestli nejdou celníci, a rychle přeběhnout. Největším problémem se naopak ukázal fakt, že jsme při lezení na skály byli nesmírně nápadní. Pohybovali jsme se totiž na českém území, na kterém čeští lezci lézt nemohli. My tam byli opravdu jediní, a tak celníci museli moc dobře vědět, že se tady děje něco nepravého.

První věž, kterou jsme v Čechách zlezli Strubichovou cestou, byl Velký Pravčický kužel. Při slaňování dolů jsme si všimli stěny, kudy nevedla jediná cesta. Bylo jasné, že kvůli ní sem půjdeme s Christianem znova. Naše přechody hranic přes kopec zvaný „Růžová hora“ pak začaly být stále častější. Protože nám zatím vše vycházelo, troufali jsme si chodit neustále dál a dál... až se jednoho deštivého dne ucho utrhlo. Lézt se nedalo a tak jsme se usadili v jedné jeskyňce pod převisem. Říkali jsme si: „V tomto počasí nás přece nemůže nikdo chytit...“ Mýlili jsme se. V bivaku nás objevili, chňapli a na šest týdnů zavřeli do vězení. První tři týdny byly nejhorší, šoupli nás do velmi tvrdého lapáku StB v Děčíně. V noci nás vyslychali s páskou na očích. Ve škole jsme před-

tím museli povinně číst knihu Julia Fučíka „Reportáž psaná na oprátce“ – my zažili úplně to samé. Hlídači se mnou měli opravdu těžké pořízení, neustále jsem totiž operoval vzpomínáním Fučíkem. Bylo to docela tvrdé. Pak následoval převoz na tři týdny do Litoměřic a nakonec jsme se v Ústí dostali předměstský soud. Tam nám nikdo nelidské zacházení v výsledcích neuvěřil a vše se zahrálo do autu. Z NDR pak pro nás přijel oficír, který se s námi rozloučil slovy: „Jó, hoši, s vámi se zase sejdeme.“ Měli jsme strach, že se opět dostaneme do vězení...

Byl to ten hlavní důvod, proč jste emigroval?

Ne tak docela. Po maturitě jsem studoval 3 roky geologii. Protože jsem si ale „otevíral hubu na režim“, ze školy mne vyhodili a já musel nastoupit do dolů. To byl hlavní důvod mého útěku z bývalé NDR do Západního Berlína v roce 1955, kde jsem geologii dostudoval. Měl jsem k ní jako horolezec vztah. Brzy mi ale bylo jasné, že pokud bych chtěl zůstat geologem, musel bych jít pracovat do zahraničí nebo hornictví, případně se stát profesorem a vyučovat v Berlíně. To se mi moc nechtělo a tak jsem přešel ještě na politiku a biologii, abych se mohl stát učitelem.

Můj útek se samozřejmě promítl i do lezení. Ihned po mém odchodu do Berlína jsem se v létě dostal do Brenty. Začalo mé působení v horách, které pokračovalo v Dolomitech přeledením některých klasických cest – třeba Comiciho cesty na Cimu Grande nebo Žluté hrany na Cimu Piccola...

Vaše neznámější cesta je bezesporu Di-rettissima právě Severní stěny Cimu Grande di Lavaredo. Co předcházelo jejímu vzniku?

Prvotní myšlenka na tento prvovýstup vznikla ještě v Sasku, dříve než jsem Dolomity poprvé uviděl. Měli jsme starou knihu, v níž byla i fotografie Cimu Grande. V její severní stěně zatím vedla pouze Comiciho cesta. Jako pískaři jsme měli k vytváření nových cest cit. Koukám na fotku a přitom mne napadlo: „Tady by mohla vést cesta.“ Očima jsem našel možnost, jak tuto stěnu překonat. Když jsem se později pod stěnu postavil a spatřil ji poprvé na vlastní oči, v duchu jsem si pomyslel: „Ty idiote, tudy nikdy nepůjde!“ Napřesrok jsem lezl Comiciho cestu a během výstupu si mohl stěnu vlevo od ní detailně prohlédnout. Po sestupu pod stěnu na nás někdo volal, že ve stěně spadl horolezec z Garmische a visí pod Italským bivakem. Vlezl jsem pro něj. Chlap visel daleko od stěny, já mu hodil lano a přitáhl k sobě. Bylo s podivem, že po dvou hodinách visu v laně 3 metry od stěny ještě žil. Při záchrance a spouštění dolů na dvou lanech jsem měl dost času na další seznámení se stěnou. Pod stěnou na nás čekali další zachránci z legendárního klubu „Scoliatoli“ (Veverka – Lino Lacedelli, Luigi Ghedina, Guido Lorenzi a spol., mj. „Cesta veverka“ na Cimu Ovest). Večer po záchrance jsme s nimi poseděli v chatě. Dost se pilo. Dozvěděli jsme se od nich o cestě, která v té době patřila v Dolomitech k nejtěžším – Torre Trieste. Příští rok jsem ji přelezl

- Příjemně poddajný materiál, pružný ve všech směrech
- Odvádí pot a udržuje pokožku v suchu
- Poskytuje vysoký tepelný komfort při nízké hmotnosti
- Odolný proti oděru a větru
- Snadná údržba - možno prát v pračce, rychle schne

Pulover Cortina

kratší rukávy vytvarované přední švy mírně prodloužené zadní díl ploché švy pro maximální komfort nižší límeček se zipem

WARMPEACE

www.warmpeace.cz

www.polartec.com

Hledejte visačku.

a na vrcholu si řekl: „Jestli tahle cesta patří k nejtěžším, tak bychom se měli o Cimu Grande přece jen pokusit.“ Navíc když v Sasku někdo o nějaké stěně tvrdil, že nejde přelézt, šli jsme ji zkusit a většinou nás pustila až nahoru. Napadlo nás, že by to tak mohlo fungovat i s Cimou...

V roce 1957 jsem s Peterem Vogtem vše připravil. Pod stěnou jsme usoudili, že v případě nehody jsou dva pro takový podnik málo. Na chatě jsme naštěstí natrefili na Něnce Zollera s přítelem. S nimi jsme do stěny nastoupili celkem třikrát. Podmínky byly ale toho roku špatné, dokonce sněžilo. Podařilo se nám vylézt pouze asi 180 metrů. Stěna musela počkat do příštího roku. Na podzim se ale Zoller zabil, Peter Vogt zjistil, že na výstup nestačí a také neměl moc času nazbyt, a proto se výstupu vzdal. Mušer jsem si najít nové spolulezce. Při jednom prvovýstupu v Sasku

Bohouš Sýkora a Dietrich Hasse

foto: Petr Piechowicz

Jörg Lehne (1936–1969), Dietrich Hasse, Lothar Brandler (1936) a Siegfried Löw (1933–1962) po prvovýstupu direttišsimou severní stěny Cimu Grande dl Lavaredo

mne svým lezeckým uměním zaujal Lothar Brandler. Napsal jsem mu dopis, ve kterém jsem mu nabídl účast na prvovýstupu. Souhlasil. Příští rok se pod stěnou objevil úplně nový manšaft. Kromě Lothara ještě Jörg Lehne (v roce 1966 se zúčastnil prvovýstupu cestou Johna Harlina v Severní stěně Eigeru) a Siegfried Löw (zahynul v roce 1962 při pádu na Nanga Parbatu po úspěšném prvovýstupu Diamířskou stěnou).

Váš prvovýstup byl kritizován hlavně za množství skob, které jste v cestě použili. I mne by zajímalo, jestli se skobování nepřičilo saským zásadám čistoty v lezení...

Při našem prvovýstupu jsme s sebou měli 180 skob. V dolní části jsme jich moc nepoužili, protože se nám dařilo nacházet slabiny stěny, kudy se dalo lézt čistě. Snažili jsme se je používat opravdu co nejméně. Až zářez v horní části jsme nemohli přelézt volně a tak jsme jej „vyhákovali“. Byli jsme vlastně dvě lanové dvojice, které celou dobu lezly samostatně. V zářezu jsme se střídali, já šel dvě délky, jednu Lothar Brandler a další den jsme se vyměnili se Sigim Löwem, který vyváděl další délky. První délka šla ještě částečně vylézt volně, ale v dalších třech už to nebylo možné. Proto první dvojice stála ve stupačkách a tloukla skoby. Druhá dvojka měla na výstup více času, a proto zkoušela lézt volně, což se jí ve

větší části zářezu podařilo. Opravdu jsme se snažili v rámci možností dodržovat čistotu, nešli jsme do stěny udělat klasickou „hákovačku“. Naše hodnocení cesty bylo za VI+. Sedmička se tehdy ještě nepoužívala, dali jsme tedy nejvíce a o víc se už nestarali. Druhé přelezení naší cesty udělal tehdejší nejlepší dolomitský lezec Cesare Maestri, známý svým výstupem na Cerro Torre v Patagonii, třetí Francouz Pierre Mazeaud (v roce 1978 zdolal Mt. Everest). Po druhém výstupu už bylo v cestě 30 skob navíc, třetí také nějaké skoby přidali. Obě družstva se shodla na klasifikaci za sedm i přesto, že do cesty přidali další skoby. Dnes je jich tam 400, ale za to my opravdu nemůžeme.

Jak se díváte na její nedávné volné sólové přelezení Alexandrem Huberem?

Nemohu pochopit, jak v takové velké stěně může někdo lézt bez lana. I když ji Alexander několikrát přelezl po částech a cestu „nastudoval“, přece jen to pro mne představuje absolutní výkon a do jisté míry je to pro mne nepochopitelné. Opravdu smekám klobouk. Pořád si říkám: „Co když se mu něco ulomí...“ Otázkou však zůstává: „Chceme takové výstupy?“

V Dolomitech jste těžkých skalních prvovýstupů udělal víc. Kterého z nich si vážíte nejvíce?

U mne má největší váhu jednoznačně Cima, protože je dlouhá. Další věci už jsou kratší a mají rozporuplný osud. Třeba Rotwand. Po třech průstupech se mezi lezci říkalo: „Je zde deset lanových délek, které nejdou pod šest plus.“ Při 106. průstupu mi Hans Steinkotter povídá: „Tam je ve skále tolik skob... Když jsem se dobře postavil, nebylo problémem dosáhnout na třetí skobu nade mnou.“ Při našem přelezení byla cesta skutečně za poutých šest plus a dneska je to s takovým množstvím skob dvojka.

Sigi Löw vylezl o čtyři roky později na Nanga Parbat Diamířskou stěnou. Expedice se teh-

dy zúčastnil i Jörg Lehne. Nelákaly vás vysoké hory také?

Vysoké hory jsem poprvé poznal ještě za dob mých studií. Navštívil jsem tehdy Hindúkuš v Afghánistánu. Když jsem pak začal pracovat jako učitel, volno bylo jen o prázdninách a šance zúčastnit se některé z výprav mizivá. Jedinou výjimkou bylo pozvání na expedici do And, kterou organizovala Berlínská sekce při příležitosti stého výročí svého vzniku. Měli velký zájem, abych s nimi jel i já. Berlínský starosta Klaus Schütz dokonce přesvědčoval politiky ve Stuttgartu, kde jsem tehdy působil, aby mě na výpravu do Jižní Ameriky ze školy pustili. Snažili jsme se vylézt prvovýstup jižním pilířem na Illampu (6.362 m.n.m.), o který se před námi marně pokoušely čtyři expedice. Velmi výrazný kopec, ještě v šesti tisících bylo pětkové lezení... Ale podařilo se a starý problém byl vyřešen.

Učitelské povolání pro podobné výpravy ideální nebylo, ale díky dlouhým prázdninám v létě samotné horolezectví mou profesí až tak netrpělo. V Norsku jsem udělal krásnou cestu – „Nord Kap“. Je to sice jen pětka, ale moc krásná. Podobně tomu bylo také v Austrálii nebo v Hoggaru na Sahaře.

Hrála geologie nějakou roli při vašem objevování řecké Meteory pro sportovní lezení?

Meteoru jsem objevil netradičně. Na obalu od tabáku byla reklama, na níž byly zobrazeny krásné skalní věže. Vůbec jsem netušil, ve které zemi by se mohly nacházet. Začal jsem po nich pátrat. Zjistil jsem, že věže se nacházejí v Řecku. Můj zájem o jejich poznání to ještě zvýšilo. Hned v létě 1970 jsem do Meteory jel. Od samotného začátku jsem musel vyjednávat s církví, aby lezení na věže vůbec povolili... Od té doby jsem tam byl asi šedesátkrát a na věže udělal přibližně dvě stovky prvovýstupů. Některé z nich patří vůbec k tomu nejhezčímu, co jsem v životě lezl. Asi nejnámější tamní cesta, kterou jsem vytvořil – „Vodní kapky“ (Weg des Wassers), patří určitě k pěkným, ale pro mne úplně ta „nej“ není. Vlevo od ní je věž „Sourtoti“ s volně leženým prvovýstupem,

který je můj nejoblíbenější – „Thessalische Schallmauer“ (klas. VIII–).

Našel jste si v životě vůbec ještě čas na nějakou jinou zálibu než je lezení?

Mou velkou láskou byla od dob studií návštěva starých antikvariátů, ve kterých jsem pátral po starých mědirytinách s vyobrazením skalních oblastí Saska. Soudě podle znalců, mám dnes údajně největší sbírku svého druhu. Věnoval jsem ji Drážďanské sekci, která nahoře na Bastai (také se zde leze) buduje její stárou expozici. Během jednoho až dvou let by měla být otevřena.

Bohouš Sýkora měl pro mé dotazy pochopení. Podobně jako já byl zvědavý, co na ně Dietrich odpoví. Bylo na nich vidět, že jsou opravdu velcí kamarádi...

Bohouši, jak dlouho se s Dietrichem znáte?

To je dlouhá historie, poznali jsme se v Adršpachu ještě před mým odchodem do Německa. Herbert Richter, který se mnou tenkrát lezl, se s Dietrichem velmi dobře znal. Já si s ním několik roků pouze dopisoval, aniž bychom se někdy potkali. Jednoho léta chtěl spolu s Dietrichem odjet lézt do Nicy legendární Fritz Wiessner. Dietrich namítal, že to nepůjde – už prý má domluveno lezení v Teplících. Navrhl mu tedy náhradní cíl a Fritz, jenž u nás působil a udělal například v roce 1927 prvovýstup na Skalní korunu, s jeho nápadem souhlasil. Dietrich jej sem poslal týden předem, než mohl sám přijet. S Fritzem jsem pak týden vandroval po skalách. Lezli jsme na Hrubé skále, v Příhrázích a v Drábovně... Byla s ním sranda. Přijel „bémwákem“ a vůbec nevěděl, kde má otvirání na benzín. Hledali jsme je pod kapotou, která pak zase nešla zavřít. S tímto skvělým lezcem se mi poštěstilo prožít opravdu krásné chvíle. O týden později dorazil i Dietrich. Konečně jsme se setkali osobně. Psal se rok 1966, je tomu už skoro 40 let.

Na Dietricha vám musím prozradit jednu věc. I když studoval, a neměl tedy peněz na zbytek, skupoval všechny německé, švýcarské a rakouské časopisy o lezení a posílal nám je. Doktor Arnošt Černík z Prahy mi jednou povídá: „Vy jste v Náchodě víc informovaní než my v Praze!“ V padesátých letech to byl opravdu náš jediný kontakt s lezeckým světem. Dietrich pro lezce v Ádru udělal opravdu mnoho.

Při vzpomínce na legendárního Fritze Wiessnera už bylo všem jasné, jak vzácné setkání nám osud připravil. Není divu, že poslední otázka se týkala právě Fritze, a Dietrichovi ji položil Igor Koller.

Vzpomněli jste Fritze Wiessnera... Strašně vám závidím, že jste jej zažili. Pro mě tento pán představuje snad nejvýznamnější postavu v horolezeckých dějinách. Jak jej hodnotíte vy?

Fritz Wiessner byl velice sympatický a seřízní člověk. Ve dvacátých letech vylezl v Sasku úžasné věci, třeba spáru Wiessneriss na Frienstein (klas. VIc, 1923). Díky jeho emig-

raci do Ameriky se idea volného lezení přenesla i tam. Když slyším, že volné lezení bylo vynalezeno v Americe, musím se usmívat. Nebyť Fritze, kdo ví, jak by vývoj amerických volno-lezců probíhal. Vždyť než se v sedmdesátých letech začalo v Yosemitech lézt volně, většina cest byla udělána uměle po skobách...

Fritz předvedl obrovský výkon v roce 1939 na K2, kde stanul 200 metrů pod vrcholem. Už zbývalo jen pár metrů těžkého lezení, ale Pasang Dawa Lama, Fritzův průvodce, výstup vzdal. Báł se pověry, že na vrcholu sídlí bohové, a proto už nechtěl pokračovat výše. I přesto to byl fantastický výkon, protože až sem se Fritz dostal bez kyslíku. Fenomenální kousek.

Dietrich Hasse

narozen v roce 1933

Nejvýznamnější prvovýstupy

- Pisky (téměř 100 prvovýstupů klas. IV až VIIIb)
- 1950 ● Blossstock, JZ stěna, Vzpomínková cesta na doktora Rudolfa Fehrmanna
- 1951 ● Velký Pravčický kužel, Údolní cesta, klas. VIc, D. Hasse – W. Schlenker – Ch. Hasse
- Falkenstein, Západní hrana, klas. VIIIb
- 1954 ● Viererturm, oblast Schrammsteine, cesta Neuer Westweg, klas. VIc, 3. 9.
- 1955 ● Kirmitschturm, oblast Schrammsteine, cesta Ostriss, klas. VIc, 14. 9.
- Höllenhund, oblast Rathen, cesta Talweg, klas. VIIa, D. Hasse – R. Weigand, 21. 9.
- 1956 ● Schwarzes Horn, oblast Schmilka, cesta Kluffweg, klas. VIIa, 31. 7.
- 1957 ● Sommerwand, Severozápadní stěna, klas. VIIIb
- Grosses Bärenhorn, oblast Kleiner Zschand, cesta Talweg, klas. VIc, 16. 6.
- Efiturm, oblast Kleiner Zschand, cesta Nordostverschneldung, klas. VIIa, 28. 9.
- 1966 ● Mravenčí hora, Adršpach, Hasseho spára, klas. VIb, D. Hasse – R. Krahl – Ch. Hasse – B. Sýkora (Jediný Dietrichův prvovýstup v Adršpachu, na kterém si velmi zakládá)
- Dolomity
- 1958 ● Cima Grande di Lavaredo, direttissima Severní stěny, 550 m, klas. VI+ A3, D. Hasse – Lothar Brandler (1936) – Jörg Lehne (1936–1969) – Siegfried Löw (1933–1962), 6. – 10. červenec, ve své době nejtěžší skalní cesta v Alpách. V roce 1987 ji poprvé přešel volně Kurt Albert a Gerold Sprachmann, v srpnu 2002 uskutečnil výstup stylem free solo Alexander Huber.
- 1959 ● Roda di Vačl (Rotwand), Jižní stěna, D. Hasse – L. Brandler
- Innerkoflerturm, pilíř Jižní stěny
- Delagotur, direttissima Severozápadní stěny
- 1966 ● Cima d'Ambiez, direttissima Východní stěny „Cesta převisů“, Claudio Barbier – D. Hasse – Hans Steinkotter, 30.–31. červenec
- 1968 ● Col Nudo, Severní stěna
- Meteora
- 1977 ● Ftellias, Scharthenriss VI– A2 (VII+), D. Hasse – K. Lindner, 13. 4.
- Meteoraturm, Südpfeiler VI A1 (VII+), D. Hasse – G. Haider – H.L. Stutte – H. Magdefrau, 28. 8.
- 1978 ● Alyssos, Gemeinschaftsweg VI A2 (VII+), D. Hasse – S. Eichinger – H. Magdefrau – H.L. Stutte, 30. 3.
- 1979 ● Heiliger Geist, Weg des Wassers VI– A1 (VII+), D. Hasse – Heinz Lothar Stutte, 15. 4.
- 1981 ● Sourloti, Hypotenuse VI, Hans Wenninger – Sepp Eichinger – H.L. Stutte – D. Hasse, 15. 4.
- 1982 ● Meteoraturm, Dohlenwand VI–, D. Hasse – P. Schubert, 13. 4.
- 1983 ● Bell, Bell Play VI, Heinz Lothar Stutte – D. Hasse, 25. 5.
- 1984 ● Klosterwächter, Bügeleisenkante VI A1 (VII), D. Hasse – Pit Schubert, 16. 6.
- Meteoraturm, Dohlenwand direkt VI, D. Hasse – P. Schubert, 20. 6.
- 1985 ● Sourloti, Linie des fallenden Tropfens VI, Heinz Lothar Stutte – D. Hasse, 4. 6.
- 1986 ● Heiliger Geist, Heiliger Geist VII– A0 (VIII), D. Hasse – C. Hainer, 31. 3.
- 1987 ● Dohienturm, Talkante VI–, D. Hasse – M. Hammermüller, 2. 9.
- Protos, Spindelkesselwand VI A0 (VII–), D. Hasse – M. Hammermüller, 9. 9.

Já osobně jsem si s ním prožil také hodně randy. V této souvislosti musím říct i něco kritického a rozporuplného. Fritz Wiessner vedl komisi pro sestavení mezinárodní stupnice obtížnosti U.I.A.A. Já mu tenkrát dělal poradce. Sto let se v Alpách používala Welzenbachova stupnice, která měla strop na stupni šest plus. Mnoho lezců se přimlouvalo pro další stupně. Otevřela se velká diskuse. Na třech sezeních se objevil i Reinhold Messner, ale vůbec se k otázce sedmého stupně nevyjádřil. Nakonec jej pouze odsouhlasil. V knize „Sedmý stupeň“ však tvrdí, že změnu navrhl on. Přitom to byla zásluha hlavně dolomitských a pískařských lezců a zejména Fritze, který tuto komisi vedl.

Zpracoval Martin Krejsa

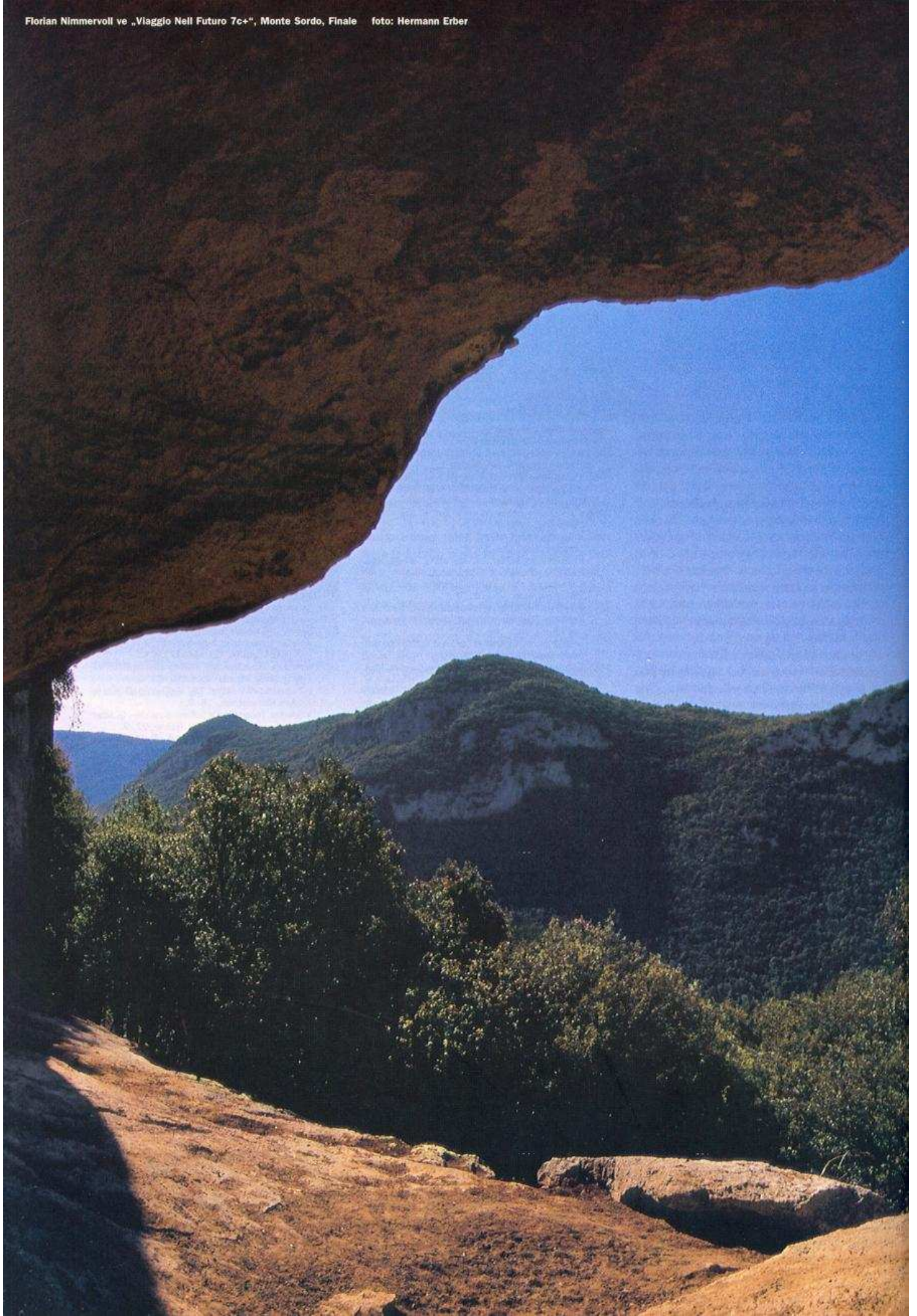
- 1988 ● Bantowafels, Über den Dachern von Kalambaka VI+, D. Hasse – H. Kamutzki, 5. 1.
- Doupianifels, Sichel VI A1 (VII+), D. Hasse – Hans Wenninger, 5. 4.
- Rabenturm, Rabennisse VI– A1, D. Hasse – F. Leipold, 26. 8.
- 1989 ● Heiliger Geist, Geisterstunde VI–, D. Hasse – C. Hasse, 26. 5.
- Heiliger Geist, Illusionsvariante VI– A0, D. Hasse – Heinz Lothar Stutte – Ursela Hasse, 22. 8.
- Doupianifels, Bulatapfeiler VI–, D. Hasse – Ursela Hasse, 30. 8.
- Bantowafels, Hephaistos VI A0 (VI+), Aris Mitronatsios – D. Hasse, 3. 9.
- Doupianifels, Aus der Katerschlucht VI–, D. Hasse – Ursela Hasse, 5. .
- 1990 ● Kalambakaturm, Hohe Wand VI+ A0 (VII), D. Hasse – Herbert Richter, 9. 8.
- Heiliggeistwächter, Schwarze Magie VI A1 (VII–), Aris Mitronatsios – D. Hasse, 19. 8.
- 1991 ● Hintere Meteorwand, Meteorwandverschneldung VI, D. Hasse – G. Haider, 28. 5.
- Betawand–NW–Gipfel, Bug VI A0 (VI+), D. Hasse – Aris Mitronatsios, 18. 9.
- Sourloti, Thessalische Schallmauer VIII–, Günther Rothig – Uwe Rossler – D. Hasse, 27. 9.
- 1992 ● Deltasporn, Ostwand direkt VI–, D. Hasse – J. Balistreri – M. Klein, 8. 5.
- Heiliger Geist, Über den Drachenzahn VII– A1 (VII+), Aris Mitronatsios – D. Hasse, 14. 6.
- Kalambakakopf, Herbstkante VI, D. Hasse – W. Eckert, 24. 9.
- Johanneskegel, Scharthen–Direkte VI–, D. Hasse, 2. 10.
- Ambaria, Pilgerpfad VI, D. Hasse – H. Paul, 21. 10.
- 1993 ● Paleokranies–Westgipfel, Direktvariante VI–, D. Hasse – E. Galanis, 24. 5.
- 1994 ● Cup Before Summits, Flint Monster VII –, Michael Eckert – Andreas Dursch – D. Lehnert – D. Hasse, 4. 4.
- Kelchwächter, Ascent VI, Dirk Lehnert – M. Eckert – D. Hasse – A. Dursch – G. Lehmann – D. Exner, 4. 4.
- 1995 ● Proforo (Pastorsbrötchen), Fahlsiegerwand VI+, D. Hasse – K. Lindner, 29. 4.
- Nonnenwand, Graue Katze VII, D. Hasse – Vangelis Galanis, 10. 6.
- Zisternenwand, Schwarzer Tag VII, Michael Eckert – W. Eckert – D. Lehnert – B. Zimmermann – D. Hasse, 28. 9.

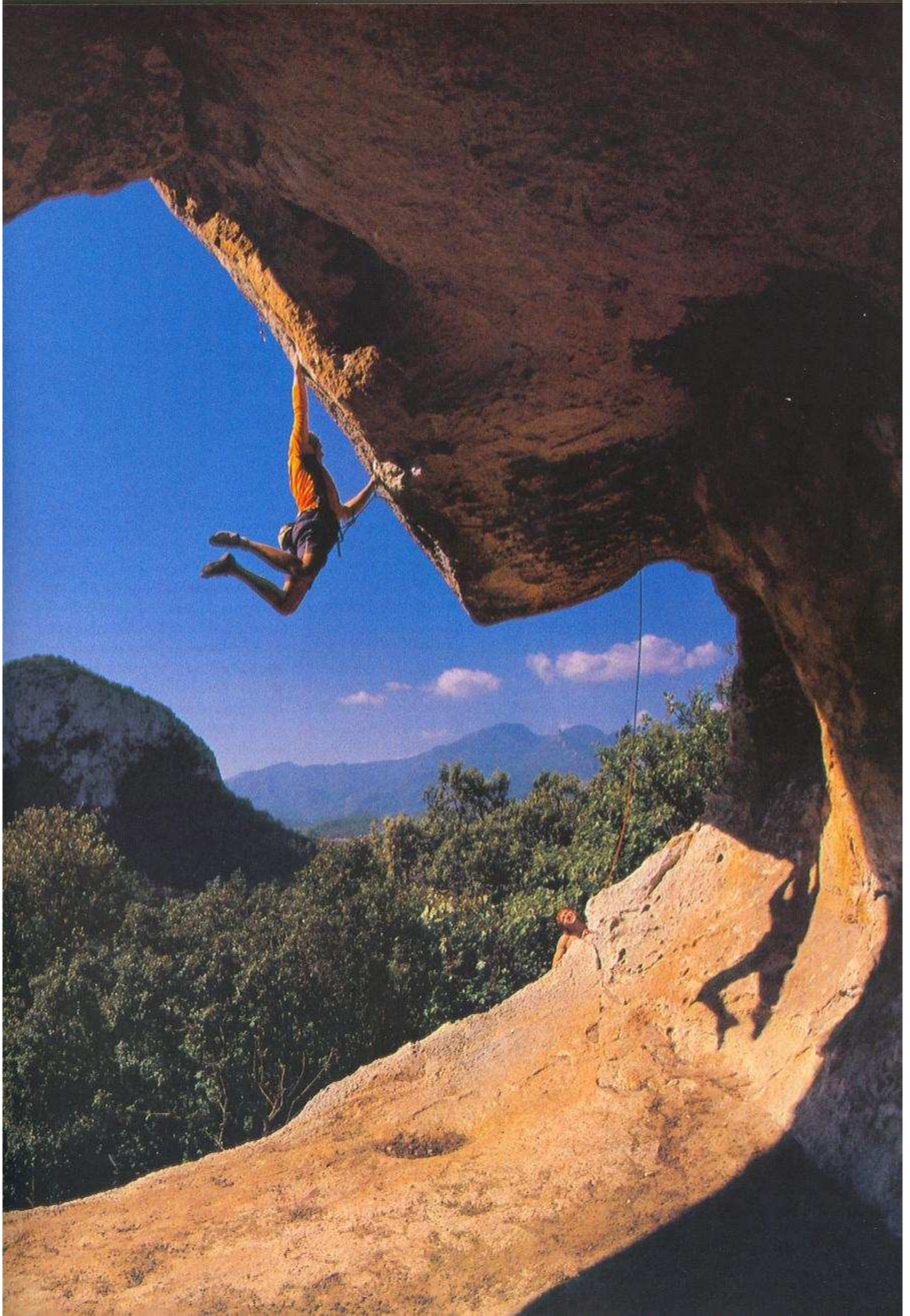
Expedice

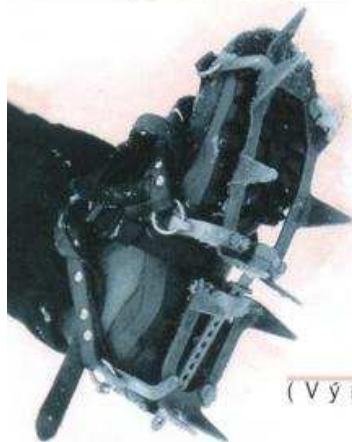
- 1960 ● Hindúkuš
- 1969 ● „Berliner Jubileumsexpedition“, Andy, Cordillera Real, Illampu (6.362 m.n.m.)
- 1971/2 ● Hoggar, centrální Sahara
- Norsko, Nord Kap, klas.V

Publikace

- Dietrich Hasse, Heinz Lothar Stutte: „Metéora–Felsen“, Mnichov 1977, ISBN 3–920397–20–7.
- Dietrich Hasse: „Ein Jahrhundert sächsisches Bergsteigen“, 1977.
- Dietrich Hasse, Heinz Lothar Stutte: „Elbsandsteingebirge – Sächsisch–Böhmische Schweiz“, 1979.
- Dietrich Hasse: „Wiege des Freikletterns – Sächsische Marksteine im weltweiten Alpinismus bis zur Mitte des 20. Jahrhunderts“, Mnichov 2000, ISBN: 3–763381–03–1.

Výlet do hor

(V ýňatky z deníku)

Osoby a obsazení:

Libor Konvička – sociolog, horal, imbecil a majitel věty: „Dyž máš volno, tak pojed s náma na Zbojnickou chatu v Tatrách, to bude fajn.“

Čestmír Benda – ředitel, „večeřiznalec“, imbecil a autor věty: „Tak jo, dyž myslíš.“

Kateřina Hájková – horalka, známá Konvičky, studentka podivného oboru, kde na dvacet inženýrů připadá jedna dívka, vypouštěč věty: „Zdař skoběsláva, já jsem Káča, budeme kamarádi.“

Cesta vlakem byla ještě v mé režii. Po patnácti panáčích jsem zlomil jejich charakter. Vysvětlující mi vázání uzlů, oba skončili s obtiskem rantlu jídelního vozu na čele. Pasovákům poptávajícím se po Liborově dokladu muselo být divné, proč ten pán pobíhá po va-

goně se slovy: „Růže trnistá již poupětem nemůže být, však tma již pohrobku šanci dává.“ Pak již Slovač. Jasně jitro osvětlilo velehory, jichž jsem se chystal dobýt. Má ocelová, mocná výzbroj, za kterou jsem utratil miliony korun, se poblýskala vstříč výzvě šedivým mrakům. Poslední výspa civilizace: „Hřebenky.“ Tak tady to začne. Hrozivý kovový zvuk poslední zapínané přezky rozrušil tetřeva na větvi...

8.00 Má svalnatá ruka svižně uchopí krosnu. Zrak mi zostřel. Mrštým pohybem letitého nosiče ji usadím na svá rozložitá plecka. Můj hlas, jemně ochraptělý kouřem, pronese: „Hora čeká, mládeži!“

8.01 Krosna transmutovala ve vysokozdvizný vozík.

8.03 Chyba, šlo o přechodný stav. Jedná se o dva nákladní automobily Tatra.

8.04 Zaplaven potem vykřikují na poskakujícího Konvičku: „Přestávka na čaj, haló.“

8.05 Výprava mi zmizela za obzorem. Jsem sám, jen s třesnutým mrazem lámajícím charaktery mužů jako zápalky. Nikdy bych nevěřil, že potní žlázy na čele se mohou otevřít do velikosti pěti-koruny. Přes zamžené oči ještě vidím závodní jídelnu na „Hřebenkách“, avšak již nejméně 68 metrů daleko. Ne, již nemá smyslu se vracet. Vpřed, reku! **8.09** Předbíhá mě postarší pár z východního Německa. A tady přeskočím o celou hodinu. Jednalo se o existenční drama a opět ta známá otázka smyslu konce bytí. Je lépe zemřít 2 km od cíle, nebo je lepší se vrátit a zemřít 150 m od místa, odkud jste vyšli? Bolestně rozpolcen – PŘEMÍ-TÁM.

Poznámka: Tuto vnitřní virtuální debatu včlenit do své nové připravované knihy: „Sociologie – bastardi výměšek šilných ptákožroutů.“

9.20 Hrobové ticho skal. Hrdina krok za krokem klade oteká chodidla v děsivě zpomalujícím rytmu před sebe. Ví, co jej čeká, přece se nevzdává. Poklesnutí v kolenou, pak se zpomalené zhrouť do sněhové příkrývky. Jemná šála smutného a tichého umírání mu milosrdně přikryje víčka.

9.21 Předchází mě komando staříků – patrně legionáři od Zborova.

9.25 Nadmořská výška 1.354 m. Molekuly kyslíku jsou dvě v celém širém okolí. Kyslíkový dluh. Halucinace. Předbílá mě kmen Pygmejů. Kde je, doprdele, kyslíkový stan!?

9.25 Chce se mi čurat.

9.33 Došly mi kapesníčky. Rukavice jsou již celé obaleny smrkanci. Nemám sílu odlamovat hlení ledíky od nosu. Z mého zbědovaného výčnělku tryská. Krápník roste. Do podoby klu. Včetně té hezké, okrové barvy, podle které se dá určit stáří mrožního samce.

9.42 Předbílá mě výprava maďarských gymnazistů. Postávám. Dělán, jako že se kochám scenérií. Vrchní dozorce, patrně tělocvikář, se chce kamarádit. Zmateným cepínem osloví mě: CHOROLESEC? Sdělují mi, co si myslím o jeho matce, o jeho babičce, o celém jeho pokolení. O celém smradlavém maďarském národě, pocházejícím z chlupatých podněperských svišťů.

9.55 Chce se mi čurat.

9.56 Močím si do nohavice:

a) stejně už jsem mokrej na kost,

b) moč zalijeje a navíc vydesinfikuje nehtová lůžka, jelikož nehty odpadly a mohla by se zanést infekce, protože moje matka je šmudla a neumí práť ponožky,

c) když ležíte na zemi přibití batožinou, ksicht vám rozpíchává jehličí, je vám stejně všechno jedno.

10.18 Stočtyřicátáosmá zastávka. Těkavě pojídám jablko. Trhavě se rozhlížím. Nejde někdo? Nebudu se muset dělit? Hltavě polykám – vím, že jen několik kalorií mne dělí od absolutního konce. Jsem vysát do morku, anorektik Čestmír Moss. Odraz ve sněhu ukazuje propadlé zčernalé tváře, jen kost a kůže.

10.29 Halucinace kulminují. Potkávám Viléma Rubeše a ten se mě ptá, jestli mi může poponést batoh. Nemá cenu popisovat další útrapy. Za šera, když jsem se doplazil do Zbojnické chaty, vyslechl jsem si navíc neslychané urážky. Ta nejcitlivější byla: „Jak se ti šlapalo – hbitý šerpo?“ Ústrky pokračovaly. Mě, mě, mě... stěta uznávaného ubytovali. Položili mě mezi třicet horychtivých slézačů. Byly prý mezi nimi i ženy. Rozeznat pohlaví však nešlo. Všichni byli zarostlí a smrděli jako prádelní koš plný použitých ponožek Martina Šáry. Vykřikovali něco jako: „Byla to trojka, ale ten převis sem zasek přes špajznu.“ Doufal jsem, že leže vedle soudružky Kateřiny, budu mít klid. Tušil někdo z vás, že ženy dokáží ve spánku pochrápávat, pouštět větry a krkat zároveň? Nikdy si neberte holku, co před večerí říká: „Já se tak těším, jak zejtra slezeme Kobylí stěnu.“ Zhruba o rok později jsem se probudil na hlavním nádraží. Co se dělo mezitím, nevím. Asi něco strašného. Stehenní sval jsem měl odchlípnutý od kosti. Musel jsem si jej přifixovat řemínkem od maček. Kůže na zádech srostla s popruhy krosny a při sundávání to bolelo, jako když si voskem depilujete obočí. Vrstva výpotků pokryla celé tělo centimetrovou vrstvou šedé prahmoty. Taxikář za jízdy zvracel z okýnka.

Poznámka: Reálnou debatu s taxikářem včlenit do připravované knihy: „Sociolog – je to lupénka v předsmrtném stadiu, či obrovský nateklý rudý beďar v podpaží?“

Tak takhle to je. Ale jsem muž a tudíž jsem povinován pomstou. Konvička si myslí, že s ním jdu zítra jen na jedno pivo. Pozdě večer škrtnu a podpálím jeho výpary. Ví, že U Šupů nemají hasičák.

Čestmír Benda

foto: Igor Jadvičák

BLOC

WATERPROOF BREATHABLE

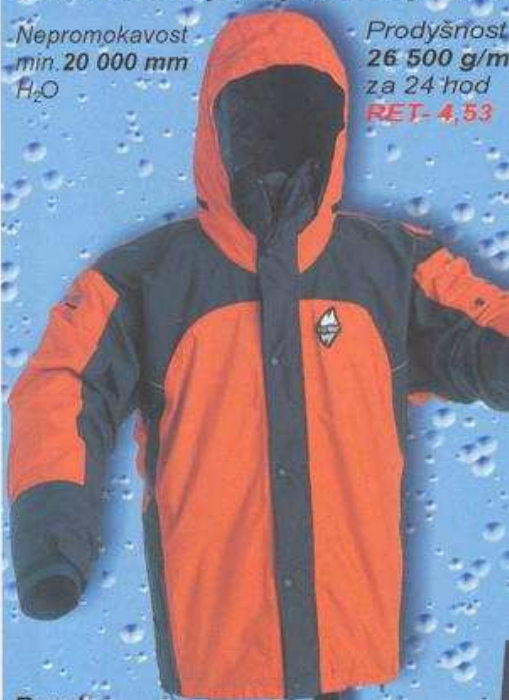
ENT

LAMINATED FABRIC

Materiál do extrémních podmínek a dlouhodobě fyzicky náročných akcí

Nepromokavost
min. 20 000 mm
H₂O

Prodyšnost
26 500 g/m²
za 24 hod
RET- 4,53

Bunda

GATEMAN

Bunda s celoročním využitím s možností vepnutí fleecové bundy. Dvě přední kapsy na vodotěsný zip a jedna krytá kapsa na rukávu. Možnost odvětrání krytými zipy v podpaží. Kapuce do límce, seřiditelná ve dvou směrech. Manžety seřiditelné suchým zipem. Radiální rukávy. Náchylná místa opatřena ripstop materiálem.

ORIGINAL OUTDOOR WEAR BY SPORT SCHWARZKOPF

Sport Schwarzkopf Vo.s., Masarykova 154/III, 342 01 Sušice

tel./fax: +420 376 528 995

e-mail: sport@schw@sportschw.cz

www.sportschw.cz

Zlatáma zašleme katalog

Kalhoty

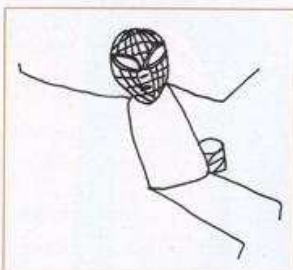
BIG STONE

Kalhoty do pasku s poklopčením. Dvě pohodlné přední zipové kapsy kryté legou a jedná zadní kapsu na suchý zip. Náchylná místa opatřena ripstop materiálem. Nohavice elastickým ukončením, možností rozepnutí a rozšíření nastaveným klínem. Anatomicky tvarovaná kolena. Elastické síť a opasek příslušenství.

Cesta nahoru III

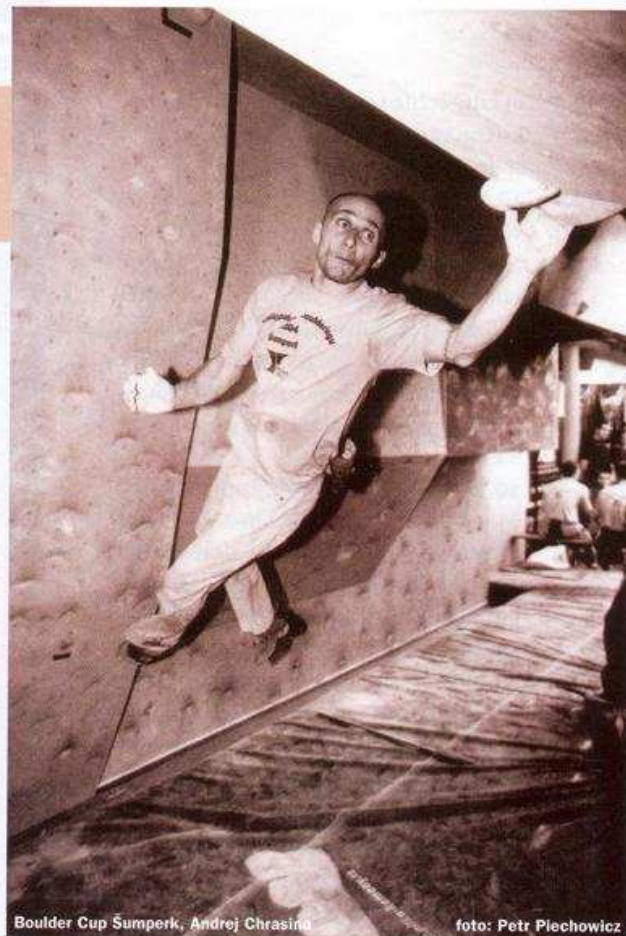
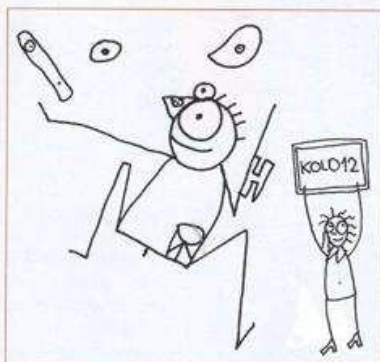
Vytrvalostní trénink

Trénink vytrvalosti je vůbec nejtěžší část přípravy. V podstatě se vytrvalost ani nedá za jednu sezonu natrénovat. K ní musí člověk dozrát lezecky i zkušenostmi. Sem tam se sice objevují jedinci

s mimořádnými dispozicemi pro vytrvalost, silným předloktím i prsty, ale také oni si musejí odmakat své, chtějí-li se někam posunout. Jim holt natéká později. My ostatní si nárok na vytrvalost musíme tvrdě vybojovat. Opravdu, sílu lze získat relativně rychle, dokonce nejrychleji ze všech čtyř hlavních složek lezení, které jsem už několikrát jmenoval: technika, síla, vytrvalost a mentální síla. Zato první i třetí složka se vytrvale brání. Mladí lezci proto obojí rádi vynechávají a předvádějí se počtem shybů, nejlépe na jedné ruce. Avšak to je právě nejméně, co dělá lezce lezcem. Zato nacvičit správné lezeckou techniku vyžaduje mnoho trpělivosti a odhodlání a vytrvalost mnoho dřiny. Sám jsem se řídil krédem: **Neustále viset na rukách. Lezení se musí stát takovou přirozeností, jako když člověk chodí po zemi!**

Z toho důvodu jsem už měsíc po svých lezeckých začátcích obil dřevěnou boudu špalíky (které vyráběl pro svou potřebu Miro Píala

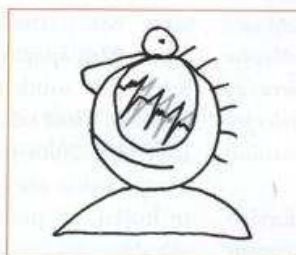
Boulder Cup Šumperk, Andrej Chrasin

foto: Petr Plechowicz

jako stolař) a lozil po ní stále dokola. Obměnou byly stromy, hrazda a cihlová zeď místního kravína pod horou Javorový. Mimochodem, ta se stala oblíbeným trenažérem třínekových lezců od zimy 1988 až prakticky dodnes. To jen tak na okraj, jaké podmínky vládly před šestnácti lety ve srovnání s dneškem. Podmínky se od té doby markantně změnil, toho si važme. **Co by se ale měnit nemělo, pokud ovšem chceme něčeho dosáhnout, tak to je zápal a nasazení!**

Pro vytrvalost zejména je klíčové rozdělovat trénink do více fází. Jedním z prvních odborníků na moderní trénink byl jistě Honza Kareš. Spolu jsme si vzájemně sdělovali poznatky už někdy v polovině devadesátých let: **jak efektivní je trénovat třeba jen dvacet až čtyřicet minut, ale třeba třikrát za den.**

- Ráno vstát dřív a lehce se doma rozcvičit. Povíset na velkých chytech posilovací desky.
- Udělat si lehkou sérii shybů. Deset minut cvičit visy na větších oblých chytech do bandasek.
- A je-li možnost, pak se i rozlézt. Lehké krátké rozlezení jako každodenní rozvíčka je ideálem, který další visy na hrazdě po ránu nečiní důležitými.

Potom můžete jít teprve do práce nebo školy a odpoledne zase na stěnu. **Kola na vytrvalost.** Propojování několika desetikrokových lehčích bouldrů do jedné cesty na třicet, čtyřicet i více kroků. **Tuří mívá na své stěně třeba stokrokové Bb!** A přeलेze to samozřejmě jen Mráza on sight. Ale pro motivaci je to dobré, člověk se těší, že doleže příště dál. Kola je dobré mít otevřená, tzn. mít namyšlenou možnost pokračování a prodloužení připravených cest.

- Je dobré přelézt tři taková kola a dát si delší pauzu a znova. Po každé sérii udělat patnáct minut přestávku.
- Pak lézt na stěně po všech chytech tak dlouho, jak se udřím, cca deset minut v kuse i víc.

To už budete pěkně hotoví, takže příště uděláte polovinu a zbytek energie využijete na shybování po chytech. A zase uděláte ale spouť tři kola po deseti až dvaceti krocích bez nohou. Jestliže zatím

nedokážete přešahovat bez nohou, tak jenom visíte na chytech do bandasek, do pádu. A večer doma lehce shybů. A to tak:

- Tři až pět shybů a vis o natažených pažích (stále nohy ve vzduchu).
- Znovu tři až pět nebo i více shybů a vis s bradou nad hrazdou.
- Opět shybů a zase vis s pažemi v pravém úhlu, vydržte-li ještě, pak další fix bude v úhlu tupém, tedy zadrž při mírné pokrčených pažích.

V jednom záahu uděláte přesně tolik opakování anebo víc, **kolik uděláte v jednom opakování shybů.** Je to těžší a účinnější cvičení, než provádět na každý nástup na hrazdu maximální počet shybů. Trénink na tři fáze bolí, zato je účinný. A když si zátěž rozdělíte úměrně své výkonnosti, tak jej zvládnete i dva dny po sobě. Poté den pauza a znovu dva dny, a teprve potom si můžete dopřát dva dny volna. Můžete-li dvakrát denně využívat stěnu, vynechte jednu fázi na hrazdě a desce a využijte stěnu. **Lezecký pohyb je efektivnější, než statický vis!** Avšak i lezení je nutné stále obměňovat, abychom neustrnuli na stereotypch. Prakticky a jednoduše to znamená lézt cizí cesty a bouřdry a střídát charakter stěn.

Doplňkovým cvičením je posilování předloktí a zápěstí.

V širokém úchopu držíme v každé ruce jeden čtyřkilový kámen či jiné závaží a ohýbáme zápěstí nahoru, dolů do bandasek.

Najdete si venku širší větev stromu (anebo si udělejte něco podobného doma), kterou nesevřete jako hrazdou, ale musíte na ni viset na rozevřených dlaních jako na oblíně a trénujete visy.

U Sviště jsem doma objevil už někdy před deseti lety – a myslím, že v kuchyni – široký trám na takové visení a okamžitě jsem si to na zahradě udělal. Takový **úchop s otevřenými dlaněmi nádherně protáhne všechny šlachy** a předloktí přitom rychle nabíhá. Důležité je totiž po lezení změnit způsob zátěže, ale znovu ruce lehce zatížit. Je to výhodné **krátce** provádět před i po lezení z důvodu lepší adaptability na zátěž i regenerace. (Přehánění tohoto cvičení by ovšem nemuselo mít ty správné důsledky pro vaše šlachy.) **Při každém cvičení se řídíme vnitřním citem!**

Kdo už dnes ví, že chce, aby mu lezení vyplývalo podstatnou

část života anebo se mu chce věnovat vrcholově, musí si doma postavit aspoň malou stěnkou. Tuhle možnost si vytvořili téměř všichni špičkoví lezci, Mrázu nevyjímaje. **I on má ve svém pokoji nad postelí naklápěcí stěnkou** a věřím, že na ni dost odtrénuje. Když dojdete domů z tréninku, tak už se síla znovu obnovuje a je výborné na chvíli a třeba jen lehce zatížit ruce. Lehce třeba deset minut popolezt. Někdy máte jen půlhodinku na trénink a nemáte čas někam chodit. Když máte doma stěnu, tak čas využijete, v opačném případě vám těchto třicet minut nenávratně zmizí. Je obrovská výhoda, když si člověk vytvoří takovou možnost.

Kdykoliv jedete na závody anebo na skály, či před tréninkem, tak se jen lehce doma rozležete.

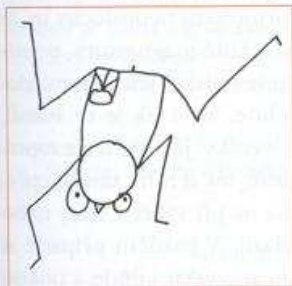
Během jízdy se tělo pomalu nastartuje na výkon a na skalách anebo na závodech je hned cítit lehkost a energie už při rozlézání. To jsou ony důležité maličkosti, které rozhodují a posouvají výkonnost nahoru.

Na velké stěně lezeme obdobně jako na skalách. Zhruba osm až dvanáct cest za den.

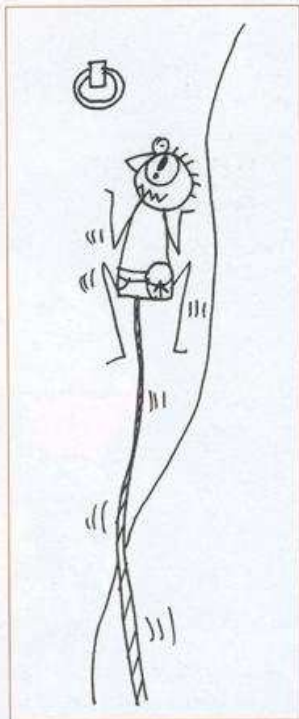
Na stěně by to mohlo být i trochu víc.

- Buď polezete s kamarádem na střídačku cestu za cestou a po čtyřiceti minutách si dáte krátkou přestávku a zase polezete zhruba stejně dlouho.
- Anebo polezete dlouhé cesty s delšími odpočinků. To ale musíte lézt jednu cestu úplně „na krev“, „do mrtva“.

Dát si delší, patnáctiminutovou přestávku a znovu lehčí dlouhou cestu a viset v ní na doraz. Na menších stěněch, ale i na stěně na Ruzyni **je dobré slézt lehčí cestou dolů a znovu další cestou nahoru.** Samozřejmě, že slézání není optimální, je to jiný pohyb,

člověk si přece jenom na větších chyttech odpočine, ale pořád je to lepší, než jít na zem. Na skalách zjara nevíte v těžkých cestách, je to škoda času. Formu ještě ne-

můžete mít vyladěnou a zbytečně se připravíte o možnost nalézt „metry“. Pokud se dostanete brzy zjara do Ospu anebo Arca, tak byste alespoň první zájezd měli lézt obrovská kvanta lehčích cest. Maximálně si dovolit ty tři pokusy na cestu, pokud chcete lézt RP, a jít dál. Lepší je ovšem on sight. Ať je to 6b nebo 7a, pořád je to lepší, než viset půl dne v jednom 7c. Nebo v jiných stupních, to je jedno. Jestli chcete opravdu něco natrénovat a ne se jenom válet na sluníčku, pak **to i na těch skalách musí vypadat!** Žádné válení do poledne ve spacáku. Ale v deset už viset v první cestě a hrnout do odpoledne. Dát si hodinu dvě pauzu a od čtyř do tmy lézt! Musí to být dřina, **musíte se nutit do vylezení další cesty přes pálení rozedřené kůže a radovat se, že jste to zvládli.** Jinak to nejde. Takovým způsobem se trénuje vytrvalost. A když si pak v květnu nebo spíš v červnu dovolíte něco nacvičovat, tak už to bude vypadat jinak než dosud. A budete vědět, že jste se někam posunuli. V červenci je dobré si dát krátkou pauzu, tak dva týdny, pak začít znovu s tréninkem a koncem srpna a v září budete ve formě, o jaké se vám ani nesnilo.

Závěrem bych ještě krátce pojednal o tom, **jak lézt on sight** a RP. On sight: Rozlezení a rozehrání před cestou musí být perfektní. Je třeba dostat při rozlézání bandasky, a pak si úplně odpočnout. Strečink musí připravit prsty na maximální zátěž. Je nutné si cestu zespodu dobře prohléd-

nout a promyslet zapínání, pokud to jenom trochu jde (při on sight není možné cestu proslaňovat!) Promyslet, kde je možné expresku vynechat apod. Když doležete do bouldru, tak není třeba hned jít na max, ale prohlédnout si dobře chyty, slézt do madia, vyklepat, a pak teprve jít na doraz. Celou cestu se snažit odpočívát a vyklepávat, kde to jde. Lézt plynule a nezapomínat dýchat, zhluboka, tím se také uklidníte, což je velmi důležité. On sight, to je určitá specifická technika, která se získává lezením on sight, tím je řečeno vše.

Specifickou techniku a styl vyžaduje i RP: Cestu je nejprve třeba nakrokovat. Pokud to nejde napoprvé, jděte lézt něco jiného a cestu zkuste znovu příště. Chybí-li vám síla, nevzdávejte se, většinou stačí jinak postavit nohy, dát do kroku více dynamiky a najednou to půjde. Vůle a víra, že na to máte, hraje nejdůležitější úlohu. Také je důležité dobře nacvičit zapínání, pak odpočinková místa a hlavně většinou lehčí dolezy. **Jak si cestu připravit na přelez?** Nejprve jí je třeba vylézt AF. Pak se nechat spustit do klíčových míst, označit si dobře stupy i některé chyty a plynule místo přelézt. Před ostrým pokusem je důležité si cestu znovu nakrokovat. Potom si dopřát hodinu pauzu, dobře se rozcvičit a jít na max. Nevýjde-li pokus, znovu alespoň hodinu pauza a další nástup. Většinou je zbytečné dávat v jednom dni víc než tři pokusy, pokud nejsme špičkově trénovanými závodníky. Ten den je ovšem ještě dobré se dolézt v lehčích cestách. Pak je třeba dát den, ale i dva, pauzu a přijít znovu. Každý má ovšem svůj styl. Někdo raději dá jeden dva pokusy první den, aby se nastartoval, a teprve druhý den jde do cesty naplno.

Berte v úvahu i biorytm. Zrána má člověk víc energie, takže ji může využít na rozlezení a jeden dva pokusy dopoledne. Poté je vhodnější si dát delší přestávku přes oběd, kdy aktivita organismu přirozeně klesá a začít naplno až ve čtyři odpoledne.

Tolik snad o tréninku pro letošek stačí. Možná, pokud najdu odvalu, protože to je těžké téma, připravím ještě jeden příspěvek o mentálním tréninku a relaxaci. Uvidíme. Vám přeji, aby vás trénink bavil, nacházeli jste stále novou inspiraci i motivaci. Začíná jaro. Hurá na skály!

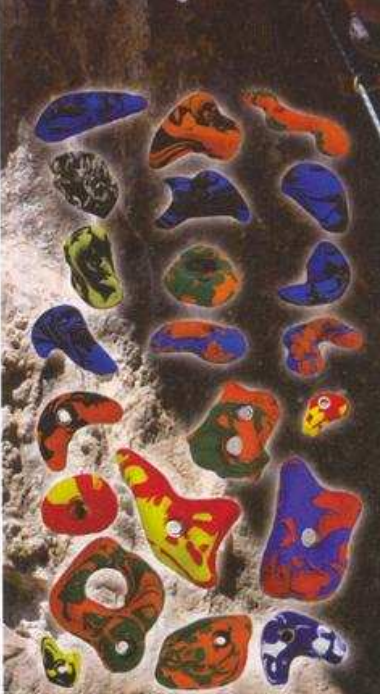
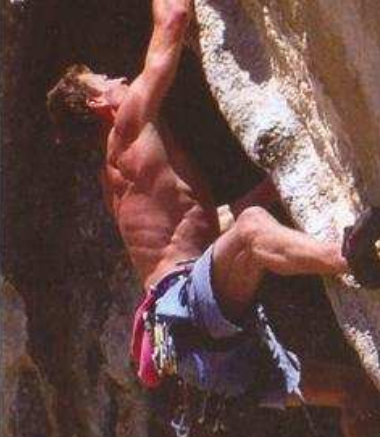
Rostislav Tomanec Zico

Výroba horolezeckých stěn a chytů

MAKAK

Tomáš Zákora, Smashing Pump, 7c+

Lesní stezka 45, 466 01 Jablonec n.N.
tel.: +420 483 318 359, +420 602 143 826
fax: +420 483 306 464
e-mail: info@makak.cz

www.makak.cz

Nevermind Story

To jsem si nedávno půjčil od jednoho hraběte několik kilogramů časopisu Rotpunkt postaršího vydání a s chutí se ponořil do stránek nasáklých atmosférou té doby. Kromě jiných zajímavostí jsem narazil i na pár článků týkajících se Labských pískovců. Většinou šlo o výčet nejlepších cest v souvislosti s jejich prvním přelezem ve smyslu červené tečky, doplněný o působivé fotografie. A ejhle, tuhle velký Wolfgang leze jako kuna nějaké Xb a támhle dokonce Alex Adler drtí Xlb. Říkáte no a co? No, oni to pašáci lezli už před více, než deseti lety bez magnesia a pěkně RP! Když ale vidím zašudlané chmatáky třeba v VIIa nebo jistého reprezentanta dýmčího v něčem podobném, vyvolává to nejen u mě kromě úsměvu takové ty smíšené pocity. Říká se moudrému porad, blbý zůstane blbým...

Uplynulo hodně vody v Labi (2x povodně), co jsme byli v bývalé NDR na Falkensteinu a ten první statečně prostoupil Vakuum za Xa od Arnolda, pěkně v duchu staré školy, tedy AF a „bez“. Ten druhý se jal vzhledem k obtížnosti sem tam zaprášit. A kde se vzal, tu se vzal, pod skalinou skřet zavolal: „Nicht magnesium!“ Skřet to sice nebyl, ale slyšet ho v té výšce bylo. Poté, co onen problémový předmět dopadl pod stěnu k jeho nohám, pozdravil a spokojeně odešel. Nebo v Rathenu. Stojíce v divadle pod Grosser Wehlturmem, nakukujeme z uctivé vzdálenosti do Superlativů, kde máme to štěstí vidět kohosi stoupat (zrovna se nehrálo). Samozřejmě bez vaku za pasem, ale s ručníkem u pasu na utírání dlaní. Ovšem ten ručník měl bílou barvu a třeba právě to mělo maskovat přítomnost jemně drceného prášku v látce, kdo ví. Nicméně i kdyby tam to „mágo“ bylo, lze ocenit alespoň jistou snahu zachovat kozu v celku a přítom u vlka vyvolat pocit sytosti. Skutečnost je taková, že Němci jsou národ disciplinovaný a otázku

M. Žák, Vakuum 10a, Falkenstein

„prášení“ v Sasku mají vyřešenou, kdežto našince baví často to, co se nesmí. Ale i v našich krajích lze kromě radikálních „prášilů“ pozorovat přemýšlivé typy. Jednou takhle sedíme po lezení v jedné z náleven v Ádru a vstřebáváme vyprávění jednoho z místních. „Jdu takhle městem a vidím v cestě borca, jak sem tam drbne do trička. Pořádne se podívám a vono se mu dycky z toho trička zapráší!“ A jestli mu za to aspoň vynadal? To prý už nemá zapotřebí. Zato jeho žena se rozparádila a že: „To je nějaká spravedlnost, tohleto?“

Co dodat na závěr? Určitě v těžkých cestách ne že by to nešlo, ale má to své opodstatnění. Faktem ale je, že bez prášení asi nikdo nevyleze víc, než kdyby si „šáhnul“, tedy vzhledem ke stylovosti průstupu určitě. Co se „lehkých“ cest týče, je třeba si uvědomit, že většina věcí podléhá určitému vývoji a s nástupem umělých stěn šly tréninkové možnosti takřka raketově nahoru, ovšem už nám nějak pokulhává schopnost přenést dovednosti získané tímto tréninkem do reálu navíc v pořadí skalky, písek, hory se sestupnou úspěšností. Faktem je, že zatímco v šedesátých letech byly za těžké až nejtěžší považovány cesty v VIII. stupni, tak v roce 1979 udělal B. Arnold narovnaní Su-

perlativě za IXc. No a dnes borci veselé dráždí spodní hranici stupně XII. A dejme tomu, že od současného maxima odečteme třeba dvě „čísla“ a tím pádem IXc nebo Xa můžeme považovat za relativně lehké, a tudíž prášení nevyžadující.

Možná, že zastánců tohoto „obtížnostního kalibru“ není mnoho, tak tedy pro širokou veřejnost postavme jiné kritérium. Dejme tomu limit 3 hodinky od nástupového stavění po doskočení slaňáku. A kde se zasekáte déle, tak raději honem pryč (pokud to situace na „ostrém“ konci lana dovolí). Je to jenom taková myšlenka, zkusit se zamyslet nad tím, jestli prášit a když už jo, tak kdy NIKDY! Alternativou pro ortodoxní neposluchy by se mohlo zdát tekuté magnezium, od něhož se můžete zalískat jen vy sami, dokud nezaskne, ale i tak je to švindl, stejně jako lezečky! Jestliže si ale zaprášit holt musíte, tak u toho zkuste i přemýšlet třeba už při výběru cesty nebo rovnou oblasti. V každém případě si užíjte lezení na písku i jinde a pokud si zadřete nějaké to zrno do kůže, nezoufejte. Budete tak mít nezvratný důkaz pro hrdinské vyprávění u pivka. Zdar & white power!

Vilém Pavelka

Komise sportovního lezení ČHS v letošním roce nastartovala nový systém oficiálních závodů. Cílem je podpořit menší stěny a boulderovky v pořádných lokálních závodech a spolu s pořadatelem vytvořit systém republikových závodů tak, aby vznikl větší prostor pro spolupráci s komerčními partnery. Další rozvoj závodů vidíme v profesionalizaci organizátorů, a to jednak při organizaci vlastních závodů, ale zejména při „prodávání“ závodů. Většina organizátorů umí závody uspořádat, ale jen někteří to nedělají stylem „na krev“.

Řešení není jednoduché. Krok za krokem by to snad mělo jít. Vykočení nastalo se zavedením krajských a okresních mistrovství. Doufáme, že více organizátorů se odhodlá uspořádat tento typ závodů.

Dalším krokem bylo vytvoření systému dotací ČHS, který zrovnoprávňuje jednotlivé disciplíny. Pro výši čerpání těchto dotací již není důležité, jestli se jedná o bouldering, rychlost či obtížnost, ale kolik závodníků a diváků se závodů zúčastnilo, kolik bylo rozděleno na cenách a jak se podařilo prezentovat závod v médiích. Samozřejmě, jiné podmínky jsou pro okresní mistrovství a jiné pro MČR. Zrovnoprávnění disciplín samozřejmě znamená, že někteří pořadatelé nedostanou tak vysokou dotaci, jako v minulých letech.

Další naší snahou je vytvořit „seznam“ kvalifikovaných hlavních rozhodčích, kteří budou garantovat objektivnost jednotlivých závodů.

Závody vypadají podle toho, jak jsou postavené cesty. Rádi bychom proto připravili tým kvalifikovaných stavěčů, který bude jistou zárukou, že cesty budou perfektní.

Novinkou je také zatím neoficiální žebříček závodníků R 365, který byl spuštěn na www.lezec.cz. Žebříček srovnává výkony všech lezců, kteří se alespoň jednou zúčastnili závodů za posledních 365 dní. Počítají se 4 nejlepší bodové výsledky. Do žebříčku se potom započítávají všechny závody, které jsou podporovány ČHS.

Na závěr bych rád řekl, že ČHS neumí pořádat závody. Jednotlivé závody musí chtít zorganizovat jednotliví pořadatelé a musí být schopni je marketingově zabezpečit. Za Komisí sportovního lezení mohou říci, že se bude maximálně snažit úsilí těchto pořadatelů podpořit.

„Trénujte, závodte a budujte“

Vlasta Volák
koordinátor závodů v ČR
Komise sportovního lezení ČHS

Na popud komise alpinismu vznikla na posledním Pelikánově semináři, organizovaném lékařskou komisí ČHS, společná iniciativa obou komisí pro uspořádání semináře – školení na téma zdravotnické svépomoci účastníků nejnáročnějších akcí v nejvyšších horách v podmínkách nedostupné lékařské péče.

Ačkoli z lékařského pohledu jsou samozřejmě možnosti horolezců omezené a zásahy odbornějšího rázu kromě poskytnutí první pomoci (znalost jejich zásad by měla patřit k povinné výbavě) možná i nežádoucí, nelze ignorovat realitu. K situacím, kdy je laik postaven tvář v tvář nutnosti rychlého a správného zásahu, který jemu nebo spolulezci může zachránit život, a naděje na včasný transport do lékařské péče je nulová, prostě dochází. Expedice mnohdy odjíždějí bez lékaře a někdy je jeho pomoc nedostupná i v případě jeho účasti.

Lékaři po počáteční zdrženlivosti připustili, že jim chybí zpětná vazba, tzn. konkrétní zážitky a potřeby horolezce v nouzi, popř. informace o tom, jak byl daný problém vyřešen. Je proto nutné, aby potenciální účastníci s dostatečným předstihem zaslali popis situací, do kterých se v horách i jinde dostali a s nimiž si nevěděli rady, a eventuálně i modelové situace, o kterých se domnívají, že by mohly nastat. LK žádá o zaslání námětů v předstihu proto, aby se mohli nad problematikou zamyslet a vypracovat nejjednodušší a nejelegantnější možné doporučení. Lékaři hodlají problém analyzovat a doporučit řešení v dané nouzové situaci, bez dostupného medicínského zázemí, tzn. možnosti laika.

Domnívám se, že takovouto možnost uvítá řada z nás, kteří se riziku vystavují, chtějí ho snížit a zároveň, to připustíme, uplynula dlouhá doba ode dne, kdy absolvovali nějaké školení. Seriózní zájemci o tuto akci si musí zopakovat základy resuscitace a základního vyšetření nemocného či zraněného a základní kapitoly z horské medicíny, doporučení při podchlazení, omrzlinách, výškové nemoci a vyčerpání.

Organizací semináře byla pověřena za LK MUDr. Jana Kubalová a zajištěním okruhu potenciálních zájemců z řad horolezců A. Čepelková z KA. Seminář se bude konat pravděpodobně v druhé polovině května v Sobotíně na Šumpersku, upřesnění bude zveřejněno na webu ČHS a samozřejmě každý zájemce obdrží podrobnosti. Své náměty, popř. zájem o účast, směrujte na cepelkova@horosvaz.cz. Vítány budou i korespondenční příspěvky k dané problematice.

A. Čepelková

BUFO
TREKKINGOVÉ
SANDÁLY

XAPATAN

ATILA

INCA

BUFO

BUFO - ASTER
P.O. BOX 447, 760 05 Zlín
tel./fax: +420 57 70 11 355
e-mail: bufo_aster@iof.cz

WWW.BUFO.CZ

Posílám další výpověď. Už jsem ho sice dal na Lezce jako odpověď, ale to snad neva. Já už bych toho psaní nechal, ale v poslední době jsem zaznamenal několikrát, že to někoho potěšilo (říkali, aniž věděli, že mluvím s autorem), že si to tím omlouvám... A Delete snad máte, ne?

Ahoj!
Honza

Chvála druholezce

(platí zejména pro dvojice, kdy jeden leze stabilně na prvním, a druhý (druhá) dělá jističe se vším všudy.

Ano! Opravdu! Až po zkušenostech, kdy jsem po letech nepřerušovaného prvolezení zkusil jít za mou ženou na druhém, jsem prozřel! Druholezec je důležitější! Na prvním to je lehcí!

1) Jsa navyklým v žádném případě nepadat, odmítám lézt „na doraz“ i na druhém. A zbaven motivace, spěchající (aby se na toho troubu na druhém nemuselo čekat), nechající se tupě vět lanem, místo abych šel kudy to „vede“...nevylezu ani to málo, co na obvyklém prvním.

2) Na druhém se bojím. Na prvním, je-li cesta těžší nežli tak II., mne strach a hrůza ochromí natolik, že se vlastně ani nebojím. Na prvním neustále domýšlím, co by se tak mohlo...

Výsledek je, že na druhém vylezu méně. Cesty, které jsem lezl poprvé na druhém, jsem považoval za pro mne nelezitelné hrůzy. Pak jsem to zkusil a ehhle! On je to docela pochoďák!

Druholezec je poklad! Během desetimetrové cesty je několikrát seřván, že „má děsnej průvės“, pak že má lano moc nakrátko... Po hodinách pokusů, kdy mistr Vyvaděč nesmí být rušen a musí mu být poskytnuta maximální podpora, je na druholezci, aby to, s čím se tak trápil, rychle vyběhl a nezdržoval. Při cestě má vyndat všechny ty uzlíky, vklíněnce a jiné, zadané tak, že jeden každý představuje stejný problém, jako měli Rychlé šípy s ježkem v kleci.

Druholezec musí být psychologem opatrujícím hysterického, egocentrického exhibicionistu, kterého má v prvolezci. Nenahat ho neuváženými výroky do cesty, která by byla nad jeho síly a mohla skončit nácvikem bezmotorového létání, ale nezbatit ho zdravě sebedůvěrou a entuziasmem. Propadnout neutuchajícímu nadšení a obdivu nad cestou, kterou vylezl, a označit za

nezajímavou cestu, kterou nezvládl... ech, pletu to! (Hořt jsem jenom pouhý prvolezec a neumím). Neobdivovat jiné prvolezce. A vůbec už ne prvolezky! (Mužská nadřazenost, nebo ženská žárlivost v takovém případě udělají z prvolezce vraždící monstrum!) Prostě být mu matkou, otcem, otloukánekem, psychologem... motorem jeho úspěchů, kterými se on pak chlubí a na skutečného strůjce zapomíná.

Ano. Prvolezec je hýčkaný, samolibý ješita, ale druholezci jsou onou solí země!

Jan A. Puš

Několik poznámek k doškolení instruktorů ČHS

Jakožto majitel instruktorského průkazu s poměrně nízkým číslem (obrazně řečeno), jsem již delší dobu čekal na doškolení a přezkoušení, závistivě pošilhávaje po mladších kamarádech zařazených do právě probíhajících kurzů.

Spolu s dvanácti dalšími kolegy jsem absolvoval třídní doškolení a obnovení licence na Slezském dome od 30. ledna do 1. února tohoto roku. Musím říct, že personální změny v metodické komisi rozhodně výrazně prospěly úrovni vzdělávání. Program byl opravdu velice nabitý a lektori podle mého názoru plně odpovídali nově zavedenému standardu. Horší už to bylo mezi námi instruktory. Měl jsem za to, že být instruktorem taky znamená určité sportovní kvality, vědomosti, míru sebevzdělávání, a tak dále, z čehož by měl vyplývat jejich nadhled a sebevědomí. Já jsem spíše měl dojem, že mnozí k tomu přistupují stylem „když to nikdo dělat nechce, tak já to tedy vezmu“, neboli „kdo umí, leze, kdo neumí, učí“.

Na druhé straně musím ale podotknout, že do této chvíle se instruktorská obec potýká s nedostatkem metodické pomoci pro práci v oddělech. Metodika výuky a výcviku, obsahová náplň výuky, formy přezkušování, následně vzdělávání, to jsou věci, které si instruktoři a další aktivisté musejí v oddělech vyřešit svépomocí, podle nejlepšího vědomí a svědomí.

Bohužel, forma doškolení odpovídala, podle mého pohledu, jakési konceptní nevyjasněnosti. Samotný průběh kurzu neměl zcela jasno, zdali je jeho účelem doškolení, nebo přezkoušení, kde je položena priorita: lanové techniky, skialp, zdravotvěda? A už vů-

bec nebylo jasné, jak to zvládnout v daném časovém prostoru.

Ale abych přešel ke konkrétním výtčkam. Celému kurzu dominovala zdravotvěda. Je naprosto v pořádku, aby instruktoři byli plně připraveni a vycvičení poskytnout ošetření a první pomoc. Forma ovšem poněkud nešťastná: napřed test a pak dopřednášení věcí již přezkoušených. Vzhledem k tomu, že má generace instruktorů neabsolvovala žádné přednášky, ani výcvik zdravotvědy, je to trochu velké sousto. Perličkou je pak fakt, že učební texty ČHS z roku 2000 obsahovaly velké množství kontroverzních údajů, neodpovídajících požadovaným a přezkušovaným znalostem. Test navíc požadoval některé hodnotící odpovědi, jenž bych při svém vzdělání nechal zhodnotit lékaře a výsledek se naučil z příslušných materiálů, nebo výrazy, které původní texty neznají. Na závěr ke zdravotvědě bych vyslovil názor z praxe: je potřeba opravdu pečlivě zvážít, co mají instruktoři umět a co mají umět učit. MUDr. Kubalová nám zdůrazňovala, že bazíruje na slovíčkách proto, že my musíme umět tyto věci učit. Já jsem toho názoru a v praxi tak i činím, že pro horšokly k přednáškám ze zdravotvědy většinou přizvu odborníka-lékaře a pokud možno s příslušnou praxí. (V oddělech a okolí se vždy nějaký najde.) Ptám se proto: Nebylo by dobré zpracovat učební texty s platností v poněkud větším časovém horizontu? Nezaměřit se u instruktorů na simulaci krizových situací a výcviku jejich řešení? Řešit výuku zdravotvědy v oddělech v úzké spolupráci se Spolkem horské medicíny?

Skialp. Celkem nemám výhrady, protože jsem začátečník. Jediná výtka – byl to rychlokurz geniality, bez patřičné hloubky. Výborná věc nácvik vytahování z trhliny, ovšem bez té trhliny poněkud školometský.

Plánování túry, práce s mapou, neproběhlo (pokud neberu v potaz, že cestou na chatu jsme 2 instruktoři a 2 lektori 50 min. bloudili).

Základy lezení v ledu, naprosto tristní záležitost. Mám za to, že

absolvovaly jenom 2/3 zúčastněných. Někteří byli v roli nováčků, jiným zase to vystrachání se k ledu s možností zavrtat dva šrouby přišlo značně směšné.

Laviny. Teorie a praxe v podstatě bez výhrad, dobře připraveno, předneseno a procvičeno. Malá poznámka k vyhledávání piěpsem, mám za to, že je potřeba ho v první řadě procvičovat a ne zkoušet. V této formě, a při míře možností mnohých, je úspěšně absolvování pak více věcí náhody, než úrovně vycvičenosti.

Transport zraněného. Úroveň dobrá, mám ale obavy, že opět nestihli všichni procvičit všechno.

Lanové techniky. Nebyly v programu vůbec uvedeny, výjma požadků na znalosti. Je samozřejmé, že znalosti v této oblasti by měly být pro instruktory klíčové a právě tady jsem cítil největší rezervy. Jednak jde o oblast, kterou budeme bezprostředně učit, dále pak souvisí přímo s bezpečností, a její četnost užití v praxi je vysoká. Přes svou důležitost zůstaly lanové techniky ve stínu zdravotvědy a jejich instruktáž byla bohužel dosti chaotická. Chyběl jí v první řadě jasný cíl: buď naučit instruktory lanovým technikám, nebo naučit instruktory učit lanové techniky. Chyběla prostorová vyváženost, mezi základními znalostmi (bohužel zdržovali svými elementárními neznalostmi samotní instruktoři) celkovým záberem znalostí – výuky a novinkami. Jsem přesvědčen, že spoustu mnohdy vytykávaných nedostatků by vyřešil dostatečný časový prostor, protože potenciál přednášejících je výborný.

V zásadě jsem přesvědčen o nutnosti oddělit výuku od přezkoušení. Bylo by vhodné také správně volit lokality k výuce. Když je špatná dostupnost Slezanu, je logické, že tam obtížně budeme tahat prostředky pro výuku zdravotvědy a na Blatinách stěží procvičíme ledu. Osobně by se mi líbil systém doškolení formou dobrovolných kurzů pro instruktory, řekněme v časovém horizontu 2–3 let, kterých obsah by pak byl tématem přezkoušení. Přikláněl bych se také ke stanovení určité výkonnostní úrovně instruktorů.

Na závěr bych rád upřímně poděkoval všem těm, kteří dobrovolně a ve svém volném čase dávají svou hlavu na špalek. Mně podobným bych přál, abychom jim ten elán nekazili svým rýpáním, ale právě naopak, abychom jim pomohli vychytávat mouchy...

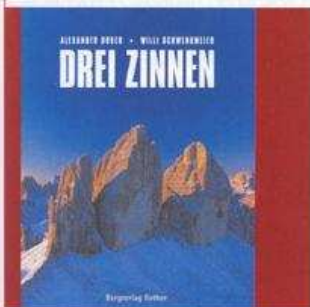
Andy Škrabák

Tříkrát Dolomity

Hned tři nové publikace ze tří různých edičních řad mnichovského nakladatelství *Bergverlag Rother* zaujmou (u nás hojně) čtitele *Dolomit* – horolezce i lezce, vysoké turisty a horské čundráky, i pamětníky a prostě listovače s dekou přes kolena u krbu... Reprezentační velekniha *Drei Zinnen*, horolezecký průvodce *Sextener Dolomiten* a průvodce pro vandrování *Dolomiten*.

Drei Zinnen

Výjimečná velkoformátová obrazová kniha – ale nejen obrazová. Monografie o mytickém symbolu Do-

lomit, který známe pod libozvučnějším názvem *Tre Cime di Lavaredo*. Tudy krácela horolezecká historie, strmé a převísle Cimy byly v každé době výzvou, směle prvovýstupy vytvořené v jejich stěnách horolezeckými legendami se pravidelně stávaly mezníky, když v dané epoše představovaly to nejtěžší myslitelné... Paul Grohmann, Michel a Sepp Innerkofler, Rudolf Fehrmann a Oliver Perry Smith, Paul Preuss, Hans Dülfer, bratři Dimaiové a Comici, Cassin a Desmaison, Lacedelli a „veverka“ skupiny Scioiattoli, Hasse a Brandler, Lehne a Löw, Mazeaud a mnozí další až do dnešních dnů se svými udatnými liniemi nesmazatelně zapsali do horolezecké historie těchto nádherných klenotů Dolomit.

„A vo tom to je,“ praví klasik. Právě a hlavně o nich a „o tom“ kniha je. I když v úvodu najdeme i představení kraje, národního parku, samotných Cim a osobností, které se zasloužily o jejich objevování, čtyř přístupových směrů „k pokoukání a úžasu“, ale také kapitola o hrůzách první války v této oblasti.

Alexander Huber a původem učitel reálky Willi Schwenkmeier spojili síly a vytvořili unikátní dílo. Dalí je dohromady a jsou také hlavními autory textu. Nezávadnými (a do díla dobře včleněnými) doplňky jsou vzpo-

mínky dalších autorů. Přispěli Pierre Mazeaud, Andreas Kubin, Kurt Albert, Christoph Hainz, Mauro „Bubu“ Bole – a také jeden z bratří Coubalů, Miroslav, o jejich těsně předsametovém počínu Alpská růže na Cimu Grande, v „bačkách“ jako na pís-ku...

Silnou stránkou publikace je množství autentických dokumentárních fotografií, černobílých z historie dávné a barevných z historie nedávné a současné. Obrazově ale kniha stojí na nádherných barevných fotkách řady známých profíků – i v tomto punktu je to dílo veskrze kolektivní. Jsou tu mnohé parádní „namísávací“ krajinky (dá-li se to tak v případě Čim říci) i akční foto skalních akrobatů ve zdi. Na fotoreportáž z Huberova řádění na Cimách (Bellavista a sólo dírky) má ovšem patent jen Heinz Zak.

Ojedinelost knihy podtrhuje čistá, časopisecky úderná grafická úprava s palcovými titulkami, připomínající časopis *Alpinismus* na vrcholu jeho slávy koncem šedesátých let. Nóblí tisk na tlustším křídovém lesku je u takové publikace samozřejmostí. Co dodat?

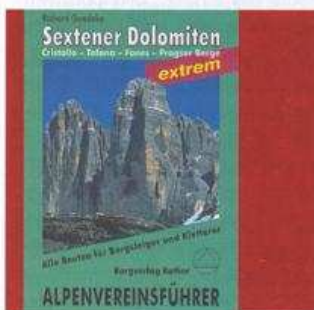
Formát 24,5 x 31,5 cm, tuhá plátěná vazba v matně laminovaném přebalu, 160 stran, 146 fotografií, na předsádkách dva nákresey výstupů severními stěnami *Tre Cime*, ISBN 3-7633-7513-9, cena 39,90 EUR (*Bergverlag Rother*, www.rother.de).

Vladimír Procházka

Sextener Dolomiten

Alpenvereinsführer Extrem

Dlouho a netrpělivě očekávaný nový průvodce po jedné z nejoblíbenějších oblastí Dolomit

patří do „zelené“ edice systematických horolezeckých průvodců *Alpenvereinsführer* (zkráceně AVF), zpracovávaných podle regulí UIAA a tradičně vydá-

vaných mnichovským *Bergverlag Rother*. Patří do řady *Extrem*, obsahující výstupy od stupně III (UIAA) výše (výjimky tvoří lehčí sestupovky apod.). Nejde o aktualizaci dosavadních prací, ale o 1. vydání nového průvodce.

Autor *Richard Goedeke*, sám výrazný dolomitský horo/lezec (bez něhož to prý v oblasti průvodců nejde), odvedl obdivuhodnou práci. Těsně před vydáním podchytil i poslední aktuality (např. včetně Huberova volného sóla cesty Hasse/Brandler na Cimu Grande), a navíc kromě *Sextenských Dolomit* (Cimy „a to okolo“) do novinky zahrnul i další nedaleké skupiny *Cristallo*, *Tofana*, *Fanes* a *Pragser Berge*, což zvětšuje záběr i praktickou využitelnost průvodce. Pochopitelně se hemží velkými jmény klasiků, *Dülferem* a *Preussem* počínaje a třeba *Cassinem* konče, stejně tak výstupy současných *topclimberů*.

Průvodce není „jen“ aktuální, ale také vpravdě moderní. Novinkou je rozšíření klasifikace mnoha cest o další údaje, v duchu návrhu skupiny jihotyrolských horských vůdců označující váž-

nost cesty, její „morálovou“ náročnost – vedle obvyklých stupňů obtížnosti UIAA škály jsou v závorkách stupně s „ěčkem“ (*E-Bewertung*, podle *Ernschaftigkeit*), vyjadřující rozdíl mezi cestami bez „prefabrikovaného“ jištění a po pár metrech „vykramolovanou“ sportovní modernou (byť třeba gymnasticky obtížnější). Vele důležitá informace pro každého (překližkáře obzvlášť), kdo si nechce natlouct ústa – nebo naopak udatnosti vyhledávat!

V jiném se (pochopitelně) nový průvodce od ostatních svazků AVF *extrem* neliší. Systém je již mnoha našincům notoricky znám, ostatní mohou mrknout do M 1/97 či M 4/00, kde byl podrobněji popsán.

Kapesní formát 11,5 x 16,15 cm, poctivá šitá vazba v měkkých „igelitových“ deskách, barevná mapa přehledka 1:200.000 na předsádkách, uvnitř 560 stran, 14 skicmapek, 143 nákresey výstupů a 145 čb fotek stěn s vyznačenými cestami. ISBN 3-7633-1255-2, cena 22,90 EUR (www.rother.de).

Vladimír Procházka

Profi servis s opravami všech druhů lezeček

Saltic, P.O. Box 29 760 01 Zlín, Tel.: 603 143 744, 577 210 639
E-mail: saltic@saltic.cz <http://www.saltic.cz>

Expres 2 dny • Standard týden • Příznivé ceny

Vyber si lepičku:

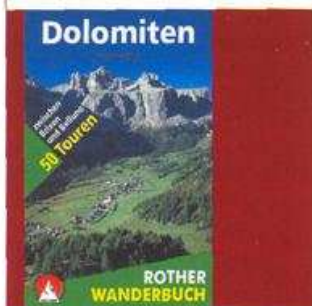
COCIDA (ESP)
EXTASY (CZ)
VIBRAM (IT)
5.10 (USA)

SALTIC

SVĚŘ SVÉ BOTIČKY EXPERTŮM

Dolomiten**Rother Wanderbuch**

Poměrně novou edici *Rother Wanderbuch* jsme poprvé a podrobněji představili jiným titulem

(Tiroler Wanderberge) v M 4/03. Tam naleznete informace o koncepci a řešení průvodců této řady, proto je zde vynecháme. Připomeňme jen, že „Wanderbuchy“ (zkráceně *WB*) přináší nejpodrobnější popisy padesátky nejzajímavějších třetích částí, od lehkých, krátkých a s rodinkou absolvovatelných, až po vyhlášené dlouhé ferratové „hrůzy“. Vše doplněno přehlednými tabulkovými *Kurzinfo*, výškovými profily, výřezy z map 1:50.000 a k výletu lákajícími fotografiemi, vše v barvě a prvotřídním tisku na křídě. Provázaný systém číslování, barevného rozlišení, hvězdiček, vyznačení v celkové mapě oblasti, téměř vše podstatné zachycující tabulka všech třetích částí a kvalitní rejstřík umožňují snadné nalezení žádaného cíle.

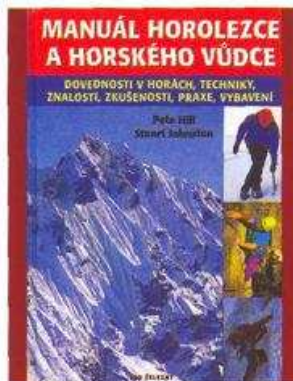
Nejinak je tomu u nového *WB DOLOMITEN*. Autor *Franz Hauleitner* pečlivě namíchal koktejl jednohvězdičkových až tříhvězdičkových cest oblastí mezi Havlíčkovým Brixenem a Bellunem, z nichž si dokáže vybrat každý. Mezi těžkými túrami nechybí vyčerpávající ferrata na Monte Schiara ani Civetta, k dalším lahůdkám patří Monte Pelmo, Tofana, Cadin a pochopitelně túry u Tre Cime di Lavaredo, nechybí Marmolada ani Piz Boé, ale ani kopce méně známé.

Vzorně zpracovaný průvodce je vhodný nejen pro „vysoké turisty“, může posloužit i horolezcům v poznávání oblasti či k plánování doplňkového programu. Brožura v laminované kartonové obálce, 12,5 x 20 cm, 192 stran, 124 barevných fotek, 50 mapek a 1 celková přehledka, ISBN 3-7633-3022-4, cena 12,90 EUR (www.rother.de).

Vladimír Procházka

Manuál horolezce a horského vůdce**Pete Hill, Stuart Johnston**

Autoři, oba instruktoři horských vůdců ve Skotsku, na-

psali poměrně stručnou, ale velmi pečlivě sestavenou publikaci o lezení na skalách a v horách. Není to příručka, popisující, který batoh je nejlepší a jaké boty potřebujete do Alp. U čtenáře se předpokládá alespoň základní znalosti vysokohorské turistiky a pohybu v horách. Při čtení zjistíte, že spousta věcí, o kterých jste se domnívali, že jsou úplně jasné, není až tak jednoduchá, jak se na první pohled zdá. Maximální důraz je zde kladen na bezpečnost – konečně kniha je určena i pro budoucí horské vůdce. Text je rozdělen do samostatných kapitol o skalním lezení, způsobech jištění, lezení v letních horách, v zimě, velmi pěkně a s využitím nejnovějších poznatků je zpracována i kapitola o lavinách a vůbec záležitostech zimního lezení. Samozřejmě jsou velmi názorné nákresy různých technik lezení, používání výstroje, způsobů nouzového přežití ve chvílích, kdy se pěkný výstup změnil v průšvih.

Podobných příruček už vznikla celá řada. Tato publikace je výjimečná názorností a systematickostí. Proto i ten název „manuál“. Poučení zde naleznou nejen budoucí cvičitelé, ale všichni, kteří se chtějí z výstupů v horách bezpečně a v pořádku vrátit domů.

Formát 21,5 x 14,5 cm pevná vazba, celobarevný tisk, 160 stran. Vydalo nakladatelství Ivo Železný v r. 2003.

Cena 350 Kč

Celá pravda

Po přečtení srovnání „benziňáků“ v poslední Montaně a po návrhu mého nového generálního sponzora české pobočky firmy FIRETRONIC TT, zabývající se vývojem a dovozem špičkových spalovačů čehokoliv, jsem se rozhodl zareagovat a vnést do této problematiky trochu světla, protože jak známo, pod svícem bývá největší tma. Ve zmíněném článku se pozornost točila až moc podezřele kolem výrobků „jestřábů“ zpoza velké louže, okatě prahnoucí po monopolu ve své branži, a aby to nebylo tak nápadné, padla zmínka také o výrobci ze severu Evropy. Nevím, co k tomuto postupu V. Procházku vedlo, ale buď.

Přiblížme si tedy typ „mašina zadřigatelnic“, pro potřeby trhu a v souladu s dobou přejmenovaný na samoljet MX, vycházející ze zkušeností shromažďovaných několik desetiletí. V první řadě to jsou materiály, ale o těch se však rozepisovat nebudu neb tomu většina z vás stejně nerozumí. Pro představu snad stojí za to uvést, že při vývoji hořáku bylo použito poznatků z výroby motorů do MBR (mezikontinentálních balistických raket). Širší veřejnost by mohl zajímat pojistný systém, v nejhorsších případech neodborného použití končící autodestrukci celého systému, včetně neukázněné obsluhy! To je ovšem krajní, pátý, stupeň protipatření, zajišťující bezpečnost přilehlé oblasti. Oprávněnost použití takovýchto bezpečnostních opatření je zřejmá, neboť postavit na vařič hrnc s benzinem místo vody či sněhu je velice riskantní, jak pro neopatrnou obsluhu tak, i pro nic netušící okolí viz Montana 3/99.

Vařič je jednoduchý, účelný, spolehlivý a navíc, díky použitým materiálům a zvolené konstrukci, odolný proti hrubému zacházení. To, že je určen pro horolezce, dokazuje fakt, že jím lze ve složeném stavu zatloukat skoby, což myslím není schopen žádný typ z konkurence. V již zmíněném článku jeho autor upozornil na údajné problémy těchto typů vařičů s častějším „odfukováním“ ve velkých výškách, způsobené větším rozdílem tlaků uvnitř a vně nádržky. Tohle se nyní řeší jednoduše – našroubováním zátky místo pojistného ventilu, a to od výšky 4.250 m.n.m. Zamezíte tak i nežádoucímu úniku paliva, což

v těchto výškách hraje také určitou roli. Že se to někomu může zdát trochu nebezpečné se ani nedivím, ale proč tedy vůbec lezete? V současné době se doladuje dlouho očekávaný systém odchytu „odfuků“ s následným ochlazením a převedením zpět do nádržky. Ani kapička paliva nezmaří. O vhodnosti použití tohoto systému (tzv. samodujné) se vyjádřil jeden z tvůrců MX jasně: „Něma pumpy, něma problema!“

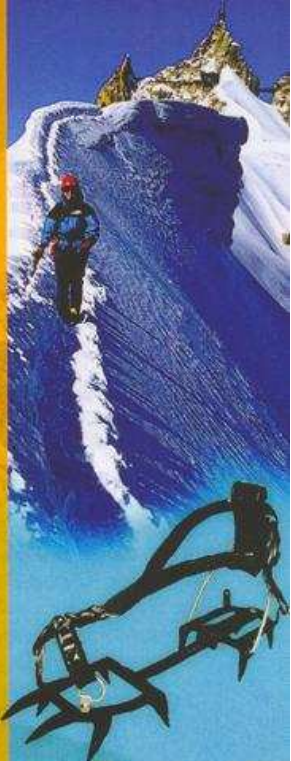
Tímto jsme se pomalu dostali k otázce paliv. Typ MX díky samočisticí trysce „bere“ vše, co teče a hoří. Nejideálnější je benzin pro jeho cenu, dostupnost, výhřevnost a obstojnou těkavost, i když je zima, jak v ruském filmu. Technický není k dostání všude a lékárenský smrdí jak kočka, proto se zaměříme na bezin do aut. Zajímá nás bude pouze oktánové číslo. Nejvhodnější se zdá být natural (cíťte to souznění s přírodou?) 95, pro jeho rozšířenost a poměr cena – výkon. 91 je slabota a v určitých situacích by s ním šlo tak akorát zalévat kytičky, nicméně hořít také. Naopak taková 98 slibuje, že voda na kávu začne vřít dřív, než si nachystáte hrneček. Pro fajnšmekry výrobce doporučuje V-power 99+, blue oktan 99 či super blue 100 od nejmenovaných firem (probíhají jednání), ale ještě to chce vyladit hořák pro maximální využití potenciálu těchto paliv. Firma má na příštím veletrhu v Mnichově kromě jiných novinek a inovací starších typů připraveno eso v rukávu – patentovaný systém přidavné nádržky na tekutý kyslík, určený pro expedice do velkých nadmořských výšek, případně pro vaření ve volném kosmu (pochopitelně s podmínkami odpovídající sadou nádobí). Výrobce si tím slibuje bezproblémové vaření v uzavřeném stanu – kromě horké polívčičky z bude i ta trocha kyslíku do plic. To je prozatím vše a přeji vám mnoho hezkých chvil jak u sporáku, tak ve skalách.

Děkuji panu P.S., obchodnímu zástupci firmy FIRETRONIC TT pro ČR, za plnou podporu a těším se na další spolupráci.

-HRV-

Jáma a Kyvadlo

(kratochvilné mírně odborné čtení) Článků o lanech jsem poslední dobou četl spoustu, v češtině, v angličtině (jinak totiž neumím...). Všechny byly o tomtéž. Nekonečné úplně stejné řádky o tom, jak ten či onen fous uchvá-

CLASSIC 10R
440 g

CLASSIC 10
380 g

CLASSIC
340 g

LIGHT
340 g

SUPER LIGHT
400 g

FREEWIDE
420 g

RAVELTIK S.R.O.
KOLŠOV 170
788 21 SUDKOV
TEL/FAX: 583 437 702
E-MAIL: OBCHOD@RAVELTIK.CZ

til pisatele. Že tenhle je nejlépe singl na světě a tam ten odpuzuje slunko, vodu, prach a snad i ještěrky. Roztrubovat do světa, že jednoduché lano se cvaká do expresky v jednom prameni, dvojiče po dvou, mi taky přijde nošení vody do vodárny (nebo tak nějak se to říká?). Kamarád řekl: „...napiš něco, parde, sděl masám co se děje za oponou...“

Tak teda sdělují. Vzpomínky sdělují.

„Tak co, Jimmy?“ povídám jedinci toho jména, „co si myslíš o tomhle šárp-edž testu?“ Jimmy na to: „Tak nějak to samé co ty, a tedy, že to je test o ničem, bez vypovídací hodnoty pro realistický život lana dráhného přes ty šárp-edže“. Šárp-edže jsou, přátelé vážení, ostré hrany v jazyce Winstóna Churchilla. Já a Jimmy sedíme na děsně bezpečném místě na světě: na zasedání bezpečnostní komise UIAA v Itálii. A Jimmy je stejně jako já vedoucím lanařského provozu. Já v Krkonoších a on ve státě Maine u yankee manufakturny Sterling Ropes. Shodujeme se na tom, že právě odhlasovaná nová norma UIAA 108 pro testování Sharp-Edge-Resistant lan je asi tak relevantní ke skutečnému životu jako neoprenová kombinéza pro galapážského leguána. Ale všichni ostatní EU výrobci, sedící okolo stolu, a naši kamarádi z Lanexu mluví jinak. Svět potřebuje Sharp-Edge lana, protože se jednoduše na trhu lan nic dlouho neděje, a marketingoví bossové potřebují něco na vaření. A tím pravým pokrmem pro chytivou lezeckou masu je beefsteak kuchtěný na Ostré Hraně. Jimmy je v sále překvapivě sám se svými názory a jeho americké sebevědomí se mi strašně líbí. „Sterling“ Jim zvedá ruku proti přijetí normy UIAA 108 osamocen. Vězte ale, je to jenom proto, že Singing Rock nevyrobí ještě horolezecké lano, a tedy nemáme hlasovací právo. Naše kotě Trinity single 10,3 vzběhlo z kotce až rok a něco na to. Jak jsem říkal na několika setkáních s lezeckou komunitou, ve skalách se nachází pramálo ostrých hran z leštěného ušlechtilého kovu o radiusu 0,75 mm a lano málokdy bývá v severní stěně Eigeru právě vytažené z klimatizační komory. Na Eigeru ty šutry musí šustět v docela nadupaném jízdním řádu. Ne že bych tam byl, to zase né, ale slyšel jsem vod Píta Šubrta. A taky jsem četl vod Píta, že za posledních dvacet let se nestal smrták s la-

nem přetřeným po pádu lezce na ostré hraně (nebo tak něco). Prostě že se to dlouho nestalo. Ale zato jsem viděl lano vod Franty z Horní Dolní, kterak mu na něj spadl šutr a rozpůlil lano kdesi v italských hvozdech. SuperSafe (přelož jako „moc bezpečný“) se teda Franta necítil, s těmi dvěma nově vzniklými rozcupovanými konci lana. Tenhle zádrhel způsobil šutr moderátní velikosti. A teď teda přiložím pod kotel. Tady se výrobci nehrnou s otevřenou náručí norem a testů, kde by šutry padaly v klimatizovaných laboratořích na klimatizovaná lana, a nebo by se lana dělala traverzově pod zátěží jako při pendlech. Takové testy totiž lana ničí, trhají, nedají se marketingově prodat. Zase na druhou stranu, až nějaký výrobce přijde s lanem, co tuhle sekací dřevci sodu vydrží, tak asi mírně zbohatne.

Jimmy tam sedí tak sám. Říká si: „Vydrž, yankee hochu, za chvíli to všem natřu a tebe potěším.“ Meeting pracovní skupiny UIAA Sharp Edge vrcholí, jsem vyzván ke své prezentaci, ruce se potí, sípavý dech se dere z mé hrudi, hrudi jindy tak uvolněné a sebejisté. Ve vzduchu elektrizuje napětí. Rozumějte, v publiku nesedí nikdo menší, než Michel Beal, Pit Schubert, Erich Kurzböck (vynálezce lana Edelweiss Stratos, dnes kope za Lanex) a další legendy. Představuji nový test na Sharp Edge po krkonošsku, tzv. Traverse Edge, kdy lano při pádu traverzuje přes kaskádu dvou schodečků a zachytí se na ostré hraně. Bohužel, legendy v publiku taky slyší mě, kterak tvrdím muziku s tvrzeními, že Stratos je přežitý, starý, neohebný, moderní nestratosová lana že se mu vyrovnají, že právě odhlasovaná norma UIAA 108 je nesouvisející s realitou a zbytečná. Vysvětluji paralyzovanému publiku, že ve zkušebně stuttgartské university jsem podnikl testy s mým Traverse ostřím „T-Edge“ (jak mu familiérně říkám) a že žádné lano testem neprošlo. Že tedy traverzový pohyb dnešní Sharp Edge Resistant lana nepřežijí. Ani jedno. Nula. Jsem šokován tím, že na konci mé prezentace sklízím potlesk na otevřené scéně. Až dnes mi došlo, proč mi tleskali. Abych už vypadl a neotravoval. Vždyť kam bychom se jako přisedlíci Bezpečnostní komise UIAA dostali po letech práce, kdybychom vytvořili testovací metodu, kterou naše lana neprojdou. Máme lana, vytvoříme metodu a lidé budou mít pocit většího bezpečí.

Nyní malá rekapitulace, co se dělo po tomto potlachu bezpečnosti UIAA. Lana se ocertifikovala dle UIAA 108, výrobci jsou šťastní, krámy jsou šťastné, lezci jsou šťastní (nebo lezou na fakt Sharp Edge odolných lanech). Idylka. A tedka já do toho se svým pesimismem a ostřehraněným skepticismem. Už slyším moravské lanaře (čerstvé Sharp Edge maturanty), kterak předou tu svou ostře-hraněnou nitku: „To se mu to kritizuje, sám Sharp Edge lano neumí udělat a ještě pino keců...“ Jo, jo. A víte proč? Než takhle, tak to radši vůbec. Až Franta z Horní Dolní zase pojedou do Dolomit s lanem, na které mu tam spadne šutr velikosti koňské hlavy, a tohle lano po pádu šutru pořád unese alespoň 200 kg kvůli případné evakuaci a spasení života, potom smeknu před tím pavoučkem, který tohle lanko upřede.

Přihodím taky pod kotel naměřená fakta. Onehdy jsem si nandal na ostrou hranu podle UIAA 108 jedno moc bezpečné lano (pozn. autora: abyste byli světoví, tak vězte, že anglicky se „moc bezpečný“ řekne Super Safe) a vydrželo úplně stejně (tedy jeden zachycený pád) jako jeden obyčejný singl 10,2 mm. K čemu potom taková zkouška?

Zase ty vzpomínky.

Jimmy „zee Sterling boy“ vstává od jednacího stolu UIAA mírně pokleslý nad neúspěchem svého příspěvku, ale správně nazhavaný vnést do severoamerických tunelů světlo. Na konci tunelu tady, v Evropě, se zatím v temné dáli něco pohybuje zleva doprava. Tam a zpět. Traverzovým pohybem. Obraz je mlhavý. Nevím přesně, co vlastně vidím, nebo spíše tuším. Možná je to ale Jáma a Kyvadlo. Vlastně vždyť já jsem zapomněl. Já jsem ten poslední, co o tom může něco vědět.

Zdravím tě, čtenáři.

Tebe, i tvé přátele.

Radek Fáborský
(Singing Rock lana)

Pozn. 1: Autor je pološilný pavouk poustevník, který se pachtí za lanařským Grálem.

Pozn. 2: Autor zde dává na vědomí, že na webu www.singingrock.cz v oddíle Technet se 31/3/2004 objeví technický rozbor celé problematiky, včetně výkresů, nákresů, všechnokresů.

Pozn. 3: Autor připouští, že pod tlakem neúspěšných business pravidel i on bude muset oceňovat nějaké svoje lano šárp-edž-resistent, ale víte, co si o tom myslím...

LANEX: S novinkami se roztrhl pytel

- **Vykopali jsme válečnou sekuru**
- **Nové logo je jen začátek**

Nikdy v minulosti neprošla česká jednička v horolezeckých lanech tolika zásadními změnami jako za poslední měsíce: lidé, logo, design visaček, web. Z výrobce se stává značka schopná pořádně „zatopit“ své konkurenci. Navíc, další novinky na sebe nenechají dlouho čekat.

Nové mladé tváře

Alena, Tomáš a Aleš doplnili horotým LANEXu v loňském roce. Společný cíl: vtisknout značce tvář a směr, který si zaslouží. Tvář, která bude důstojným nositelem výborných vlastností horolan LANEX a osloví mladé lezce daleko za hranicemi Česka.

Kdo se neptá, nic se nedozví

Obsáhlý marketingový výzkum, realizovaný ve spolupráci s agenturou Millward Brown na podzim loňského roku nenechal na LANEXu po stránce tzv. image nitku suchou, ale na druhou stranu přinesl mnohá důležitá zjištění, např. v produktové oblasti, tedy pro výzkum a vývoj horolan. Příjemným překvapením bylo, že v zahraničí jsou lanexová lana po stránce „komfort“ (manipulace s lanem, měkkost, příjemné v ruce) a „inovace“ (neustále se zlepšuje, používá moderní technologie) hodnocena dokonce lépe než konkurenční značky.

Co je ukryto v logu

Výběr nového loga a vůbec kompletní vizuální ztvárnění nového LANEXu byl úkol nesmírně složitý, podle dosavadních ohlasů napříč světovými trhy se však povedl na jedničku s hvězdičkou. Nové logo používá dynamický, „tučný“ řez písma, jeho zkosení a odstín červené barvy. To má podtrhnout prvotřídní kvalitu produktů, zaměření na nové technologie a progresivní design. Také značková jména jednotlivých lan jako Rock Palace, Altea Magic atd. doznaly radikálních změn – každé lano již na první pohled poznáte podle „svého“ typického logotypu (na nových visačkách). LANEX je tak první značkou na světě, která pomocí designu odlišuje např. typ lana, jeho použití apod.

Zeptejte se na co chcete – jednoduše, na webu

Internetové stránky www.lanex.cz mají kompletně novou grafiku a oddělenou sekci Outdoor, ve které naleznete vzkazovou tabulku, přes kterou lze snadno a rychle komunikovat, to jest pochválit, zhodnotit a tak :-> Pozor! V květnu tohoto roku dojde k úplnému oddělení horolezeckého sortimentu od „mateřského“ webu LANEXu. Vznikne tak samostatná stránka www.mylanex.com, která bude pouze a jen pro horolezce!

Návrat do budoucnosti v indiánském stylu?

Reklamní kampaň LANEXu, která na jaře startuje v mnoha významných horolezeckých magazínech a na Internetu má za cíl rozbouřit poněkud stojaté vody evropského (světového?) horolezeckého dění. Vrcholem bude letošní veletrh Outdoor, na kterém se finální dlouhodobá podoba značky LANEX představí v plné parádě. Podrobnosti kreativní strategie jsou dosud pečlivě stráženy tajemstvím, jedno je však jisté: mokasíny, luky, šípy a popř. nějakou tu pálenku s sebou! Těšíme se na vás, milí skalní indiáni! :-)

Váš LANEX tým
– placená inzerce –

Modernizace pádové věže v LANEXu

Hodnotíme-li jednotlivé značky horolezeckých lan z hlediska jejich parametrů, jsou bezpečnost a spolehlivost považovány za ty naprosto základní. Zcela samozřejmě s nimi počítá každý uživatel lana, aniž by je považoval za přidanou hodnotu konkrétního výrobku. Zmiňovat důvody proč jsou bezpečnost a spolehlivost lana nejdůležitější, je na tomto místě zcela zbytečné. Kdo leze, ví o čem mluvíme...

Značka LANEX patří oprávněně mezi světové výrobce horolezeckých lan nejen vysokou kvalitou svých lan, ale také vlastním testováním lan na moderním zkušebním zařízení s pádovou věží ve zkušebně vybavené klimatizační komorou. Na pádové věži se provádí simulace pádů, které mohou vzniknout v reálném prostředí při lezení. Pomocí naměřených hodnot ověřujeme počet pádů, které pro jednotlivé typy lan našim zákazníkům garantujeme.

V České republice jsou instalovány pouze dvě padací věže – v LANEXu a ve zkušebním ústavu v Radvanicích (zkušebna 1019). Přestože se nejedná o malou investici, snaha dodržovat a kontrolovat vysokou kvalitu vyráběných lan nás vedla k rekonstrukci pádové věže. Kruhové testy lan, které prováděla bezpečnostní komise UIAA (mezinárodní horolezecká komise) v r. 2001 dokázaly, že lanexové zkoušky jsou jedny z nej-

Závislost rázové síly na počtu pádů u lana Altea 10,5 mm

přísnějších. Platná norma ČSN EN 892 předepisuje jednotlivé druhy zkoušek, ale nedefinuje specifické požadavky na padací věž. Z toho důvodu dochází k relativně velkým rozdílům v naměřených hodnotách u jednotlivých výrobců a hlavně k rozdílům v počtu pádů u jednotlivých zkušeben.

V současné době se připravuje revize této normy, která stávající volný výklad technického řešení pádové věže velice zpřísňuje. Díky průběžnému sledování změn v legislativě a možnosti podílet se na přípravě a schvalování norem v rámci mezinárodních zasedání UIAA a CEN (mezinárodní komise pro tvorbu norem) jsme schopni flexibilně reagovat na připravované změny.

Abychom beze zbytku splnili zpřísněné požadavky připravované normy jako např. přesné měření rázové síly, měření rychlosti pádu nebo měření dynamického průtahu lana při prvním pádu, provedli jsme modernizaci naší pádové věže. K zásadním konstrukčním úpravám patří umístění nového tenzometru (čidlo pro měření rázové síly) přímo do hrany, která simuluje karabinu s poloměrem 5 mm. Tím dosahujeme velmi přesného měření rázové síly a navíc máme možnost měřit a sledovat její hodnoty při každém pádu až do přetrhu. Po každém nasimulovaném pádu zjistíme maximální rázovou sílu, která vznikne při pádu závaží 80 kg (pro jed-

noduchá lana) při předepsaném pádovém faktoru 1,77. Rázová síla, která je naměřena na hraně je registrována a vyhodnocována speciálním programem, který celý průběh zaznamenává do grafu.

Pro názornost uvádíme graf závislosti počtu pádů na rázové síle. Je zcela zřejmé, že rázová síla, která vznikne u prvního pádu je nejnižší. S každým dalším pádem se však zvětšuje a u pátého pádu je rázová síla až o 40% vyšší než u prvního. Je tedy zřejmé, že i v reálném prostředí bude každý další pád do lana tvrdší a tvrdší, protože se snižuje dynamičnost lana a naše tělo tak bude více zatěžováno. I přesto, že na první pohled není zřejmé porušení lana, naměřené hodnoty znázorněné v grafu dokazují nezbytnost obměny lana a po tvrdém pádu jeho vyřazení z používání.

Zpřísněná norma předepisuje rovněž měření rychlosti pádu závaží mezi třetím a čtvrtým metrem pádu v časovém intervalu 101,1 (+1,3/-0,3) milisekund. Z toho důvodu bylo nutné doplnit věž o laserové snímače, které jsou schopny s uvedenou přesností měřit dobu „přeletu“ závaží mezi definovanými body.

Dalším novým parametrem, který nová norma sleduje je měření dynamického průtahu lana při prvním pádu. I tento požadavek vyvolal další konstrukční úpravy věže a instalaci čidel.

Všechny naměřené parametry jsou při pádové zkoušce počítačově zpracovány a vyhodnocovány, přičemž je možné sledovat chování lana v průběhu celé pádové zkoušky.

Jsmo přesvědčeni, že se modernizace naší pádové věže v konečném efektu projeví v ještě vyšší kvalitě našich horolezeckých lan a pomůže našim vývojovým pracovníkům připravit nová lana, která budou schopna plnit i ty nejnáročnější požadavky lezců.

Váš LANEX tým
– placená inzerce –

Skalní záchranná služba v CHKO Broumovsko

Zpráva o činnosti za rok 2003

Skalní záchranná služba má za sebou čtvrtou sezónu. Naším posláním a cílem je pomoc při záchranných pracích profesionálních složek integrovaného záchranného systému okresu Náchod, zejména Hasičského záchranného sboru a Zdravotnické záchranné služby okresu Náchod a Policie ČR. Tato pomoc obsahuje zejména poskytnutí první předlékařské pomoci, vyproštění postižených z nepřístupných míst, transport v nepřístupném terénu k dopravním prostředkům, pomoc při pátracích akcích v nebezpečném terénu.

Proti minulým sezonám jsme zaznamenali značný nárůst zásahů. Naši členové zasahovali celkem v 17 případech. Prováděli jsme transporty turistů, pátrací akce po ztracených dětech na žádost Policie ČR, asistovali jsme hasičům i zdravotnické záchranné službě. Je zajímavé, že se zvyšuje frekvence zásahů v zimním období. Úplný přehled všech našich akcí naleznete na našich webových stránkách.

Díky nárůstu případů je stále kvalitnější spolupráce s operačním střediskem Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje územního odboru Náchod. Zde jsme mohli nejdříve uplatnit naše místopisné znalosti zdejšího rozlehlého a velmi členitého terénu. Navázali jsme spolupráci se školícím zařízením HZS ve Velkém Poříčí při výcviku hasičů – lezců. Zde jsme zajišťovali doprovod po zdejším lezeckých terénech a mohli jsme se takto účastnit prakticky při výcviku hasičů lezců – instruktorů. Protože jsme přesvědčeni, že hasiči patří ke špičce v záchrane osob z výšek, je pro nás ctí, že se můžeme prakticky účastnit těchto výcviků. Přísloví, že „štěstí přije připraveným“ bereme vážně a tak se naši členové během celého roku připravovali a zdokonalovali v oblasti záchrany osob z výšek, znalostí místopisných, i v oblasti první pomoci. Zde jen připomenou, že většina našich členů je stále instruktory horolezectví ČHS.

Ukutečnili jsme společná cvičení, která měla za úkol prověřit připravenost našich členů. Celkem se jednalo o čtyři cvičení v polické sokolovně, školení první pomoci včetně praktického nácviku obzavozových technik a kardiopulmonární resuscitace na resuscitační loutce

pod vedením lékaře ve výcvikovém středisku HZS Náchod a tři víkendová soustředění v Teplicko–adršpašských skalách.

Letošní rok jsme dokonce mohli naše nabyté dovednosti prezentovat na závodech horských služeb v Bielatalu – Sasko 24.5. a na Velké Hejšovině – Polsko 6.9.

V rámci jarního soustředění v Adršpachu jsme provedli praktickou ukázkou záchranných technik pro laickou odbornou veřejnost, kde si na závěr zájemci mohli vyzkoušet roli zachráněného. Ještě jednu podobnou ukázkou jsme zopakovali v červnu pro dobrovolné hasiče z Adršpachu a Meziměstí.

V měsících září a říjnu jsme na žádost našich kolegů z Vodní záchranné služby Náchod provedli základní seznámení s materiálem používaným při skalním lezení, výstupu po laně, záchrane z výšek a hloubek a praktický nácvik slaňování pomocí slaňovací osmy pro studenty Vyšší zdravotní školy MEDEA v Praze.

Také letošní sezonu jsme drželi hlídky v Teplicko–adršpašských skalách. Naši členové dobrovolně bez nároku na odměnu odsloužili přes dva tisíce hodin, kdy byli připraveni okamžitě pomoci na pokyn operačního důstojníka Integrovaného záchranného systému. Tímto skutkem bychom chtěli poukázat na skutečnost, že jsme členy Českého červeného kříže a přispět tak k práci této světové organizace.

Na požádání pořadatelů jsme pomáhali zajišťovat bezpečnost při závodech horských kol X-TERRA a Rallye Sudety.

Velmi si vážíme kontaktu, který jsme navázali s Pitem Schubertem, vedoucím Bezpečnostní sekce Německého alpského spolku DAV.

Dále jsme se zúčastnili semináře horské medicíny v Bedřichově, kde jsme navázali aktivní spolupráci se členy Lékařské a bezpečnostní komise ČHS.

Letošní rok jsme získali grant ministerstva vnitra na vybavení našich členů ochrannými pomůckami. Ke grantu bychom se nemohli přihlásit bez příspěvků některých firem, protože dotace je podmíněna třicetiprocentní finanční spoluúčastí.

Děkujeme proto firmám Orgatex Náchod, Doldy Machov a Pinguin Hronov za podporu naší činnosti. Děkujeme za spolupráci obecním úřadům v Adršpachu a Teplicích nad Metují, Českému červenému kříži, ČHS, Hasičskému záchrannému sboru, Zdravotnické záchranné službě a Policii ČR.

Díky všem, kdo se rozhodli cokoliv udělat pro člověka v nouzi a nezůstávají lhostejní k jakékoliv lidské bolesti, díky všem našim členům za jejich čas strávený při pomoci lidem ve skalách.

Ve Velkém Poříčí, leden 2004

Kontakt:

Skalní záchranná služba, Náchodská 530,
549 32 Velké Poříčí
tel.: 491 489 210, 607 917434 – náčelník
fax.: 491 489 214
e-mail: szsbr@hkk.izscr.cz
WWW: sweb.cz/szsbroumovsko
číslo účtu: ČSOB 164294738/0300

Sandály 04

Nová řada oblíbených a osvědčených sandálů TRIOP ještě letos!

Máte rádi sandály pro jejich vzdušnost, ale nechce se Vám je pokaždé zapínat? Tak pro Vás je zde nová elegantní výrobek, kožená nazouvací obuv

Nová řada sandálů s PUR mezopodešví a protiskluznou podešví. Vyznačuje se lehkostí a variabilitou. Díky na mezopodešví mohou být kožené, nebo pryžové.

Model City

- jde o model určený spíše do městského prostředí. Lze jej samozřejmě použít i v přírodě. Usňový svršek je příjemný a velice pohodlný, ale náročnější na údržbu.

www.triop.cz

Strelecká veža

(2.131 m)

(Južná stena)

Osamotená vyvýšenina v priestrodí Veľkej Studenej doliny. Na juh a na východ sa láme zraznými stenami a budí dojem mohutnej veže, zatiaľ čo na sever prechádza pretiahlym chrbtom do Streleckých polí a má nepatrnú relatívnu výšku.

Južná stena Streleckej veže patrí medzi vyhľadávané a obľúbené horolezecké ciele. Najmä ľavý a pravý pilier býva častým cieľom horolezcov.

Prístup:

za Bránou vo Veľkej Studenej doline odbočíme doprava a neznackovaným chodníkom v kosodrevine k Studeným plesám a sutoviskom pod stenou.

Prehľad výstupov:

1. „Ľavý pilier“ klas. IV, 2 hod., AP/22, K/1444
J. Lukáč, K. Pavlík, A. Rapoš, 29. VI. 1951

2. „Ľavým žľabom“ klas. IV-V, 3 hod., AP/21, K/1445
A. Kertvélyessy, A. Puškáš, 23. II. 1951

Pozn. lezené len za zimných podmienok

3. „Prostredným pilierom“ klas. IV-V, 3 hod., AP/23, K/1446
F. Kelle ml, A. Puškáš, 7. VII. 1951

4. „Pravým žľabom“ klas. V, 4 hod., AP/20, K/1447
A. Puškáš, L. Szabó, 7. II. 1951

5. „Pravý pilier“ klas. V, 3 hod., AP/24, K/1448
F. Kelle ml, A. Puškáš, J. Šuna, 11. VII. 1951

6. „Kút v platni“ klas. IV+Ao, 4 hod.

A. Ferencová, L. Páleníček, 1. II. 1975

2. zima: M. Palouš, V. Appel, Schwarcz, 27. XII. 1977

1. leto: K. Jakeš, B. Mrozek, 2. VIII. 1975

2. leto: Králiček, Milo, 8. V. 1976

3. leto: J. Tremba, L. Gancarcčík, J. Bednár, leto 1976

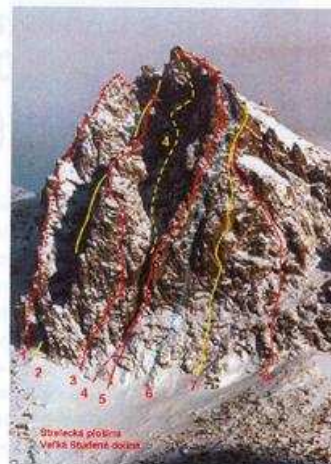
7. „Pilier“ klas. V,A1, 3,5 hod.
J. Bednár, L. Gancarcčík, 24. X. 1976

2. leto: J. Tremba, Vasilko, 30. X. 1976

3. leto: K. Jakeš a druh, 23. IV. 1977

1 sólo a RP: P. Jackovič, 31. VIII. 1988, klas. VI

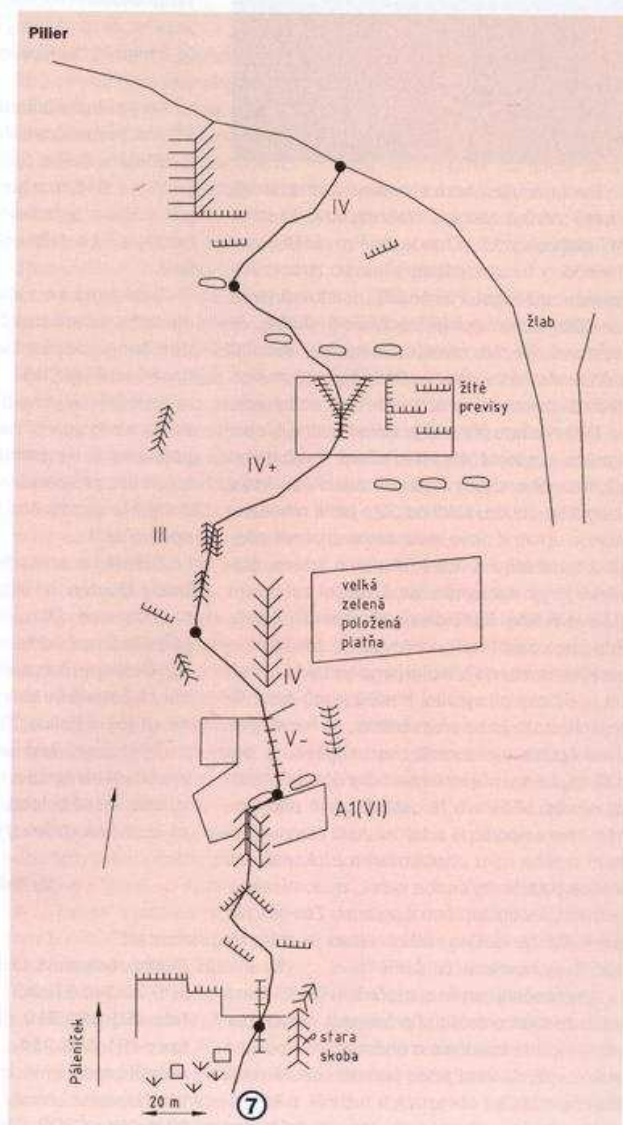
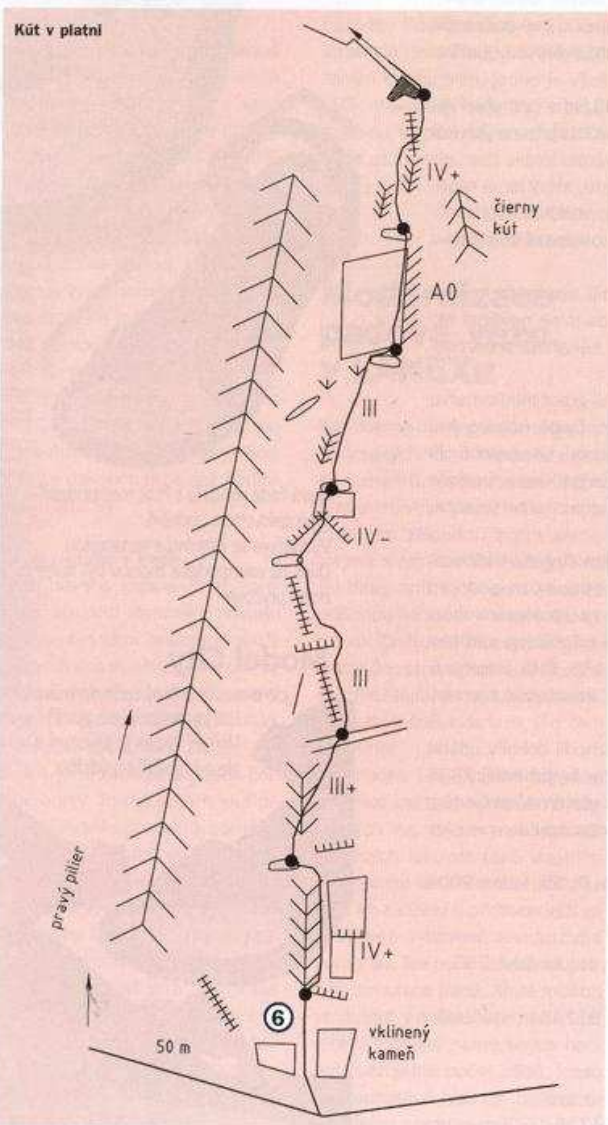
8. „Pravou časťou steny“ klas. IV-V, 3 hod.
J. Horan, F. Odložilík, A. Puškáš, 22. IX. 1963

Východnou stenou od Streleckých plesí.

9. „Stredom steny“ klas. IV-V, 1 hod., AP/25, K/1449
V. Prokeš, A. Puškáš, P. Vavro, VIII. 1958

text a náčrt: Jozef Gurník

Himálajská výročí 2004

V letošním roce lze oslavovat hned několik významných horolezeckých výročí v nejvyšším pohorí Země. Uvádím několik „základních“ výročí a také další zajímavé prvovýstupy.

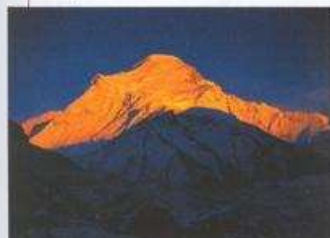
K2 (8.611 m)

■ 50. výročí prvovýstupu na vrchol. Italská expedice, vedoucí A. Desio, na vrcholu dne 31. 7. 1954: Achille Compagnoni, Lino Lacedelli

Cho Oyu (8.201 m)

■ 50. výročí prvovýstupu na vrchol. Rakouská minivýprava, vedoucí Herbert Tichy, na vrcholu dne 19. 10. 1954: Josef Jöchler, Herbert Tichy, Pasant Dawa Lama.

Shisha Pangma (8.046 m)

■ 40. výročí prvovýstupu na vrchol. Čínská expedice, vedoucí Hsu Ching, na vrcholu 2. 5. 1964: Hsu Ching, Chany Chun-yen, Wang Fuchou, Chen-san, Cheby Tien-liang, Wu Tsung-gueh, Sodnam Dorji, Minar Trasuj, Dorji, Tontan.

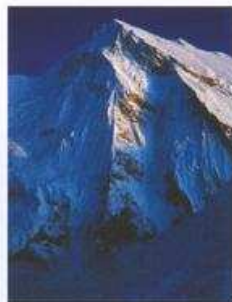
Gyachung Kang (7.922 m)

■ 40. výročí prvovýstupu na vrchol. Japonská expedice, vedoucí Kazuyoshi Kohara, na vrcholu 10. 4. 1964: Yukihiko Kato, Kiyoto Sakaizawa, Pasant Phutar III.

Talung (7.349 m)

■ 40. výročí prvovýstupu na vrchol. Německá výprava, vedoucí Ri-

chard Hechtel, na vrcholu dne 19. 5. 1964: Franz Lindner, Tensing Ninda Sherpa.

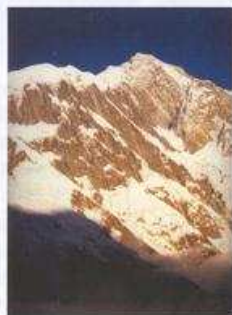

Významná československá výročí

Annapurna IV (7.525 m)

■ 35. výročí dosažení prvního himálajského vrcholu československými horolezci.

Severní stěna. Čs.-nepálská výprava, vedoucí Vladimír Procházka, na vrcholu dne 7. 10. 1969: Miloš Albrecht, Ang Babu Sherpa.

Bhagirathi III (6.452 m)

■ 25. výročí prvovýstupu severním hřebenem.

Česká výprava, vedoucí Zdeněk Lukeš, na vrcholu 8. 10. 1979: Karel Jednot, Zdeněk Lukeš, Leopold Páleníček.

Manaslu North II (7.157 m)

■ 25. výročí prvovýstupu na vrchol. Severní hřeben.

Česká výprava, vedoucí Vladimír Krupička, na vrcholu: dne 16. 10. 1979: Jan Červinka, Otakar Srov-

nal, dne 18. 10.: Miroslav Novotný a Vladimír Krupička.

Cho Oyu (8.201 m)

■ 20. výročí výstupu ženského družstva.

Čs.-nepálská výprava, vedoucí Věra Komárková, na vrcholu: Věra Komárková, Dina Štěrbová, Ang Rita Sherpa, Nurbu Sherpa.

Lhotse Shar (8.400 m)

■ 20. výročí prvovýstupu jižní stěnou.

Čs.-nepálská výprava, vedoucí Ivan Gálffy, na vrcholu: 20. 5. 1984 Zoltán Demján, 21. 5. Peter Božík, Josef Rakoncaj, Jaromír Stejskal.

Dhaulagiri I (8.167 m)

■ 20. výročí prvovýstupu západní stěnou.

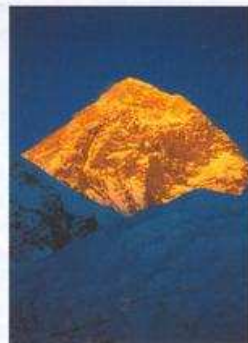
Čs.-italská expedice, vedoucí Jiří Novák, na vrcholu dne 23. 10. 1984: Jan Šimon, Karel Jakeš, Jaromír Stejskal.

Mount Everest (8.848 m)

■ 20. výročí prvního výstupu čs. horolezců na Mount Everest. Polská cesta.

Čs.-nepálská výprava, vedoucí František Kele, na vrcholu 15. 10.: Zoltán Demján, Jozef Psotka, Ang Rita Sherpa.

Jiří Novák

foto: Jiří Novák,
K-2 a Manaslu II archiv

Již 30 let
s Vámi
dobýváme svět

SIRJOSEPH

Terza Torre di Sella (2.696 m)

/Dritter Sellatum/ Třetí věž Sella

Seconda Torre di Sella (2.598 m)

/Zweiter Sellatum/ Druhá věž Sella (2.598 m)

Oblast: Dolomity, skupina Sella
Severní, západní a jihozápadní stěny
Převýšení: 120 až 400 m

Východiska, nástup:

Sedlo Passo di Sella/Sellapass (2.244 m) s několika parkovišti. Od hotelu Sella Hospic po značené cestě č. 649 SV směrem až k úrovni 2. a 3. věže Sella. Po odbočení po pěšinách v sutí k úpatí stěn, 30 až 40 min.

Věže Sella

Západně od masivu Piz Ciavazes, jednoho z nejvýznamnějších štítů skupiny Sella, je situováno seskupení pěti věží Sella. Vynikají s nádhernou pevnou skálou, snad nejvíce severní stěna druhé věže, a tak většina cest představuje skutečné lezecké „lahůdky“.

Terza Torre di Sella

Výstupové cesty:

1. SZ hřeben

S. Häberlein, Kathe Bröske, K. Spilka, 27. 8. 1906

Obtížnost: IV v koutu pod „spirálovou“ rampou, před tímto úsekem lze odbočit doprava Hollovou variantou (III), jinak převážně III a III+, převýšení 400 m, 3 až 4 hod.

2. Levá SZ stěna

R. L. Bianco, G. Mazzotti, U. Perini, A. Tanesini, 1942

Obtížnost: místy V, vlastní jisticí prostředky, 5–6 hod.

Téměř nelezená cesta vedoucí zejména komíny a spárami, závěr společný s normální cestou.

3. SZ stěna

U. Meneghel, R. Torresan, 1947

Obtížnost: místy IV, převýšení 250 m k rampě normální cesty, 3–3,5 hod.

Patrně neopokovaná cesta.

4. SZ zářez

H. Harrer, H. Feiertag, 15. 8. 1934

Místy IV a V+, často III až IV, k dojištění vklíněnce a smyčky, převýšení 370 m, 4 až 5 hod. Cesta vedoucí často mokřými komíny a spárami, v horní části nad rampou „normálky“ je lámavá skála.

5. Cesta „Dietro d'Angolo“

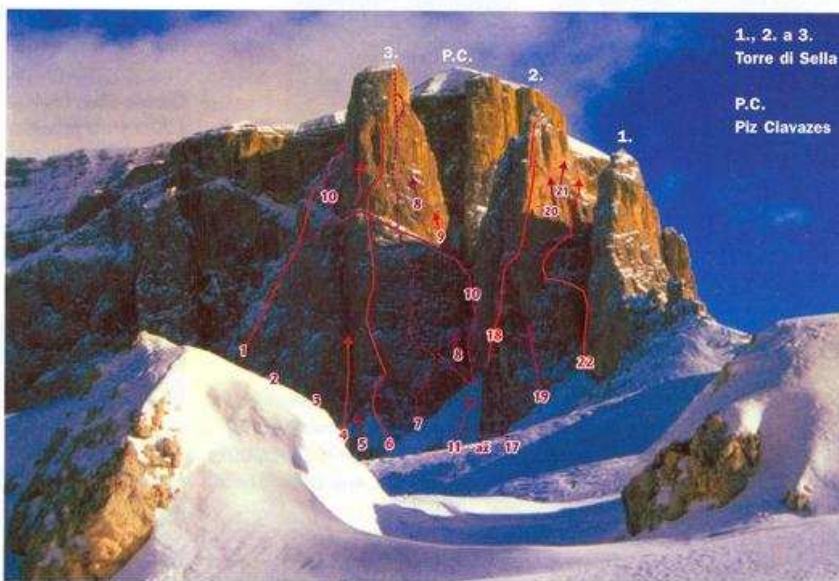
Rossin, Zampatti, Feste, 19. 8. 1992

Obtížnost: 1 místo VII+ (A1), často V– až VI–, cesta je částečně vyskobovaná, k dojištění vklíněnce a smyčky, 350 m, 4 hod.

Zajímavá cesta vedoucí kouty a plotnami, pevná skála.

6. SZ hrana

M. Senoner, C. Runggaldier, 1962

1., 2. a 3.
Torre di Sella

P.C.
Piz Ciavazes

Obtížnost: 1 délka VII (V+/A0), řada skob ponechána, k dojištění vklíněnce a smyčky, převýšení 350 m, 4 až 5 hod.

Logická cesta s převážně kvalitní horninou.

7. Vinatzerova cesta

J. B. Vinatzer, V. Peristi, 23. 6. 1935

Obtížnost: 1 delší úsek VI+ (V, A0), převážně IV a V, kvalitní zajištění, k případnému dojištění vklíněnce a smyčky, převýšení 340 m, 4 až 5 hod.

Krásná „vzdušná“ cesta vedoucí spárami a stěnami.

8. Einsenstecken

Prvovýstup z r. 1948, obtížnost: V, A1

Další podrobnosti chybějí.

9. Jahnova cesta

G. Jahn, E. Merlet, G. O. Dyrenfurth, 11. 8. 1918

Obtížnost: 2 místa IV–, převážně III+ a III, řada lehčích úseků, zajištění skobami, včetně vrtaných skob, k dalšímu jistištění smyčky a vklíněnce, převýšení 250 m, 2 až 3 hod.

10. Normální cesta

K. Berger, E. Franzelin, 1900

Obtížnost: 1 úsek IV–, několik míst III až IV, částečně chodecký terén, k jistištění smyčky a vklíněnce, převýšení 280 m, 2,5 až 3 hod. Setupová cesta, takže při výstupu, zejména od konce dopoledne, je nutno počítat s pohybem v „protisměru“.

Seconda Torre di Sella

Severní stěna

11. Fata Morgana

H. P. Eisendle, H. Kammerlander, červen 1982

Obtížnost: 1 úsek VII–, převážně VI a V+, k za-

jištění smyčky do hodin, vklíněnce, převýšení 230 m, 3 až 4 hod.

Fantastická elegantní cesta v plotnách s pevnou skálou.

12. Cesta „Vladimír“

S. Comploi, I. Rabanser, 24. 7. 1988

Obtížnost: 1 místo VI–, často V a V+, částečně vyskobováno, k dalšímu jistištění vklíněnce a smyčky, 250 m, 4–6 hod.

Obtížná cesta v pevné skále.

13. Plattenspieler

Hans Peter Eisendle, Hans Kammerlander, 1980

Obtížnost: několik míst VII a VI+, převážně V+ a VI, k doplňkovému jistištění smyčky a vklíněnce, převýšení 250 m, 4 hod.

Elegantní cesta stěnami a plotnami. Původně vylezená cesta dvojice Eisendle/Kammerlander byla v r. 1987 znovu prostoupena „v prvovýstupu“ a zajištěna 13 vrtanými skobami!

14. Cesta bratří Messnerů

Günther a Reinhold Messnerovi, srpen 1968

Obtížnost: 2 délky VI–, úseky V a V+, v horní části II až III. K jistištění je nutné vybavení smyčkami a vklíněnci, převýšení 250 m, 3 až 4 hod.

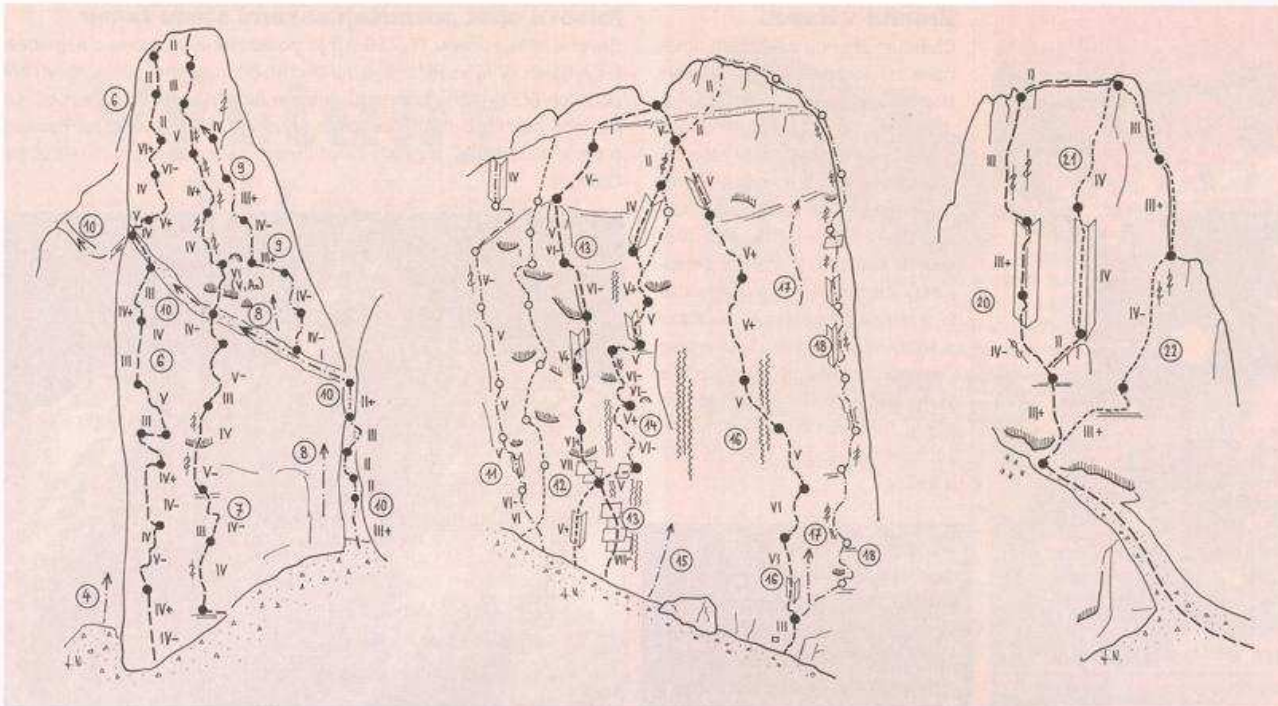
Nádherná cesta stěnového charakteru v pevné skále, místy psychicky náročnější pro nižší možnosti zajištění.

15. Steppenwolf

S. Bichelbauer, G. Erlacher, 13. 8. 1983

Obtížnost: místy VII, často VI, k jistištění skoby a vklíněnce, 150 m k cestě bratří Messnerů, 6 hod.

Náročná cesta v pevné hornině.

16. Mikali

Roly Galvagni, Massimo Maceri, srpen 1995
 Obtížnost: několik míst VI v 2. a 3. délce, převážně V a V+, částečné zajištění, k dojištění sada vklíněnců, smyčky, převýšení 250 m, 3 až 4 hod.

Lezecky zajímavá cesta v pevné skále s vyrovnanou obtížností – 8 délek v rozpětí V– až VI.

17. Cesta „Glück/Rezzera“

F. Glück, Maria Itala, G. B. Rezzera, 17. 8. 1936

Obtížnost: po jednom místu VI a V+, převážně IV a V, k dojištění smyčky a vklíněnce, 4 hod. Pěkná, ale málo lezená cesta.

18. Severozápadní hrana

M. Zelger, paní von Kaspanoff, léto 1913
 Obtížnost: často IV+, další úseky III a IV, kvalitní trvalé zajištění, pro jistotu je vhodné vybavení několika smyčkami a vklíněnci, cca 3 hod.

Krásná a elegantní klasická cesta v dobře členité hornině, ale místy se již vyskytuje mírné „ohlazení“ skály. Na trase existuje při odchýlení se od správného směru výstupu, riziko možných těžších variant.

19. Demetzova varianta

M. Demetz, F. Glück, 1935

Obtížnost: V/AO, většinou IV, k jištění smyčky do hodin a vklíněnce, varianta s převýšením 150 m.

Jihozápadní stěna

20. Kostnerův zářez

María Gabloner, Franz Kostner, 1905

Obtížnost: místy III+ a IV–, často II a III. Většina stanovišť je vybavena skobami, existuje i mezijištění. K dalšímu jištění je vhodné vybavení sadou vklíněnců a smyček, 1 až 1,5 hod. Oblíbená a zajímavá cesta, bohužel již s „opotrebovanou“ skálou.

21. Glückův zářez

Ferdinand Glück se spolulezci, patrně v r. 1930
 Obtížnost: místy IV– a IV, často II a III+, cesta je málo zajištěna, proto je nutné mít vlastní – běžné – jisticí prostředky, převýšení 100 m, 1 až 1,5 hod.

Krátká cesta, místy lámavá hornina.

22. Via Fessura

Prvovýstupci nejsou známi

Obtížnost: krátká místa IV–, ostatní úseky do III a III+, k vlastnímu zajištění vklíněnce a smyčky, zejména do hodin, čas výstupu 1 až 1,5 hod.

Zajímavá a často lezená lehká cesta.

Sestup:

■ Seconda Torre di Sella

Sestup normální cestou, místy II, často chodecký terén s řadou možností a znatelnými pěšinami. Nejprve sestup východním směrem ke komínu, tím do sedla pod masivem Piz

Ciavazes, dále na jih k úpatí stěny, 40 až 50 min.

■ Terza Torre di Sella

Normální cestou: sestup je dostatečně vyznačen, nejprve SV směrem, dále řada slánění á 20 m a chodecký terén s výraznou stopou po „spirálové rampě“. V závěru další slánění 20 až 25 m, cca 1, 5 hod.

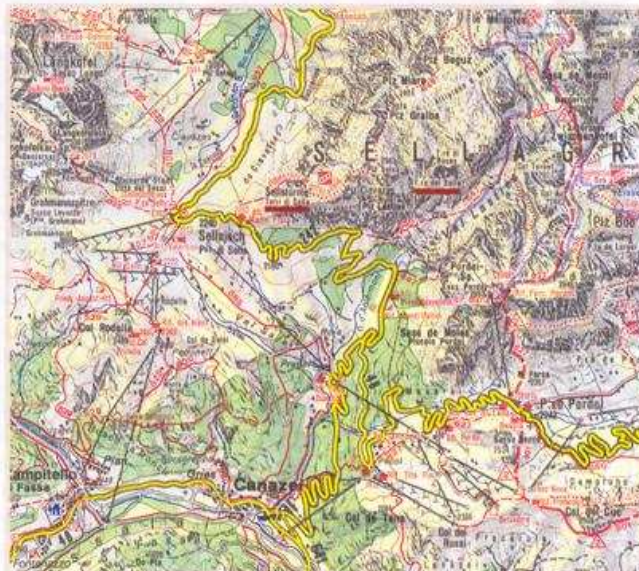
Literatura:

- Dolomiten Vertikal, Stefan Wagenhals & Freunde, Lobo Edition, Leonberg, 2003
- Dolomiten, Sella Langkofel, Richard Goedeke, Beriverlag Rudolf Rother, 1996

Mapy:

- Gröden Cortina Marmolada, 1 : 50 000, Freytag & Berndt
- Cortina d'Ampezzo, č. 55, 1 : 50.000, KOMPASS

Jiří Novák

Velký výběr

oblečení, lezeček
a lezeckého materiálu

BOULDER SHOP

BOULDER SHOP

V Jámě 6, 110 00 Praha 1
telefon: 222 231 253
shop@boulder.cz
www.boulder.cz

a jdi...

Za demotivaci neručíme!

Brenna v Huecu

Christian Brenna zavítal do americké boulderové Mekky, oblasti Hueco. Zaměřil se spíše na pohodové lezení, takže zprávy jsou spíše o tom, jak se mu při letu zatoula boulderem a o kolik se oproti loňsku zvedlo vstupné do parku. Takže, chcete-li si užít převyšších boulderů s malými škrabkami či obrovskými kapsami (v americké angličtině: huecos) s kroky snadno čitelnými, ovšem „excelentní kvality“, nezbude vám, než se k Phoneixu vypravit sami. Telefonní číslo ohledně rezervace pobytu je: 001 915 857 1135.

Arnaud Clavel a Matteo Giglio

Tito dva horolezci se vyřadili ve Valle d' Aosta. Koncem ledna udělali napřímovací variantu k cestě „Que je t'aime 6b+“ na Mont de la Saxe. Dvě nové délky vedou skálou (6b+ a ledem VI) a zkracují tak dlouhý traverz k centrálním pasážím cesty. 2. března potom oba horští vůdci z Courmayeru odcestovali pod Orrido, kde vylezli dvě nové cesty: „Le moment propice...“ (120 m, II/5 M7+) a „... pour reevnir“ (80 m, II/4 M5), obě jsou nalevo od „Au bout des thermes“. Na stáncích najdete borháky.

1. 3.

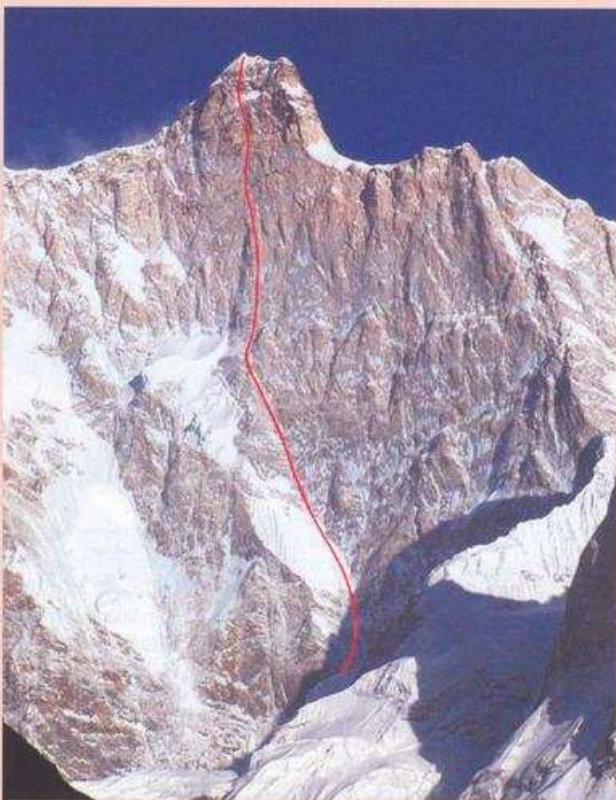
1. března začalo Patriku a Bérhaultovi a Philippe Magninu „Velké alpské dobrodružství.“ Oba plánují v osmdesáti dvou dnech vystoupit na 82 alpských čtyřtisícovek. Každý den jeden vrchol, nehledě na počasí. Úctyhodný plán! Dodejme jen, že oba protagonisté nejsou žádní začátečníci. Patrik Bérhault se v roce 2001 vypravil na Alpský Traverz (též název filmu promítaného na teplickém „Fesťáku“), kdy v 167 dnech přešel Alpy, a to ze Slovinska až po Francii. Po cestě přitom přešel mnoho klasických alpských cest.

Dobré i špatné zprávy

Střídavé úspěchy měla výprava Johnnyho Coppa a Joshe Whartona v Patagonii. Na jedné straně přiletěli akorát v době, kdy zastihli nejdelší periodu dobrého počasí v novodobé historii a vylezli na dva vrcholy, na straně druhé museli výpravu předčasně ukončit.

Rusové opět pokoušejí severní stěnu Jannu

Severní stěna Jannu (7.710 m) je považována za jednu z nejnebezpečnějších. V říjnu loňského roku chybělo ruskému týmu na vrchol pouhých 500 výškových metrů, ale pro hrozící lavinové nebezpečí se rozhodli horolezci vrátit. Na konec března je naplánován druhý pokus o tento himálájský bigwall. Devítičlenný tým opět povede Alexandr Odinčov.

Severní stěna Jannu, přetřísáno z www.planetmountain.com

Nejprve oba horolezci vystoupili na Fitz Roy – kombinace Francouzské a Argentinské cesty v převýšení asi 2,5 km jim zabrala pouhých 17 hodin. O dva dny později vylezli Rakouskou cestou na Agüa St. Exuperi, ve které přešli volně (obtížnost až 5.11.) i několik technických délek. Záchranná akce několika vážně zraněných horolezců ovšem zapříčinila předčasný konec výpravy. K dovršení smůly si Wharton cestou pro pomoc vážně zranil kotník.

Bigwall v Antarktidě

Američané Josh Helling a Mike Liebecki vylezli novou cestu sedmi-setmetrovou západní stěnou Fenrisu, ve zřídka navštěvované Zemi královny Maud. Celkem 16 dní lezli v této liduprázdné krajině s žulovými stěnami, čtrnáctidélkovou cestu. Obtížnost A4, 5.10+ je ještě ztížená extrémně nepříznivým počasím a velkými mrazy. Zkuste si v takových podmínkách vůbec obouvat lezečky!

Jméno kopce – Fenris (Fenrir) – je odvozeno z místní mytologie, kde znamená obrovského strašidelného vlka.

A to je pro dnešek vše. O tom, jak v Kanadě uspěl Mauro „Bubu“ Bole, Anna Torretta a Israel Blanco byste se měli dočíst až v příštím čísle.

Zpracováno podle serverů:
www.climbing.com,
www.digitalrock.de,
www.8a.nu,
www.planetmountain.com,
www.webclimbing.com,
www.klettern-magazin.de

Výstupy s Tilakem

**Ve spolupráci s firmou Tilak jsme
pro vás připravili soutěž
o nejzajímavější lezecký počín.**

Soutěže se mohou zúčastnit všichni ti, kteří nejsou sponzorovaní a kteří si myslí, že by se o jejich výpravě měli ostatní dozvědět.

Musí jít o výpravy, které podnikli amatéři (tedy nesponzorovaní lidé), výpravy musí být kolektivní (tedy žádná osamělá sóla) a musí se při nich lézt. Více než stupeň lezeckých obtíží hodnotíme originalitu celého počínů a následnou zprávu o celé akci! Nejzajímavější akce bude odměněna dvěma sadami GORE_TEXOVÉHO® oblečení podle vlastního výběru od firmy **Tilak**.

Projekty nesmí být starší než jeden rok a v jednom kalendářním roce můžete přihlásit jenom jednu akci. Bližší informace v redakci.

PRIMA SPACÍ PYTLÉ

je největším výrobcem spacích pytlů v ČR. Má v jejich výrobě mnohaletou zkušenost, ušila od roku 1989 desítky tisíc spacích pytlů. Od roku 2003 se specializuje na výrobu z nejnovějších světově špičkových materiálů bez jakýchkoli kompromisů. Tvar, rozměry a každý detail spacáku jsou dovedeny k dokonalosti. Díky mimořádné kvalitě a doživotnímu servisu jsou spací pytle PRIMA oblíbeny na celém světě.

lizuje na výrobu z nejnovějších světově špičkových materiálů bez jakýchkoli kompromisů. Tvar, rozměry a každý detail spacáku jsou dovedeny k dokonalosti. Díky mimořádné kvalitě a doživotnímu servisu jsou spací pytle PRIMA oblíbeny na celém světě.

NÁZEV	IZOLACE		TEPLOTNÍ ROZSAH (°C)				HMOTNOST (KG)	DOPORUČENÁ CENA (Kč)
	MATERIÁL	VRSTVY	MAX.	KOMFORT	EXTREM			
BIKE 3D	Polarguard 3D	1x100 g/m ²	+25	+8	-2	-7	0,8/1,0	od 2.490,-
TULÁK 3D		2x100 g/m ²	+20	0	-7	-16	1,2/1,4	od 3.190,-
TREK 3D		3x100 g/m ²	+15	-7	-15	-25	1,6/1,8	od 3.690,-
BIVAK 3D		4x100 g/m ²	+10	-12	-22	-32	2,0/2,2	od 4.390,-
EXTREM 3D		5x100 g/m ²	+5	-15	-25	-37	2,4/2,6	od 4.790,-
BIKE	Thermolite EXTREME	1x100 g/m ²	+25	+10	0	-6	0,8/1,0	od 1.990,-
TULÁK		2x100 g/m ²	+20	+2	-5	-14	1,2/1,4	od 2.590,-
TREK		3x100 g/m ²	+15	-5	-15	-23	1,6/1,8	od 2.990,-
SPORT	Thermolite SUPER	2x100 g/m ²	+20	+4	-4	-12	1,8	od 1.890,-
HORAL		2x200 g/m ²	+15	-2	-10	-18	2,2	od 1.990,-

POZOR - POUZE NA PRODEJNĚ Václavkova 39, 615 00 BRNO
se koná výprodej následujících spacáků s izolací Polarguard 3D:

BIKE 3D „eco“	1.790,- Kč	TREK 3D „eco“	2.190,- Kč
TULÁK 3D „eco“	1.990,- Kč	BIVAK 3D „eco“	2.490,- Kč

PRIMA OUTDOOR, s.r.o., Václavkova 39, 615 00 Brno
tel./fax: 548 212 768 • mobil: 608 818 780 • e-mail: prima@primaspacaky.cz
www.primaspacaky.cz

Soft Shell

tilak®

kolekce 2004

Latok

Elastická Soft Shellová bunda anatomického střihu pro univerzální použití. Na ramenu materiál se zvýšenou mechanickou odolností – Synergy ripstop. Určena pro horolezectví, skialpinismus, lyžování, turistiku a další aktivity v přírodě.

Zesílení ramen materiálem Synergy. Anatomicky tvarované rukávy. X-back flex design. Integrovaný ventilační systém pod pažemi. Čtyři vnější kapsy plus kapsa na rameni na telefon, výškoměr, GPS. Stahování v bocích. Prodloužený zadní díl. Plná garance firmy a záruční i pozáruční servis.

Materiál: WINDSTOPPER® Soft Shell

Synergy/Action

Velikosti: S, M, L, XL, XXL

Barvy: červená/černá, oranžová/černá

Hmotnost velikosti L: 650g

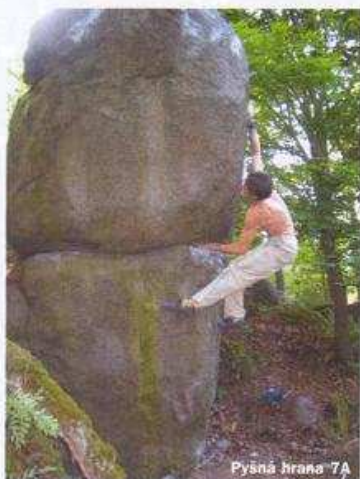
Záruka
48 měsíců

TILAK, a.s., Žerotinova 627/81, 787 01 Šumperk, tel.: 583 211 425, fax: 583 215 184, e-mail: tilak@tilak.cz, www.tilak.cz

TILAK® je ochranná známka společnosti Tilak, a.s. WINDSTOPPER®, GORE® a design jsou ochranné známky společnosti W.L. Gore & Associates.

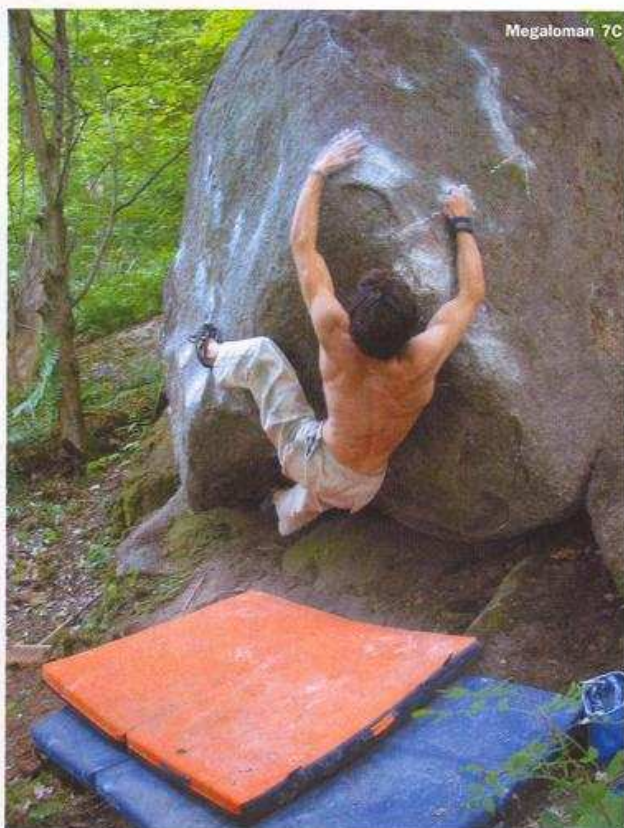
Brána

Opět se vám hlásíme z Petrohradu, kde neustále probíhá boj člověka s přírodou, a to v nejpřirozenějších formách, které si lze představit. K vidění jsou postavičky, jež je možné nejlépe připodobnit k mlynářům, neboť si ruce potírají jakousi mouce podobnou látkou, ovšem takto vybavení lehají si nejprve na své na vlastních zádech přinesené postele, aby se, připomínající dobře „zakonzervované“ důchodce, z těchto gaučů s mohutným hekáním na

několikátý pokus zvedli a objímajíce kameny stylem, jakým si mnozí představují čerpání energie ze stromů našeho nedávného předsedy vlády, sápoú se vzhůru, až dosáhnou vrcholu. Vyvrcholení však předchází jiné, civilnímu životu podstatně bližší počínání s nástroji běžně užívanými dřevorubci, kopáči, ale zejména zahrádkáři. Skutečně těžko uvěřitelná podívaná na první pohled. Lidé, kteří se nám před očima velmi často již v blízkosti svých aut mění z rodu homo sapiens na cosi, co se nedá popsat, ale musí vidět. A v poslední době je tentojev nejlépe pozorovatelný v části Petrohradu, které ONI sami říkají Brána.

Brána vstoupila do povědomí lezců zejména díky závodu Petrohradské PADání, na němž informovala na str. 27 Montana 3/03, a na který bylo nutné najít onen potenciál, jež Brána má. Díky závodu tu byl také vytvořen poměrně přehledný systém „dálnic“, podle nějž je možné se orientovat.

Leze se tu všechno, jak stylem, tak obtížností, a přestože to nejtěžší lezení se přesunulo momentálně na Vyhliďkovou skálu, jsou takové věci jako Megaloman či Ruce zla (obě 8A) dostatečně vážným oříškem pro každého. Najdete zde oblé výlezy a la „bleau“, lišty, obláče, skoky, tlaky ... prostě vše, co očekáváte od Petrohradu, potažmo celých Jesenických kamenů. Ty už mají i svou webovou stránku, kterou se nám snad podaří plnit stále novými informacemi, vždyť seznamek přešlazených „věčiček“ dosáhl už těžko uvěřitelných 1.200 kusů. Na Bráně samotné je jich ko-

lem dvou stovek. Však dosti řečí, přejdeme k činům na bouldrech, které se vám snad s pomocí trochy fantazie podaří najít podle přiložených nákrešů a popisů (samozřejmě stručný výběr, SD je ze sedu, CH ze značeného chytu, první číslo značí kvalitu lezení, druhé odskok – jako ve škole). Celkové schéma Petrohradu najdete v Montaně 3/2003.

Boulder Bar

(od všeho kousek), viz schéma

1. kámen:

- 1) Šejkr 5 BSD 1/1 doleva do díry a přes ni na vrchol

- 2) Brčko 6A+ SD 1/1 přímo
- 3) Deštníček 5 CSD 1/2

spodní kámen:

- 4) Ultrapřiprdek 5 BSD 2/1
- 5) Připrdek 5 ASD 2/1

centrální část:

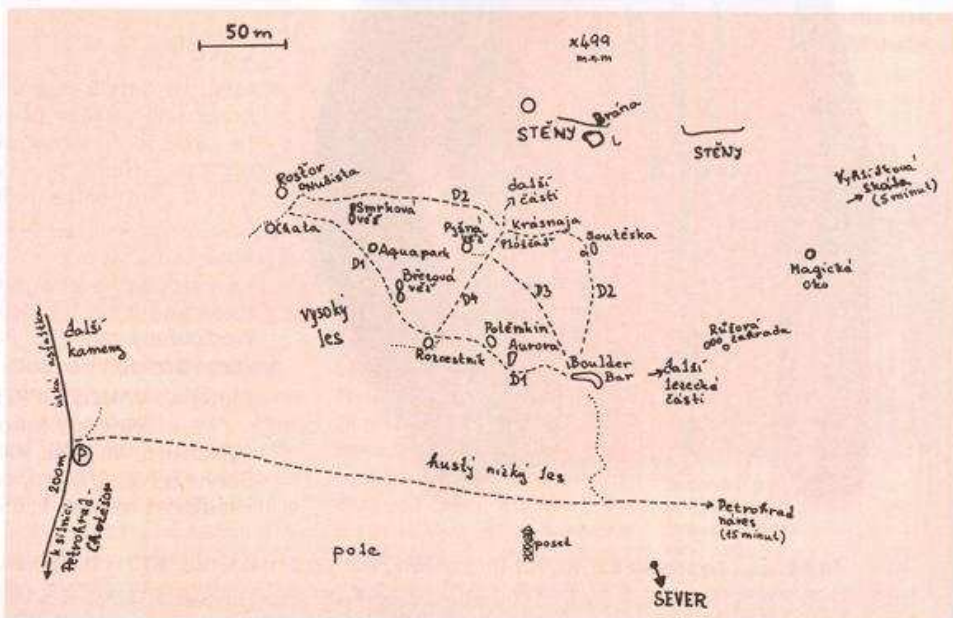
- 6) Kšilt 7A+ SD 1/3 přímo přes střešku do oblé díry a zpět doleva
- 7) Kšiltovka 7B SD 1/3 přes oblou díru okolo Kšiltu výlez zprava
- 8) Pod kšiltem 7A+ SD 1/2
- 9) Lahvác 7B SD 3/3 z nízkých chytů
Lahvác II 6C SD 2/3 ze sedu
Lahvác ze stoje 3 1/2
- 10) Bezruký rytíř 7A 1/1 z lišty vlevo v komině
- 11) Masakr ze stoje 6C+ 1/2
Masakr 7C+ SD 1/2
- 12) Dávkoáč odvahy 6B+ 1/3
Dávka odvahy 6C 1/3 jako „dávkoáč“ bez levé hrany
- 13) Nad míxérem 5A 1/4
- 14) Zelené olivy 7A CH 1/1
- 15) Anka Chrastýš 7B+ 1/3

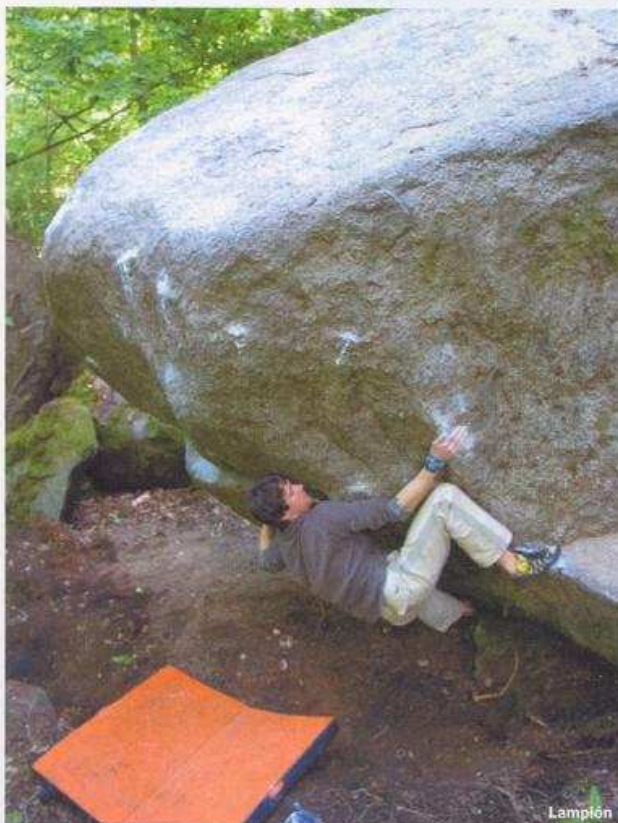
Ajšta Krajta 7C 1/3 jako p), ale nahoře mírně doleva přes malou lištu

- 16) Přibitá hrana 5B 1/2 přímo po hraně, nikoli doprava do stěny
Přibitá hrana ze sedu 7A SD 1/2
Přibitej hřebík 6C+ SD 1/1 ze sedu přes hranu doprava
- 17) Kulihrášek 6A SD 1/1
- 18) Strux 7B SD 2/3

zadní kámen:

- 19) Vdolek 6C+ CH 1/1
- 20) Loupež chytů 7C+ SD 1/1 z pravé strany travraz do lišty a dále až doleva
- 21) Podhmat 4 SD 2/1

Aurora

(silové lezení v převisu, lehčí bouldry, technické výlezy), viz schéma

- 1) Vaječný Lenin 7A SD 1/3
- 2) VŘSR 6A+ 1/2
- 3) Inscenovaná pohoda 7B+ SD1/2
- 4) Arakain 7C+ SD 1/2 z madla hodně dole bez kamene Ruce zla 8A SD 1/2 4) + 7)
- 5) Inscenovaná nepohoda 7C SD 1/2 s pomocí kamene
- 6) Hukot do zádi 6A 1/2
- 7) Vystřel z Aurory 7A+ SD 1/2
- 8) Pohoda za komínem 7C+ SD 1/2 s pomocí kamene
- 9) Lampionový průvod 6B+ SD 1/2
- 10) Lampion 6B SD 1/2
- 11) Měsíční růže 7C tr SD 1/2

Potěmkin

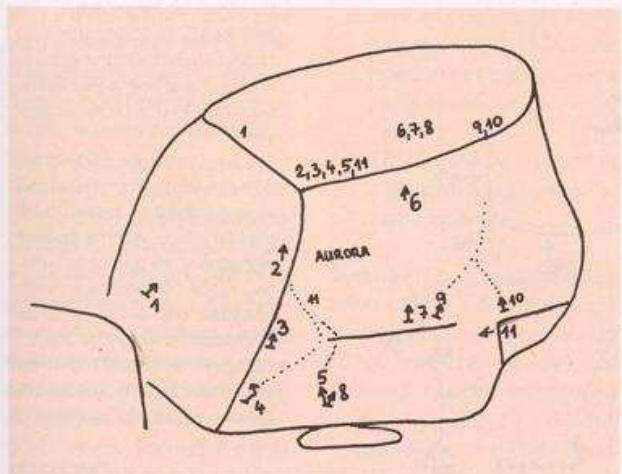
(super jemně), popis zleva doprava

- 1) Potěmkin 5B 1/1 neutěct doleva
- 2) Čuriladič 7A+ 1/2 více méně středem
- 3) Čurila Plenkovič 5A tr 1/1 traverz zprava doleva, konec na zemi
- 4) Čurila Potěmkin 5C tr 1/1 3) + 1)
- 5) Obec roku 6B+1/2 pravou trupou hranou

Pyšná věž

(kolmé, technické, vysoké), popis zleva doprava

- 1) Pyšný posera 6B 1/3 podél hrany zcela vlevo

mill waterproof technology

tel./fax: 541 239 207
 mobil: 603 226 640, 604 258 433
 e-mail: mill@sky.cz

born to be free

www.mill.cz

mill

established 1992

3L jacket

Velmi lehká (hmotnost 450g) a skladná bunda z 3L materiálu.

Určena pro aktivní sporty, vynikající parametry prodyšnosti a nepromokavosti.

- Kapuce s kontrolou objemu
- Jednodotkové stahování
- Velké kapsy na zip
- Odvětrání diagonální kapsou
- Zip krytý dvojitou venkovní légu
- Stavitelný rukáv
- Stahování v pase
- Stahovací jednodotkový pružný okraj bundy
- Zipy YKK

GELANOTS XP 3L

GELANOTS XP 3L new!
 20 000 mmH₂O • 30 000 g/m²x24hod

Třívrstvá laminovaná membrána bezkonkurenčních vlastností. Nejnovější výrobek z rodiny GELANOTSu, kde se kombinací lehkého vrchního materiálu, nového pojiva a lehké laminované podšívky podařilo vytvořit skvělý produkt pro extrémní podmínky. Použitý materiál je velmi lehký a prodyšný, což ho spolu s vynikající nepromokavostí předurčuje pro oblečení nové generace.

- 2) Pyšný traverz 6B tr CH 1/1 zleva od 1) traverz doprava a dolézt 5)
- 3) Pyšná hrana 7A 1/3 výraznou prostřední hranou bez chytácní spáry
- 4) Pyšná spára 5A 1/2 spárou
- 5) Pyšná cesta 5B CH 1/2 vpravo od spáry a přes oblý hřbet
- 6) Pýcha 1 1/1 pravou náhorní stěnkou

Rozcestník

popis zleva doprava

- 1) Tudy jo 3 1/1 stěnkou vlevo
- 2) Scestník 6A+ 1/1 středem, bez chytů vlevo za čárkou
- 3) Megaloman 7C SD 1/1 hrana ze sedu
- 4) Megaloman ze stoje 6B 1/1 nástup z hrany, bez výrazného bočáku vpravo
- 5) Megaman 8A SD 1/1 jako 3), nástup pouze ze spodáků
- 6) KČT 2 1/1 pravou stěnkou

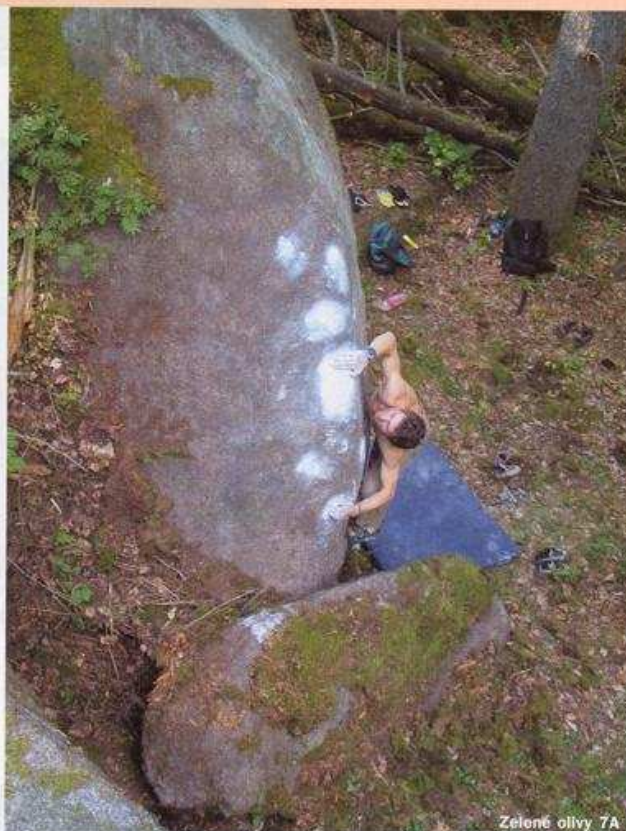
Březová věž

(technické a prstové kolmice), popis zleva doprava

- 1) Plížením vpřed 6B 1/3 levou plotnou

Měsíční růže 7C

Zelené olivy 7A

- 2) Bolest 7A 1/3 z kamene doprava a plotnou podél nevýrazné hrany
- 3) Žalost 7B+ CH 1/3 z nízkého startu bez kamene vlevo a dále jako 2)
- 4) Březová hrana 5A 1/2 z komína pomocí pravého bloku na hrana a z velkého chytu pouze po levém kameni nahoru
- 5) Hrana komínu 3 1/2 tupou pravou hranou komínu
- 6) Ta bába už tam ležela 6A+ CH 1/4 nástup z listů pravou hranou

Aquapark

(umíte lézt?, zkuste to!!!), popis zleva doprava

- 1) Plavčík 6C 1/1 nevýraznou levou hranou žlabu

- 2) Tobogán 6C 1/1 středem

- 3) Vířivka 6A+ CH 1/1 v boční stěnce vpravo

Smrková věž

(vysoká klasika)

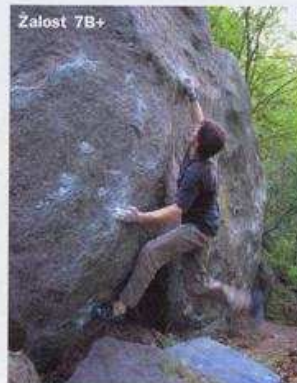
- a) Smrková spára 5C 1/2 výraznou spárou uprostřed kamene
- b) Smrková spára ze sedu 6B SD 1/1

A co jinak na Petrohradu?

Hrad stále stojí, místní obyvatelé nás stále tolerují a některá 6A jsou stále stejně vypečená. Pozitivní změnou je jistě hospůdka na karlovarské silnici, která může napomoci při nepříjemném přechodu mezi vyhřátým autem a omrzlymi kameny (v případě požití ká-

vy), ale může být samozřejmě i zrádná...

Běhající po lese potkáte tu stále více nadšenců hovořících česky, moravsky, slovensky, ale i německy. Pro ambicióznější lezce je momentálně nejpřitažlivější okolí Nočníku na Vyhlídkové skále. Podíváme-li se na Nočník samotný z převislé strany, je tu levá hrana ze sedu – Uááá 7C+ (hrůza skok), traverz podél trhliny ce-

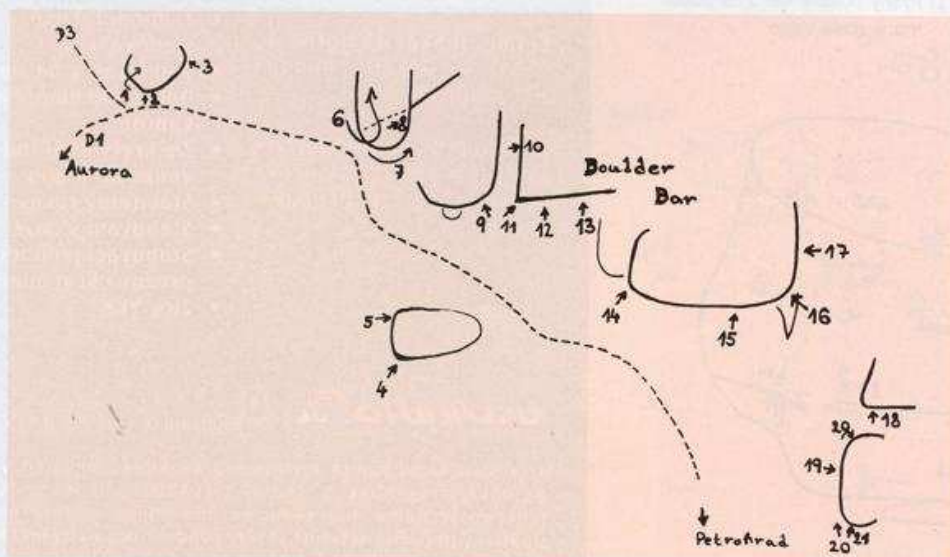

Žalost 7B+

lou stěnou až za roh – Kdopak pěkně padal 8A nebo s variantou bez výrazné díry na stup – Nášup 8A+ a potom pravá hrana ze sedu – Rudá armáda 8A. Kousek pod Nočníkem je Půlnočník, kde najdete v levé polovině převislé stěny Špekmena za 8A+. Jelikož sezona na Petrohradu pro nás s Karlem nikdy nekončí a pouze tak nějak přechází plynule z lezecké na turistickou, jistě se nám podaří najít nějakou lokalitu vhodnou pro další boulderingový závod pod širým nebem, o němž budou všichni včas informováni, předběžně květen/červen 2004 – špatné tření, ale stabilní počasí.

Šturu zdar!

Petr Resch s podporou PAD

Petrohradské PADání

2. ročník závodu v boulderingu na přírodních kamenech

Termín: 15. 5. 2004, sráž v 10 hodin na návsi v Petrohradu

Pořádá: Karel Hegr a Petr Resch
Sponzoři: PAD a Letovská stavební

Systém: kvalifikace sbíráním bodů na nových neznámých boulderech po dobu tří hodin, těžší bouldery jsou výrazně bodově zvýhodněny, na postup tedy mohou stačit i tři bouldery, finále obdobně oficiálním závodům v boulderingu na umělé stěně
Kategorie: děti, ženy (od 4 Fb), muži (max. 7C+ Fb), celkem připravena asi stovka boulderů! Těšíme se.

Petr Resch

Vítejte na největším světovém festivalu horských filmů

Každý listopad se v městečku Banff v kanadských Skalistých horách sejdou příznivci dobrodružství z celého světa na Banffském festivalu horských filmů. Scházejí se zde lidé, aby se podělili o své zážitky a zkušenosti, aby se nechali inspirovat místním horským okolím a aby si užili ty nejlepší filmy s horskou tematikou.

28. ročník festivalu se konal v listopadu 2003 a nabízel celé 2 dny a 3 večery promítání filmů ze všech koutů světa. Na plátně byly k vidění snímky o zdolávání skal a ledopádů, extrémní jízdě na kolech, lyžích, snowboardech i skateboardech, o sjíždění divokých řek, volných pádech a riskantních seskocích, ale především záběry nádherné a nedotknutelné přírody a kontrastů různých národů a kultur.

Jako doprovodné akce se konaly různé semináře s horskou tematikou, trh dobrodružů a prodej umění, nabízela se lezecká stěna, a proběhla spousta dalších setkání. Ihned po skončení festivalu a poté, co byly odměněny nejlepší filmy, vystartoval festival na své severoamerické turné. Po dobu dalších 11 měsíců tak výběr nejlepších filmů cestuje nejen po Severní Americe, ale i po dalších 20 státech na všech kontinentech.

The Banff Centre, domov 28. ročníku Banff film festivalu, nabízí i jiné skvělé akce a programy po celý rok. K filmovému festivalu se přidává i knižní festival horské kultury, soutěž fotografů a různé konference, týkající se hor. V nabídce má již teď soutěž o dvě volné vstupenky na celý filmový a knižní festival 2004, k tomu 5 nocí zdarma v Banffu a další skvělé ceny. Zájemci o bližší informace nechtě navštívit webovou stránku www.banffmountainfestivals.ca/contest.

Letos již podruhé zavítá tato přehlídka nejlepších horských filmů i do České republiky, a to přímo do brány Českého ráje do Jičína. **Ve dnech 11. a 12. června proběhne v místním biografu Český ráj projekce rozdělená do dvou promítacích večerů.** Vždy po sedmé hodině večerní vás přivítá moderátor Václav Žmolík a uvede blok filmů, který

bude zpestřen losováním hodnotných cen od outdoorových sponzorů. S festivalem bude spojena celá řada doprovodných akcí, ať už přímo v Jičíně nebo v blízkých Prachovských skalách. Jako překvapení si organizátoři přichystali besedu s aktérem jednoho z promítaných filmů. Veškeré informace o Banff Film Festivalu World Tour v Jičíně jakožto i rezervaci vstupenek, najdete na www.lkp.cz.

Takže se na vás těšíme a vy se těšte na skvělé filmy, jaké jste na širokém plátně se zvukem dolby stereo a českými titulky ještě neviděli.

Organizátoři z Lezeckého kroužku Prachov

Světový veletrh sportovních potřeb a módy ispo-zima 04 prolomil všechny rekordy!

- Organizátor nedávno skončeného veletrhu ispo-zima 04 v Mnichově oznamuje veškeré rekordní údaje
- Více než 55.000 odborných návštěvníků ze 100 zemí
- O více než 15 % na straně vystavovatelů a 25 % na straně návštěvníků zaznamenal veletrh ispo-zima svoje nárůsty
- Významné přírůstky návštěvnosti zaznamenala Francie, USA a všechny země střední a východní Evropy
- Významný nárůst objednávek ze strany obchodníků
- Vystavovatelé potvrdili nejvyšší možnou spokojenost s veletrhem ve své historii!
- Svou úspěšnou premiéru zaznamenal doprovodný veletrh ispo-vision

Rekordní účast vystavovatelů 1.691 (2003: 1.473) a rekordní účast návštěvníků přes 55.000 (2003: 44.612) se postaraly o vynikající průběh skončeného veletrhu ispo-zima 04 v Mnichově. Zvláště významná byla zahraniční účast, kdy veletrh navštíví-

lo 32 % návštěvníků z pořádající země – Německa a 68 % návštěvníků ze zahraničí. S tímto výsledkem se může pochlubit málokterý veletrh v jakémkoliv oboru na světě. Do Top-Ten návštěvnosti podle zemí patří: Itálie, Rakousko, Švýcarsko, Francie, Velká Británie, Španělsko, Holandsko a Česká republika. Významného nárůstu v počtu návštěvníků zaznamenaly i USA, o plných 20 %.

Podle nezávislého průzkumu návštěvníků firmou Infratest bylo zjištěno, že 41 % dotázaných obchodníků vidí odbytové šance lépe než před rokem. To se také projevilo na ohotě objednávat na veletrhu velké zakázky více než v minulosti.

Česká účast na veletrhu: Je potešitelné, že se naše země stále výrazněji prezentuje na tomto významném veletrhu. Veletrhu se zúčastnilo rekordních 29 vystavovatelů z ČR na rekordní výstavní ploše 1.200 m²! V obou údajích jsme zaznamenali nárůst o plnou čtvrtinu oproti minulému ročníku! Nejvíce českých firem se prezentovalo v sekci outdoor (Al-

pine pro, Direct Alpine, Hannah Czech, Kama, Lanex, Moravia Sport Group, Singing Rock, Warmpeace), v sekci lední hokej (Ferrax Sport, Passvilan, Botas, Bohemia Sport) a v sekci lyžování (Sporten, Birki, MG Sport, SP Dražice a další).

Ispo-léto 04 Mnichov – nové výstaviště 4.–6. července 2004

Na tento veletrh je možné se ještě přihlásit jako vystavovatel. Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR zařadilo tento veletrh do seznamu tzv. oficiálních účastí se státní dotací na nájemné výstavní plochy. Každá malá a středně velká česká firma obdrží státní dotaci až do výše 100.000 Kč na úhradu nájemného výstavní plochy, což odpovídá cca 25 m². Naším vystavovatelům se tak opět naskytá ideální příležitost k prezentaci na veletrhu, který navštíví kolem 35.000 obchodníků z celého světa. Bližší informace pro vystavovatele a návštěvníky veletrhu poskytnete zastoupení Messe München pro ČR, e-mail: info@expocs.cz

MEINDL

Shoes For Actives

Buďte v pohybu. 2004.

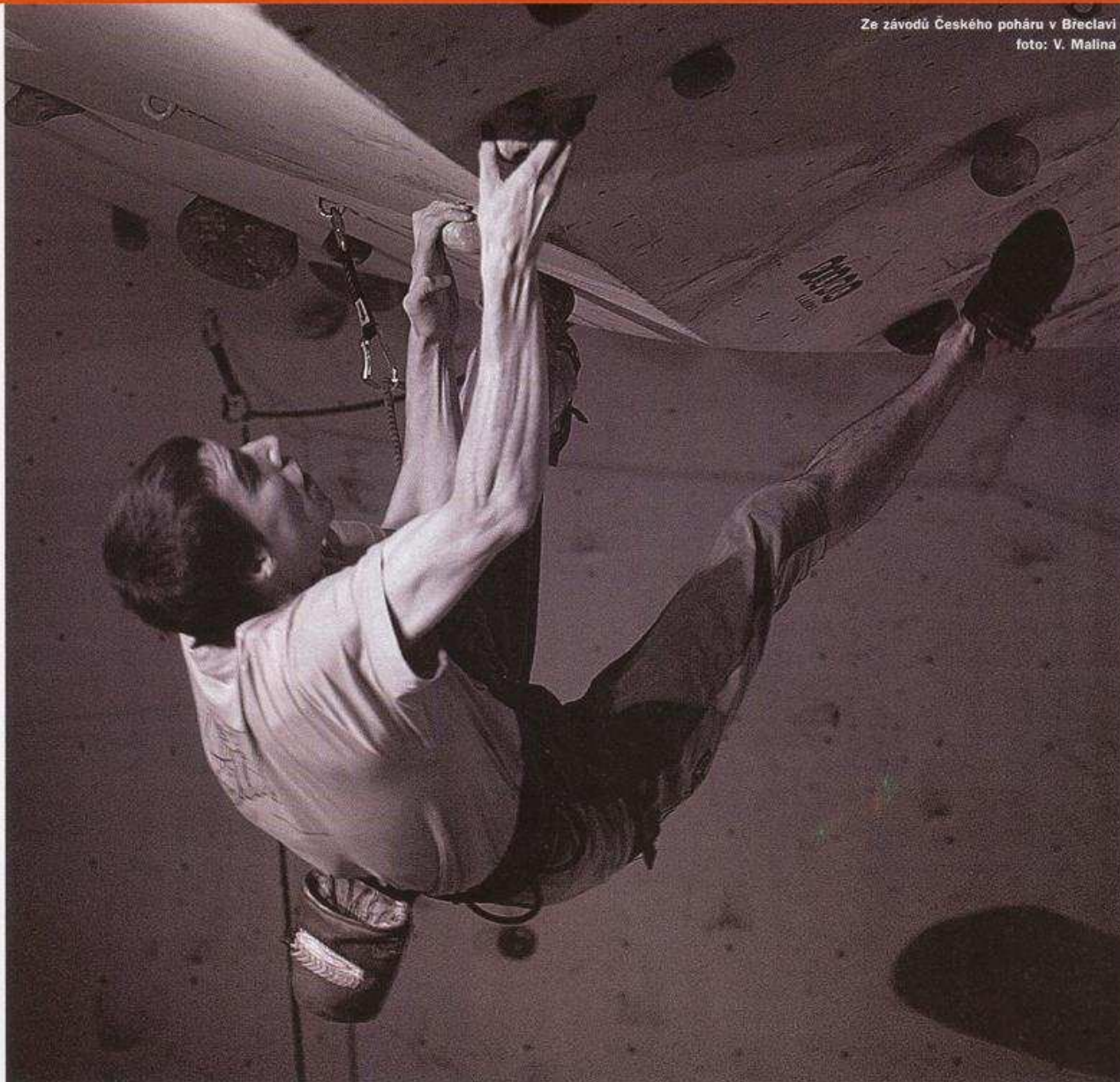
novinka

Colorado GTX

Celokóžená kotříková bota s membránou GORE-TEX®. K dostání i v dámském provedení. Svršek nubuková kůže, podšívka GORE-TEX®, vložka Air-Active®, podešev Meindl Duo-Dur Multigriff®, hmotnost velikosti 8 - 750g, barva antracitová. Velikosti 6-12. Údržba Meindl Wet-Proofa Sportwax. Charakteristika kategorie B: odolná turistická obuv s dlouhou životností a uživatelským komfortem; spolehlivý průvodce na delší tratě; ideální pro túry v náročném prostředí s převážně smíšeným povrchem.

TLAK, a.s., Žerotinova 627/81, 787 01 Šumperk, tel.: 583 211 425, fax: 583 215 184
e-mail: tlak@tlak.cz, www.tlak.cz

TLAK® je ochranná známka firmy TLAK, a.s. GORE-TEX®, GORE-TEX® GUARANTEED TO KEEP YOU DRY®, GORE® a design jsou ochranné známky společnosti W.L.Gore & Associates. TLAK® je výhradním dovozcem obuvi Meindl do České republiky.

Lanex Cup 2004 – Beroun

■ Letošní série regionálních závodů Lanex Cup Čechy začala 17. ledna v Berouně na sympatické stěně v hale HO Lokomotiva Beroun, za pohodové organizace a se zahraniční účastí

Cesty postavil Petr Resch a taky je všechny předlezl a operativně upravoval. Mezinárodní účast zajistil tým z Maďarska, který získal tři medaile. Maďaři se zasloužili o superfinále v kategorii kluci C (r. 1991–92). Teprve tam se rozhodlo, že dva Maďary přešel třetí superfinalista Martin Šifra. Ten v cestě pro finále obou starších kategorií chlapců dolehl tak daleko, že by byl celkově ze všech kluků třetí, za prvním Liborem Hrozou (Jiskra Nový Bor) a druhým Vilémem Chejnem (HOM Alpin IV) – oba v kat. E.

Ceny dodal Lanex a za hladkou organizaci patří také díky spolupřátelům z HOM Alpin IV v čele s Ladislavou „Bimboškou“ Bímovou.

Po závodech se zjistilo, že podle pravidel startovali neoprávněně čtyři kluci starší 17 let a Libor Hroza, protože ten splnil jednu z podmínek zákazu startu na Lanex Cupu, a to umístění do 30. místa v Českém poháru dospělých. Pořadatelé vysvětlili, že dělali závody pro mládež, a to je do 18 let, a když kluci přijeli, tak je nechtěli posílat domů.

Standa Holec

Výsledky nejlepších v jednotlivých kategoriích podle pořadatelů:

Kategorie do 9 let

1. Šifra Radovan (Sportsystem Lanškroun) a Vejmolová Iva (Brno)

2. Matoušek David (Jiskra Nový Bor) a Holcová Alžběta (Lezec.cz, Praha)
3. Janeček Patrik (LK Prachov)

Kategorie do 11 let

1. Kučera Roman (Top team) a Wágnerová Anna (Jiskra Nový Bor)
2. Šveřha Lukáš (Jiskra Nový Bor) a Hoďáková Michaela (LK Prachov – Velenice)
3. Svitavský Ondřej (HOM Alpin IV) a Haringová Kateřina (Jiskra Nový Bor)

Kategorie do 13 let

1. Šifra Martin (Sportsystem Lanškroun) a Széll Boroka (Maďarsko)
2. Széll Domotor (Maďarsko) a Kolouchová Barbora (HOM Alpin IV)
3. Széll Csaba (Maďarsko) a Gaborčáková Martina (Trutnov)

Kategorie do 15 let

1. Langer Petr (Trutnov) a Skalická Viola (Česká Lípa)
2. Skalický Jakub (Česká Lípa) a Štrajtová Monika (HUDY Sport)
3. Hladík Jan (Trutnov) a Hančová Jana (Trutnov)

Kategorie do 17 let

1. Hroza Libor (Jiskra Nový Bor) a Dupalová Dominika (HOM Alpin IV)
2. Chejn Vilém (HOM Alpin IV) a Fantová Hana (HOM Alpin IV)
3. Mrázek Pavel (HOM Alpin IV) a Borůvková Lenka (Trutnov)

Po revizi výsledků do žebříčku Lanex Cupu bylo pořadí prvních tří chlapců v kategorii do 17 let:

1. Chejn Vilém (HOM Alpin IV)
2. Kunc Michal (Yetti club – SSAR Trutnov)
3. Urbánek Michal (Beroun)

Kompletní původní i revidované výsledky jsou na www.lezec.cz

ABADŽIKRA BOULDER CUP 2004

- 7. února, Masarykova ZŠ Třinec
- Český pohár
- Po dvou letech vyhrál velký závod černý kůň boulderingu Karel Černý
- Věra Kotasová znovu bezkonkurenčně první

Tomáš Doubravský, Třinec
foto: P. Piechowicz

I letos přijela do Třince velká konkurence a poprvé také z Maďarska. Nejlepší Maďar ve sportovním lezení Csaba Komondi, ve Světovém poháru především známý jako rychlotelec, ale také bouldrista, přijel s celým realizačním týmem. Z Polska přicestovala silná výprava, ve které dominoval Marcin Wszcolek a tři silné Polky. Startovalo 40 mužů a 15 žen. Den boulderingu navštívilo mnoho třineckých diváků, a tak se od kvalifikace soutěžilo ve výborné atmosféře. Hektický den opět utišil Petr Pepe Piechowicz tentokrát svou exotickou diashou z výpravy do Mali v Africe. Závod pořádal Rosťa Tomanec a HO TJ TŽ Třinec.

Sponzoři: Město Třinec, Walmark, Triop, Lanex, Sam Hawkins, Pilka Kameny and more.

Kvalifikaci začali muži na pěti bouldrech. Tři na ně čekaly v posilovně, dva na pódiu. Vylezly ve všechny bouldry, ale nikdo je překvapivě nedal všechny. Na B4, vedoucí přes strop, jsem dal příliš malý top a udržel ho jen Martin Eckert. Postupoval jako třetí. Kvalifikaci vyhrál úřadující mistr republiky Jakub Hlaváček před Marcinem Wszcolekiem z Polska. Karel Černý postupoval pátý a Maďar Komondi šestý. Oba vylezli tři bouldry. Do finále postoupilo dva-

náct lezců, kteří dali alespoň dva topy. Bouldry tedy mohly být trochu lehčí. Zato kvalifikace žen byla optimální. Všechny čtyři bouldry vylezly tři ženy. I ony se však rozdělily. On sight pochopitelně Věra Kotasová, na pět pokusů ve velké formě Saša Holková a na šest Sylva Nagyová. Saša v Třinci naznačila, že by se mohla stát jasnou českou dvojkou.

Finále zahájily pro změnu ženy opět na čtyřech bouldrech. Závod vrcholil kolem osmnácté hodiny. Ideální čas pro to, aby se tělocvična zaplnila a Věra Kotasová tak mohla předvádět svoje topy za ohromného aplausu publika. Nezaváhala ani jednou, vše padlo znovu on sight. Saša Holková s přehledem udržovala svou převahu nad zbytkem pole, a ačkoli top ani jednou neudržela, se čtyřmi zónami měla jistou stříbrnou prémii. Na třetí místo se vyšplhala silná a bojovná Edyta Ropek z Polska a na čtvrté její kolegyně Oliwia Bechyně. Obě se třemi zónami. Páté místo obsadila Silvie Rajfová se dvěma zónami před Sylvou Nagyovou, která dala také dvě zóny, ale nasbírala méně bodů. Sedmá skončila třetí Polka Anna Jarek a osmá Miša Drliková.

Muži byli vyrovnáni jako vždy a pořadí se průběžně měnilo. Pomalu a trpělivě se přes značný počet pokusů prokousával dopředu

Karel „Black“ Černý ze Zlína. Ne-zastavil ho nakonec žádný problém a na neuvěřitelných třináct pokusů jediný zdolal všech pět bouldrů. Stříbro vybojoval Kuba Hlaváček, jemuž „utekla dvojka“. Třetí místo po dodatečném uzná-

3. Štěpán Neustupný
USK Plzeň/Pad
4. Martin Eckert Slovensko/Triop
5. Tomáš Doubravský Šumperk
6. Ivo Kašpárek
Climbing Team Přerov
7. Csaba Komondi Maďarsko
8. Radovan Souček Brno

Ženy

1. Věra Kotasová
Rock Pillars/Ocún
2. Saša Holková
ALPA Ostrava/Le Blok
3. Edyta Ropek Polsko
4. Oliwia Bechyně Polsko
5. Silvie Rajfová
Triop/Sokol Brno 1
6. Sylva Nagyová Brno
7. Anna Jarek Polsko
8. Miša Drliková
HO Baník Havířov

Karel Černý, 1. místo, Třinec
foto: P. Piechowicz

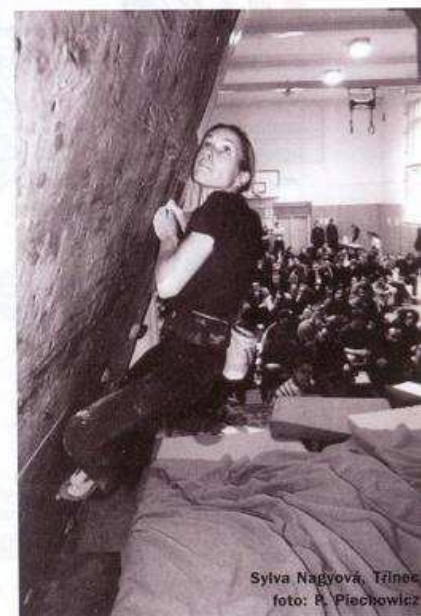
ní B3 získal o jedinou zónu před Martinem Eckertem Štěpán Neustupný z Plzně. Oba vylezli tři bouldry. Martin Eckert bohužel prohodil B4, který byl ve stropu, kde je obvykle nejlepší a přišel tak o svazový diplom, jenž poprvé rozdával nový šéf Českého poháru Vlasta Volák. Třetí a čtvrté místo se z loňského roku vyměnilo, zato páté a šesté zůstalo. Tomáš Doubravský ze Šumperka opět předstihl Iva Kašpárka z Přerova, ačkoli Ivo by na body předstihl i Kubu Hlaváčka, jenomže topoval jen jednou. Tomáš dvakrát. Sedmé místo obsadil Csaba Komondi a osmé se zraněným prstem Radovan Souček. Radka už pár měsíců trápí bolestivý prst, ovšem bouldr po nejmenších (zato oblych) chytech suverénně „onsajt!“ Devátý skončil Ondra „Humpi“ Švub a teprve desátý Marcin Wszcolek, kterému se ve finále podařila vylézt akorát trojka, a to ještě na třetí pokus. Bez topu skončili jedenáctý Polák Marcin Piesta a dvanáctý silný Slovák od hradu Beckov Vlado Strieženeč.

RT

ABA CUP Třinec:

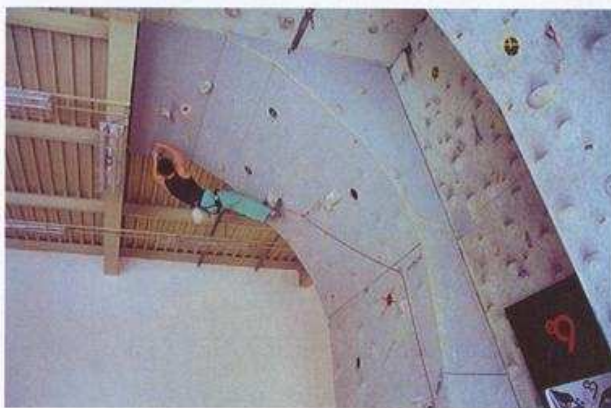
Muži

1. Karel Černý Saltic Zlín
2. Jakub Hlaváček
Triop/Ruzyně/BB Klan

Sylva Nagyová, Třinec
foto: P. Piechowicz

Uherský Brod

Dne 15.2. 2004 jsme v Uherském Brodě na lezecké stěně místního HO Sokol pořádali lezecké závody. Jednalo se o tradiční, dlouholetou záležitost (už 2. ročník) a účast předčila očekávání. Startovalo 35 topuchtivých v mužské kategorii a 10 v ženské. Díky kvalitně odvedené práci stavitelů tratí Michala Rožka dalo top 14 mužů a 6 žen. Finále žen proběhlo na kvalifikační trati mužů a ta byla bohužel nad síly zúčastněných. Vyrovnaný výkon z kvalifikace zopakovala Kateřina Balcarová a s přehledem zvítězila.

V mužské finálovce došlo k podstatně ostřejším bojům a padl i strop. Lukáš Hreus doslova o prsa překonal svého největšího konkurenta Aleše Eichmeiera. Parádní výkon předvedl výrazně postaršený Adam Ondra, a to

díky dynamickým doskokům chytů v kvalifikaci. Ve finále ho zradil menší vzrůst. Takže pořadí:

muži:

1. Hreus Lukáš
2. Eichmeier Aleš
3. Hoša Tomáš

ženy:

1. Balcarová Kateřina
2. Ondrová Kristýna
3. Hrubošová Petra
Krejčová Martina

Na závěr tradiční poděkování sponzorům: HO Sokol Uherský Brod, E9Wear, Alpinus Brno a hlavnímu pořadateli Břeňovi Leblochovi. Těšíme se zase za rok.

Vláda Bureš

Slovenský pohár v boulderingu, Žilina

■ 28. 2., K2 Žilina

■ Domácí pořadatel Marek Repčík a Zuzka Čintalová vyhráli závod s nejšířším startovním polem

V žilinském „boulder baru“ v suterénu menzy, na studentských kolejkách Hlíny, se poslední únorovou zasněženou sobotou sjelo snad nejvíc závodníků, co jsem na boulderch zažil. Potvrdil to spoluřadatel i spolumatel centra Marek Repčík: „Někdy se snažíš o maximální propagaci a přijede ti dvacet lidí, a když to nečekáš, tak přijede šedesát.“ Také sem dorazili Poláci. Z Brna přijela celá rodina Rajfových, z Prahy jedno auto nejsilnějších boudristů, tedy kromě Kubu Hlaváčka. Ale hlavně všichni Slováci, kteří se těšili na první kolo Slovenského poháru v boulderingu. Jenom z Metropolu Košice přijelo 13 závodníků! Na cestě však bylo ještě jed-

no auto Poláků, takže nakonec startovalo 65 (!) mužů a 14 žen. Docela kotel na tak malý prostor. Závod řídil a tratě stavěl Juraj Repčík z domácího týmu K2 Extrem Žilina. Bouldry byly parádní, zvlášť ve finále, stěna je to ideální na tvoření rozmanitých bouldrových kreač.

Silva Rajfová se pokouší „topnout“ B4, Žilina

Sponzoři: SHS James, Anatomic, Northland.

Finále zahájilo 8 žen na pěti bouldrech, stejně jako kvalifikaci. Zahájila je Zuzana Čintalová, která postoupila až z osmého místa, protože na lehčích bouldrech kvalifikace dala jeden až na druhý pokus. Zuzka nepochopila první boulder, ale pak už dala všechny a se čtyřmi topy suverénně zvítězila. Ke druhému místu se proboujvala houževnatým výkonem i vytrvalostí Silvie Rajfová se třemi topy. Tři topy dala také třetí zkušená závodnice Katarína Fickuliaková. Nepopulární čtvrté místo zbylo pro Katku Čintalovou, která vylezla už jen jeden boulder, stejně jako pátá Lenka Mičicová. Silné Polky bojovaly ze všech sil, ale pohybově velmi technické bouldry jim tolik nesešly. Nejlepší byla znovu Edyta Ropek, ale tentokrát její výkon stačil až na šesté místo. Příjemným překvapením bylo sedmé místo Lenky Momotové, která už v kvalifikaci dala vše on sight, ve finále dvakrát držela poslední chyt, ale top nedala. Osmá skončila Oliwia Bechyně. Jako devátá do finále nepostoupila Lucka Rajfová.

Pouze 10 mužů naskočilo na pěkně těžké, ale pestré finále. A atmosféra byla opravdu „husťá“. Jestliže během finále ženy padaly málem do náručí diváků, tedy nepostupivších závodníků, tak muži si museli prodírat cestu už na nástup k bouldru. Na časomíru nikdo neviděl a křičelo se do dunicí hudby přes hlavy diváků.

Domácí Marek Repčík skončil v kvalifikaci kupodivu druhý za Marcinem Wszcolkem z Polska, ale ve finále byl nejlepší. Využil beze zbytku výhody domácí stěny a jediný vylezl čtyři bouldry. Na druhém místě neobyčejně překvapil Tomáš Fides, který stejně jako třetí Andrej Chrastina, vylezl dva bouldry, zato on sight. Marcin Wszcolek sice po kvalifikaci opět klesl, ale jeho čtvrté místo bylo nejlepší z jeho tří vy-

stoupení na „naši“ půdě (Brno, 7. m, Třinec, 10. m). Marcin dal dva topy na pět pokusů. Výborně páté místo obsadil v této konkurenci s jedním topem Ondra Švub a šestý rovněž s jedním „T“ skončil sílák z Beckova Vlado Strieženeč. Úžasné akrobatické výkony předváděl opět Martin Eckert, ale jediným stupem, kam jeho nohy dosáhly, byl zpravidla jen chyt, kterého se držel, takže obsadil neodpovídající sedmé místo se čtyřmi zónami bez topu. Devátý skončil Jirous Přibíl, který postupoval do finále z velmi dobrého čtvrtého místa, ovšem ve finále si zranil prst a ztratil šanci pozici udržet anebo vylepsit. Tratě byly opravdu dobré, menší však měli někdy kritickou nevhodou, což platí v bouldringu obecně. Co kulhalo, byli nezkušení rozhodčí, některým nebylo víc, než dvanáct let!

text a foto: **Rosťa Tomanec**

SP, bouldering, Žilina:

Muži

1. Marek Repčík Anatomic
2. Tomáš Fides HK Baník Prievidza
3. Andrej Chrastina BB Klan
4. Marcin Wszcolek Polsko/Krakow
5. Ondrej Švub CCC BBB
6. Vlado Strieženeč
HK James Karpaty Trenčín
7. Martin Eckert
MKŠK Modra/Triop
8. Janko Pukanský
Metropol Košice
9. Jirous Přibíl BB Klan
10. Lubo Vrábel Hasta Žilina

Ženy

1. Zuzana Čintalová
MKŠK Modra
2. Silvie Rajfová
Sokol Brno/Triop/Ocún
3. Katarína Fickuliaková
Bloc Bratislava
4. Katka Čintalová MKŠK Modra
5. Lenka Mičicová Bundás Žilina
6. Edyta Ropek Polsko/Tarnow
7. Lenka Momotová
HO TJ TŽ Kovoport Třinec
8. Oliwia Bechyně Polsko/Krakow

LEZECKÁ STĚNA RUZYNE

- * největší lezecká stěna v Praze
- * 90 cest všech obtížností
- * bouldrovací stěna
- * posilovna
- * půjčovna osobního vybavení
- * sponzori bav
- * LEZECKÉ KURZY

www.stena-ruzyne.com

STĚNA RUZYNE
Sportovní klub
Center & Team

Korzo Open Boulder Cup 2004

- 6. března, Šumperk
- Český pohár
- Pořadí se v mužích vyměnilo, zvítězil Kuba Hlaváček před Karlem Černým
- Ženy beze změny, První Věra, druhá Saša

V sobotu, 6. března, nás Šumperk přivítal nádherným sluníčkem a taková vládla i atmosféra ve fitness centru obchodního domu Korzo. Mužů přijel stejný počet jako loni, 32, žen tentokrát více, 12. Tomáš Doubravský připravil opět velmi zajímavé a krásné cesty, na kterých si asi všichni dobře zalezli a také si sáhli na dno, a to včetně těch nejlepších. Závodů pořádko Obchodní Korzo, a.s. a řídil Tomáš Doubravský.

Sponzoři: ČHS, Obchodní Korzo, a.s., Tilak, Directalpine, Saltic, Singing Rock.

Na postup do finálové osmičky žen stačilo dát dva topy na tři pokusy a tři zóny. To se podařilo nově talentované bouldristce Nelly Kudrové, která postoupila jako osmá, zato ve finále pohotovým topem na B1 dosáhla až na páté místo. Tím na šestou příčku odsunula slovutnou Helenu Lipenskou, která bohužel „jedičku“ nedala. „Dvojku“ sice vylezla také na druhý pokus, ale velký počet pokusů na čtyři zóny ji posunul za Nelly. Helena útočila na top na všech bouldrech, o čemž svědčí bodová hodnota, která by jí stačila na druhé místo, ale bohužel druhý top už nepřidala. B1 na druhý pokus vylezla rovněž Sylva Nagyová, ale na lepší než sedmé místo jí chyběla jedna zóna. Svůj standard odvedla na osmém místě Lenka Momotová. Třetí a čtvrté místo si rozdělily ženy, které daly první „skalní“ boulder on sight. Překvapením byla určitě Lenka Závadská z Brna na místě čtvrtém. Třetí Lenka ve finále, Trnková, zkušeně s jedním topem on sight a čtyřmi zónami obsadila bronzový stupínek. Saša Holková dala první i druhý boulder, ačkoli na tyto dvě „trefy“ potřebovala celých šest „výstřelů“ a pojistila si své druhé místo. Věrka dva pokusy ztratila, než pochopila B2, a jeden než vyřešila B4, ale prvenství znovu získala se čtyřmi „T“.

Kvalifikaci mužů vyhrál senzačně Ondra Švub před Karlem Černým spolu s Andrejem Chrastinou a čtvrtým Kubou Hlaváč-

kem. První tři muži dali všechny čtyři bouldry, ale nikdo z nich on sight. Zbývajících devět postupujících dalo topy tři. Finále, to byly krásné tvrdé bouldry, ale bohužel až příliš tvrdé. Jen čtyři lezci dali být jediný top, takže výsledné pořadí rozhodně neodráželo faktické výkony, které se odehrávaly na pódiu. Tam řádl lev Andrej Chrastina, jenž se jistě stal v srdcích diváků morálním vítězem. Jediný dal nejtěžší první boulder, zato až na třetí pokus. Na B2 nepřiložil ruku, na B3 dvakrát nebo třikrát dolehl do předposledního chytu a na B4 snad třikrát skákal na top! „1T3“ pro Andreje znamenalo neadekvátní čtvrté místo. Ovšem spravedlivě, pravidla jsou dána pro všechny. 46 bodů na kontě, což sice svědčí o výkonech, ale je to až páté kritérium pro určování pořadí, měl po skončení závodu také Karel Černý. Karel ve výkonech sekundoval Andrejovi, avšak také neudržel oběma rukama top na B2, dal jen B3 na druhý pokus a na počet pokusů na čtyři zóny tentokrát prohrál s Kubou Hlaváčkem boj o první místo. Kuba na druhý pokus jako jediný udržel top na B2 oběma rukama. Mimochodem, tento boulder začínal nádherným dlouhým skokem, jež dal i Martin Eckert neboť se skákal do dálky a ne nahoru, takže to bylo skákatelné i pro menší. Chybí nám třetí místo a právě na ně se vyhoupl až z jedenáctého místa po kvalifikaci cestovatel a světoběžník Tomáš Stejskal, původem z Bratislavy, dnes žijící v Čechách. Tomášovi se sice nedařily první dva bouldry, kde si nepřipsal ani zónu, ale úspěšným topem na „pilíři“ B3 na druhý pokus si zajistil bronz. Nikdo další už netopoval. Pátý skončil se třemi zónami Petr Resch, šestý Honza Zbranek a sedmý Petr Šindel. Se dvěma zónami na osmém místě Martin Eckert a až devátý Ondra Švub. Konečně se podařilo prolomit bariéru třináctého místa Davidu Mazákovi a s jednou zónou obsadil desáté místo.

Korzo Open, Šumperk:

Muži	Ženy
1. Jakub Hlaváček Triop/Ruzyně	1. Věra Kotasová
2. Karel Černý Saltic Zlín	Rock Pillars/Ocún
3. Tomáš Stejskal Le Crux	2. Saša Holková
4. Andrej Chrastina	ALPA Ostrava/Le Blok
Rock Pillars/AIX	3. Lenka Trnková
5. Petr Resch Letovská	USK Slávie Ústí n. L.
stavební/Pad	4. Lenka Závadská HO Vertical
6. Jan Zbranek HO Jeseník/Saltic	5. Nelly Kudrová
7. Petr Šindel HO Alpa Ostrava	Boulder Shop/Ruzyně
8. Martin Eckert Slovensko/Triop	6. Helena Lipenská
9. Ondrej Švub	Vertical Brno/Rock Pillars
Slovensko/CCC BBB	7. Sylva Nagyová Brno
10. David Mazák	8. Lenka Momotová
Climbing Team Přerov	HO TJ TŽ/Kovosport Třinec
11. Pavel Niedoba Gibon Klub	
12. Jan Smoleň AIX/BB Klan	

Březen na překližce

- Úspěšná Budapešť
- Zlato z Maďarska

První březnový víkend tohoto roku působil v maďarském hlavním městě nejen výběr českých atletů, ale i výběr česko-slovenských mladých sportovních lezců. V rámci 12. ročníku mezinárodního závodu „Rákosliget Cup“ se na stěně místního gymnázia představilo celkem 9 Čechů a 18 Slováků.

Ve stejném termínu a ve stejném městě jsme dosáhli i stejných úspěchů! Zisk zlaté medaile Romana Šebrleho a stříbrné Adama Ptáčka napodobila dokonale Aneta Hyvllová (Jičín). V disciplíně lezení na rychlost porazila ve finále těsně svou soupeřku Dominiku Kováčikovou ze Slovens-

Je čas

Opravy lezeček

- výměna podešve
- výměna obsázky
- oprava svršku
- dobré ceny
- rychlé dodací lhůty
- výběr lepičky

Five Ten (USA), Skywalk (IT)
Tenera (CZ), Vibram (IT)

Kontaktní a zasilací adresa: **RESTDAY**

Pod Vodojemem 3301, 760 01 Zlín, tel./fax: 577 522 800, e-mail: rest.day@itiscal.cz

RT

ka a získala tak zlato. Na obtížnost přidala ještě druhé místo za domácí lezkyní Nóra Király a stala se tak nejúspěšnější divičí účastnicí budapeštských mezinárodních závodů.

Mezi 93 lezci ze čtyř zemí Evropy se neztratili ani ostatní „reprezentanti“.

Druhá místa v lezení na obtížnost získali: Michaela Hoďáková (Velenice), Michaela Bošáková (Modra), Radovan Šifra (Lanškroun) a Ján Augustín (Zlaté Moravce). Třetí místa: Tereza Schlöglová (Žamberk) a Lucie Kosinová (Velenice). Čtvrtá místa: Dominika Kováčiková, Jakub Kováčik (oba Modra) a Miroslav Jedlička (Jičín). Pátá místa: Andrea Čepcová (Modra), Monika Jakubcová (Bratislava), Marek Šumný a Timotej Šumný (oba Zlaté Moravce). Umístění ostatních finalistů na obtížnost: 6. Vít

Lachman (Jičín), 7. Martin Šifra (Lanškroun), 8. Marek Holec (Modra), 10. Matej Dolník (Zlaté Moravce).

Zadařilo se i v silné konkurenci rychlostního lezení.

Kromě již zmiňovaného vítězství Anety a druhého místa Dominiky, se do pátého místa umístěli 2. Ján Augustín (po dramatickém souboji s domorodým „hrdinou“ Bálintem jen o pár desítek), 4. Jakub Kováčik a Miša Hoďáková.

A tak stejně jako čeští atleti, mohou být i čeští a slovenští mladí sportovní lezci spokojeni s plodným víkendem v Budapešti!

Všichni zúčastnění by rádi poděkovali i svým sponzorů za jejich příkladnou péči: Triop Zlín, Sport systém Lanškroun, Northland Slovakia

Houmy

Jičín 2004

■ **Sobota 13. března – Lanex Cup 2004**

■ **4. ročník Přeboru Českého ráje**

150 dětí ve věku od 5 do 17 let bojovalo v sobotu 13. března o pěkné ceny od firmy Lanex a nějaké ty bodíky do českého rankingu. Jičín poprvé uvítal i závodníky ze zahraničí (již pravidelně se zúčastňující slovenské lezce bereme spíše jako vlastní). Celkem početná výprava přijela z maďarského Szegédu a auto z lotyšské Rigy muselo ujet dokonce celých 1.200 kilometrů, aby si dva malí Lotyši vyzkoušeli jak chutná místní překližka a následně i vítězství na převísle jičínské stěně. Kvalifikační cesty celkem bez problému odeslaly patřičný počet závodníků do finále. Finálovky chlapců dokázaly rozřadit mladé lezce i na stupně vítězů (došlo jen na jedno superfinále v nejmladší kategorii chlapců). Vyrovnaná výkonnost děvčat nakonec způsobila dvě superfinále. Jedno bylo rovněž v kategorii nejmladších děvčat do 9 let a tak si alespoň mřata dosyta zalezla. Druhé superfinále se uskutečnilo v kategorii dívek do 11 let a na tomto místě musím bohužel zatít sebekriticky do vlastních řad a přiznat, že pět třetích (!!) míst, není nejlepší vizitkou tvůrce cest. Je to tak trochu i varování před nadcházející sezónou závodů Českého poháru mládeže, ve kterém bude asi letos o dobré stavěče nouze! I když na stranu druhou, nám ta

to chyba umožnila odměnit víceu dětí na stupínku vítězů, na kterém byla tentokrát docela slušná tlačenička.

Dostáváme se tedy konečně ke jménům těch, v Jičíně, nejlepších. Ještě před jejich zveřejněním, upřímné poděkování sponzorům, bez nichž by neměly závody tak příjemně zakončení pro zvítězivé děti a mládež: Lanex a.s., Triop Zlín, JIKO – Jiří Komárek a mnoho dalších kamarádů!

Houmy

Jen stručně vítězové jednotlivých kategorií:

A – (1995 a ml.) – Iva Vejmolová (Brno) a Ráda Šifra (HK Sport systém Lanškroun)

B – (1993–94) – Kateřina Häringová a Lukáš Svěňha (oba TJ Jiskra Nový Bor)

C – (1991–92) – Elza Kalnina a Rolands Rugens (oba Rīga, Lotyšsko)

D – (1989–90) – Anna Pleskačová (LK Prachov, TRIOP Tukan tým) a Jakub Kováčik (MK ŠK Modra, Slovensko)

E – (1986–88) – Lucie Školařová (HO Rebel Pustiměř, TRIOP Zlín) a Zdeněk Melichar (HO Hejnice, LANEX)

1. Mistrovství republiky dvojic

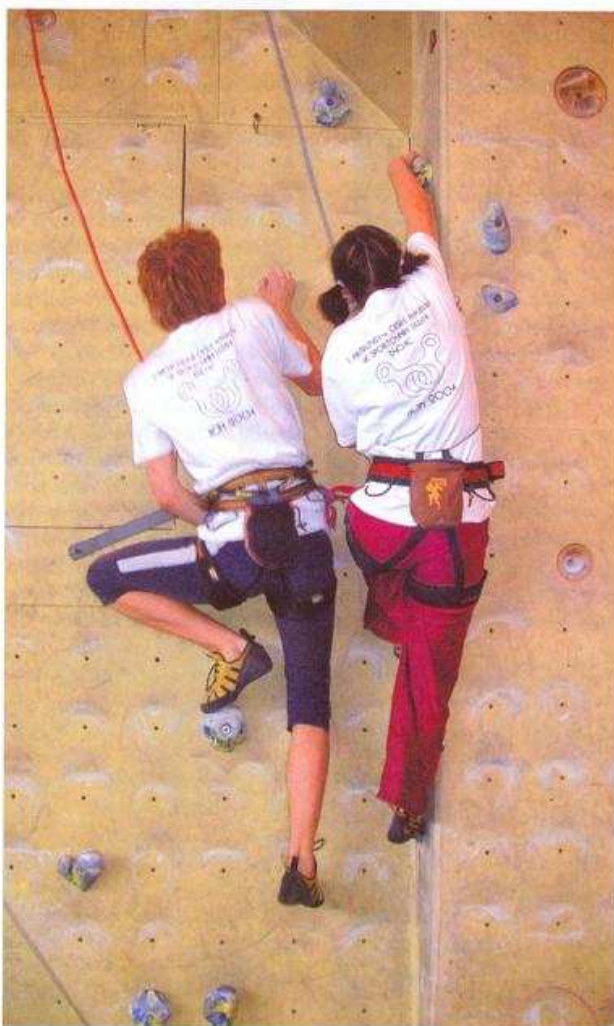
■ **Neděle 14. března**

■ **Účastníci ze čtyř zemí Evropy**

Kdo ze soutěžících, rodičů a ošetřovatelů vydržel v Jičíně i do druhého dne, měl možnost se zúčastnit prvního samozvaného Mezinárodního mistrovství republiky v lezení dvojic. Tato mladá disciplína, u jejíhož zrodu stála Ela Karešová a „Vijágra Kap“, všem nedělním přítomným ukázal, že je to zároveň i disciplína atraktivní a perspektivní. Některé výkony lezoucích dvojic rozežhaly jičínskou halu téměř stejně, jako nedávno Mráza halu ruzyňskou! V prvních, lehčích kvalifikačních cestách byl čas i na

nějaké ty „skopičiny“, ale s přibývajícím obtížností přibývala i sportovní hodnota a nasazení soutěžících. Zejména, stále se ztěžující, finálová cesta juniorů a dospělých nenechala nikoho z přítomných na pochybách o budoucnosti této novinky na českých i světových překližkách. Zaujala i rozmanitost lezoucích dvojic. Díky účasti zahraničních výprav se vedle čistě Lotyšské dvojice objevily dvojice česko-slovenské a nečekaně i česko-maďarské. V sedmi kategoriích celkem soutěžilo 60 „dablů“. Nejstarším párem bylo hejnické duo Kareš – Hyxa s úctyhodným součtem věků 105 let. Na druhém konci věkového žebříčku byly hned dvě dvojice nejmladších a nejmenších děvčat, kdy věk obou soutěžících dal po sečtení dohromady neuvěřitelné číslo – 12 let!

První „velké“ závody dvojic účastníky rozhodně nezklamaly

a po „vychytání“ nějakých těch mušek, se z nich určité stanou do budoucna oblíbené „pretělky“, které si najdou své soutěžící, své pořadatele a věřím, že i své sponzory.

Bez jejich nezištné pomoci by se ani tyto závody nemohly uskutečnit. Naši štědrí mecenáši: Restday Zlín, Sup – Pavel Sucharda Lomnice n/P, Makak Jablonce a opět mnoha a mnoha kamarádů!

A kdo že se to tedy stal v jednotlivých kategoriích v Jičínské místní republice v lezení dvojic na obtížnost?

Děti I. (1995 a mladší) – Alžběta Holcová (Lezec.cz) – Petra Kosinová (Tukaní Velenice)
 Děti II. (1992 – 94) – Elza Kalnina – Rolands Rūgens (oba Riga, Lotyšsko)
 Mládež – chlápci (1989–91) – Vít Lachman (LK Prachov, TRIOP Tukan tým) – Jakub Kováčik (MK ŠK Modra, TRIOP Slovensko)

Mládež – děvčata (1989–91) – Aneta Hylová (LK Prachov, TRIOP Tukan tým) – Dominika Kováčiková (MK ŠK Modra, TRIOP Slovensko)
 Junioři (1986–88) – Eliška Křešová – Martina Gläserová (obě Slávia Liberec, ELMADA team)
 Dospělí smíšené (1963–85) – Petra Drymlová – Marek Štěpán (oba VHK, Hradec Králové)
 Dospělí muži (1963–85) – Michal Novák (Tukaní Velenice) – Jakub Urban (HO Opice)
 Veteráni I. (1955–64) – Jana Kadlecová (Police n/m, Skalní záchranná služba) – Vladimír Slouka (LK Prachov, TRIOP Tukan tým)
 Veteráni II. (1900–1954) – Miroslav Křeš – Zdeněk Hyxa (oba HO Hejnice)
 Rodiče s dětmi (bez omezení) – všech 12 dvojic!

Děk všem, kteří jakkoliv přispěli ke zdárnému průběhu dalšího jičínského víkendového maratónu!
Houmy

Beskydy – Javorový

Závody ve skialpinismu

■ Dne 24. 1. 04 proběhl v Beskydách na Javorovém vrchu druhý závod 10. ročníku Českého poháru ve skialpinismu

Díky příznivému počasí napadlo během jednoho týdne v Beskydách, a nejen tam, přes půl metru nového sněhu. Se starým, už sedlým, sněhovým podkladem tak vytvořil ideální podmínky pro závody na lyžích.

Start proběhl podle plánu na louce pod spodní stanicí lanovky

v Oldřichovicích u Třince a na trať se vydalo více než 80 závodníků z různých zemí.

Po úvodním výstupu na Javorový, který vedl po nejdelší sjezdovce, sjížděli závodníci neupravenou 800 m dlouhou „černou“ sjezdovkou pod lanovou dráhu, kde nasazovali pásy a zno-

vu začínalo zdolávání několika-setmetrového převýšení.

Tentokrát vedla trať závodu přímo pod lanovkou. Tento úsek velmi ocenili diváci, kteří mohli závodníky povzbuzovat přímo ze sedaček jedoucí lanovky, a to jen pár metrů nad jejich hlavami. Navíc byli nahoře o něco dříve a viděli závěr jejich výstupu u horní stanice. Závod pokračoval po malé sjezdovce znovu k chatě Javorový. Následoval sjezd a opět bezmála 400 výškových metrů dlouhý výstup na hřeben Velkého Javorového.

Tentokrát se muselo k výstupu použít fixních lan a s lyžemi na batohu vylézt asi 50 metrů. Tato část trati se měla jít původně v mačkách, které organizátoři před závodem díky dobrým sněhovým podmínkám zrušili.

Úsek byl velmi dobře umístěn až v polovině závodu, kde už mezi soutěžícími vznikaly rozestupy a nemohly se tak na lanech tvořit zástupy navzájem na sebe čekajících závodníků. Navíc byla natažena dvě lana vedle sebe, takže ti rychlejší mohli bez jakýchkoliv problémů během výstupu předběhnout pomalejšího kolegu. Na hřebeni se oddělily kategorie žen a junioři, kterým v tuto chvíli zbývaly asi 3 km do cíle.

Muži byli v polovině závodu. Pokračovali méně náročným výstupem po hřebeni Velkého Javorového a sjezdem do údolí Tyra. Následoval další výstup. Tentokrát bylo potřeba zdolat 450 metrů převýšení na Ostrý, kde se mohli závodníci občerstvit horkým čajem a připravit se na poslední sjezd závodu.

Závod končil na Javorovém vrchu, kde proběhlo i slavnostní vyhlášení vítězů

LEZECKÉ STĚNY ~ CHYTY ~ DOPADIŠTĚ

Brněnská 30, 695 01 Hodonín
 mobil: 602 758 636, fax: 518 372 143
 e-mail: pilka@cmail.cz

PILKA
 KAMENY

www.pilka-kameny.cz

Ten vedl přes údolí Tyry na úpatí Javorového. Při závěrečném výstupu čekalo závodníky malé překvapení. Když už byl vrchol hory a tím i cíl prakticky na dosah ruky, stočila se trať prudce doprava a asi půlkilometrovým traverzem podešla vrchol. Závodníci se tak dostali na úpatí malé sjezdovky, po níž došli, někteří zdatnější doslova doběhli, za povzbuzování diváků až do cíle.

Závod proběhl za velmi pěkného, dost mrazivého počasí, kdy se teploty během dne dostávaly až na -15 °C. Mnoha závodníkům zamrzala voda k pití a přestávalo fungovat lepidlo na stoupacích pásech. Nic z toho však nezabránilo slovenskému reprezentantovi Milanu Madajovi v absolvování celé trasy, která měřila více než 22 km a kde se nastoupalo 2.200 výškových metrů, za neuvěřitelné 2 h a 49 min. Na druhém a třetím místě se umístili domácí závodníci z Třince Marcel Svoboda a Roman Glajcar z SK Skialp Beskydy.

Celé závody se podařily a organizátoři mohli být jistě právem se svou prací spokojeni. Závod si pochvalovali i slovenští závodníci, kteří byli mile překvapeni tím, že se i na kopci s výškou 1.000 m.n.m. dají udělat „tažké pretěky“ srovnatelné se závody ve slovenských horách. O náročnosti trati hovoří i rozdíl časů mezi prvními a posledními závodníky, který byl několik hodin.

Jako velmi zdařilý nápad ze strany organizátorů musím připomenout i vyhodnocení soutěže, které proběhlo ještě před ukončením celého závodu. Hodnocení závodníci byli již nějaký čas v cíli a nemuseli tak dlouho na vyhlášení čekat.

Závodníci, kteří během vyhlášení docházeli do cíle, se dočkali obrovského aplausu a povzbuzování od přihlížejících diváků i od odměňovaných závodníků. Odpadlo tak několikahodinové čekání na celkové výsledky, a tím i nepříjemné pozdní odjezdy účastníků závodu ze vzdálenějších míst republiky, Slovenska, Polska atd..

O tom, že organizátoři věnovali přípravě nemalé úsilí, hovoří i velmi hodnotné ceny pro vítěze včetně finanční hotovosti. Trochu mě zarazilo, když jsem zaslechl stížnost, že závodníci jsou na tomto závodě cenami příliš rozmazlováni. Doufáme, že tato slova byla myšlena jen ironicky a nikdo nebude mít do budoucna snahu těm nejlepším odepírat hodnotné ceny za jejich špičkové výkony.

22. ledna příštího roku by se tyto závody měly konat na Javorovém vrchu v Beskydech znovu. Proto držíme palce organizátorům, aby se jim opět závod vydařil. Hodně sněhu celou zimu nejen pro závodníky, ale i pro všechny skialpinisty a vyznačavače zimních sportů

přeje **Tesloš**

čtenářská inzerce

Rubrika je určena pro nekomerční inzeráty jednotlivců. Poplatek za uveřejnění (50 Kč) lze poslat poštou nebo poukázkou na adresu redakce.

■ **Předplatné** čas. BERGSTEIGER na rok 2004 výhodně přenechám za 70 Kč/číslo (obálková cena 4,90 EUR), doposud vyšlá čísla r. 2004 dodám. Výrazně levněji i předchozí ročníky. M. Hataš, 294 02 Kněžmost 79, tel. 326 784 263.

hovory z montany

Sedím tady sám v kanceláři, za okny hřejivé slunce, za mnou pracovní nepořádek a přede mnou poslední úkol – napsat doslov k „dvojce“. Nechci vás nijak odbývat, na druhou stranu, zítřka bude na skalách hezky, takže mi nemějte za zlé, že to vezmu zkrátka.

Úvodem se musím omluvit za chybičku v minulém čísle. Na straně 46 je nesprávně uvedená pevnost borháku. Těch nul je tam povícero. Vnímavějším z vás jistě došlo, že pokud by byl údaj správný, byl by takový borhák na štand přímo ideální – s přehledem by měl totiž udržet několik nákladních automobilů.

No a co dodat k číslu, které právě držíte v ruce? Jeden by neřekl, jak rychle mohou dva měsíce uběhnout. Zvláště, když třeba do poslední chvíle čekáte na diáčky z Německa, nebo když vysvětľujete Vildovi, že on sice má na bílé helmě červený pruh, ale na portrétu u úvodníku lidé vůbec nepostřehnou i jinou barvu. V takových chvílích čas přímo pádí! Každopádně jsme se snažili, aby si každý našel to své, a řekl bych, že nabídka je vskutku pestrá. Jednu chvíli to dokonce vypadalo, že nezube místo na prostřední dvoustranu, ale nakonec všechno vyšlo. Jak řekla grafička Martina, tu fotku tam „nešlo nedat“. Doufám, že oceníte původní rozhovory. Terku (a to nijak neumenšuje její výkony) máme tak říkajíc u nosu, ale zkuste si sehnat třeba C. Anker! Reportáž o (nejen) pískařské legendě Dietrichu Hassovi jsme splnili slib, který jsem vám dal na podzim loňského roku. Inu, jak říkal ten dobrý muž, který mi prodával auto, „každá liška chválí svůj ocas“. Přesto ale věřím, že si počtete.

V době, kdy čtete tyto řádky, už připravujeme číslo další. A na co se můžete těšit? Určitě na článek o výstupu na Cerro Murallon (Patagonie). Mráza by se měl do uzavěrky vrátit z Francie a Pólo z Thajska. Nemohu to slibit už do příště, ale chceme připravit článek volně navazující na můj text v této Montaně. Bude to o hákování a bude to zajímavé. Riccardo dává dohromady podklady a svou trošku do mlýna by měl přihodit i Mára Holečků.

A jak se máme my? Velký šéf si to přihasil z lázní vskutku královsky. Napřed do něj nacouval kamión a hned vzápětí se ručička na radaru posunula kousíček nad tolerovanou hranici. Kdo taky už přispěl na Kryštofa ví, o čem mluvím. No uznejte, svedli byste lepší entrée? Na kolegu kabaretiéra, ekonoma, vinaře a odnědávna i největšího znalce montaňáckých úvodníků, vlezlo jaro. Zejména jaro zahradnické, a tak ryje, stříhá či kácí. Při tom všem ještě stíhá obstarávat účty a distribuci Montany. No a šéfredaktor? Ten doufá, že se v Chamonix umoudří počasí.

No a na konec malé připomenutí. Jestliže jste si Montanu předplatili a nechodí vám, ozvěte se. Ještě pořád registrujeme několik převodů z účtů bez možnosti identifikovat plátce. V loňském roce se kdosi ozval až u čísla pět. A to je, myslím, škoda.

Mějte se a smějte se!

Tomas Roubal

ČASOPIS PRO HOROLEZCE
SKIALPINISTY
A SKALKÁŘE

2/04

ročník XV
(Hoteji XXXVIII)

Vydavatelství a redakce:
Moravské náměstí 13, 602 00 Brno

www.montana.cz
www.horokupectvi.cz

Horolezectví je nebezpečný sport a redakce nezodpovídá za škody na zdraví a majetku vzniklé při jeho provozování.

Posílejte jen obrázky naskenované profesionálními studii. V opačném případě pošlete rovnou předlohu (dia, foto).

Prosíme autory, aby uvedli celé jméno i kamennou adresu.

Vydavatel:
Jiří Růžička
tel.: 541 243 333
e-mail: montana@montana.cz

Šéfredaktor:
Tomáš Roubal
tel.: 541 243 333
e-mail: roubal@montana.cz

Sekretariát:
Radim Výrubek
tel.: 532 163 627
e-mail: vyrubek@montana.cz

Externí redaktor:
Vladimír Procházka
Vzdušná 10, 460 01 Liberec 1

Stálí spolupracovníci:
Vilém Pavelka, Jiří Novák,
Petr Piechowicz, Vladimír Slouka,
Rostislav Tomanec, Yhu Abuwa

Jazyková korektura:
Pavel Bubla

Grafická úprava a sazba:
Martina Petrová
petrova.m@worldonline.cz

© autoři článků

Za věcnou správnost příspěvků
zodpovídají jednotliví autoři.

Autorem nevyžádané rukopisy
a fotografie nevracíme.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnit
publikované články na Internetu.

Tisk: Moravská typografie Brno

Vychází 6x ročně
cena výtisku 50 Kč,
roční předplatné 300 Kč

ISSN 1212-7957

Registrováno MK ČR pod číslem
5208 ze dne 6.4.1990. MÍČ: 46913.

Bankovní spojení:
ČS, a.s. č.ú. 1345370319
kód banky: 0800
název účtu: Jiří Růžička

Distribuce v ČR:
společnosti holdingu PNS, a.s.,
Mediaprint & KAPA, s.r.o.

Distribuce na Slovensku:
Mediaprint – Kapa Pressegrasso, a.s.
oddelenie inej formy predaja
P.O.BOX 183, 830 00 Bratislava
tel.: 02/44458821, 44442773,
44458816

Příští číslo vyjde 10. 6. 2004

Redakční
uzávěrka
č. 3/04
je 7. 5. 2004